
5 Shrimaddevibhagavatamahapurane Panchamah Skandhah

५ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे पञ्चमः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 05

File name : devIbhAgavatam05.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

प श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे पञ्चमः स्कन्धः

प.१ प्रथमोऽध्यायः । योगमायाप्रभाववर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

भवता कथितं सूत मडदाभ्यानमुत्तमम् ।

कृष्णस्य यरितं दिव्यं सर्वपातकनाशनम् ॥ १ ॥

सन्देहोऽत्र मडाभाग वासुदेवकथानके ।

जायते नः प्रोच्यमाने विस्तरेण मडामते ॥ २ ॥

वने गत्वा तपस्तप्तं वासुदेवेन दृष्टम् ।

विष्णोरेशावतारेण शिवस्थाराधनं कृतम् ॥ ३ ॥

वरप्रदानं देव्या च पार्वत्या यत्कृतं पुनः ।

जगन्मातुश्च पूर्णायाः श्रीदेव्या अंशभूतया ॥ ४ ॥

ईश्वरेणापि कृष्णेन कुतस्तौ सम्प्रपूजितौ ।

न्यूनता वा किमस्त्वस्य तदेवं संशयो मम ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

शृणुष्वं कारणं तत्र मया व्यासश्रुतञ्च यत् ।

प्रब्रवीमि मडाभागाः कथां कृष्णगुणान्विताम् ॥ ६ ॥

वृत्तान्तं व्यासतः श्रुत्वा वैराटीसुतजस्तदा ।

पुनः पप्रच्छ मेधावी सन्देहं परमं गतः ॥ ७ ॥

जनमेजय उवाच ।

सम्यक्सत्यवतीसूनो श्रुतं परमकारणम् ।

तथापि मनसो वृत्तिः संशयं न विभुञ्चति ॥ ८ ॥

कृष्णेनाराधितः शम्भुस्तपस्तप्त्वातिदारुणम् ।

विस्मयोऽयं मडाभाग देवदेवेन विष्णुना ॥ ९ ॥

यः सर्वात्मापि सर्वेशः सर्वसिद्धिप्रदः प्रभुः ।
 स कथं कृतवान्धीरं तपः प्राकृतवद्भृदिः ॥ १० ॥
 जगत्कर्तुं क्षमः कृष्णस्तथा पालयितुं क्षमः ।
 संकर्तुमपि कस्मात्स दारुणं तप आचरत् ॥ ११ ॥
 व्यास उवाच ।
 सत्यमुक्तं त्वया राजन् वासुदेवो जनार्दनः ।
 क्षमः सर्वेषु कार्येषु देवानां दैत्यसूदनः ॥ १२ ॥
 तथापि मानुषं देहमाश्रितः परमेश्वरः ।
 कृतवान्मानुषान्भावान्वर्णाश्रमसमाश्रितान् ॥ १३ ॥
 वृद्धानां पूजनं यैव गुरुपादाभिवन्दनम् ।
 ब्राह्मणानां तथा सेवा देवताराधनं तथा ॥ १४ ॥
 शोके शोकाभियोगश्च वर्षे वर्षसमुत्प्रतिः ।
 दैन्यं नानापवादाश्च स्त्रीषु कामोपसेवनम् ॥ १५ ॥
 कामः क्रोधस्तथा लोभः काले काले भवन्ति हि ।
 तथा गुणमये देहे निर्गुणत्वं कथं भवेत् ॥ १६ ॥
 सौभवीशापजादोषात्तथा ब्राह्मणशापजात् ।
 निधनं यादवानां तु कृष्णदेहस्य मोचनम् ॥ १७ ॥
 उरणं लुण्ठनं तद्गतत्पत्नीनां नराधिप ।
 अर्जुनस्यास्त्रभोक्षे य क्लीबत्वं तस्करेषु य ॥ १८ ॥
 अज्ञात्वं उरणे गेडात्तत्प्रद्युम्नानिरुद्धयोः ।
 अेवं मानुषदेहेऽस्मिन्मानुषं भवतु येष्टितम् ॥ १९ ॥
 विष्णोरेशावतारेऽस्मिन्नारायणमुनेस्तथा ।
 अंशजे वासुदेवेऽत्र किं चित्रं शिवसेवने ॥ २० ॥
 स हि सर्वेश्वरो देवो विष्णोरपि य कारणम् ।
 सुषुप्तस्थाननाथः स विष्णुना य प्रपूजितः ॥ २१ ॥
 तदंशभूताः कृष्णाद्यास्तैः कथं न स पूजयते ।
 अकारो भगवान्ब्रह्मायुकारः स्थाब्धृदिः स्वयम् ॥ २२ ॥
 मकारो भगवान् रुद्रोऽप्यर्धमात्रा मહેश्वरी ।

उत्तरोत्तरभावेनाप्युत्तमत्वं स्मृतं बुधैः ॥ २३ ॥

अतः सर्वेषु शास्त्रेषु देवी सर्वोत्तमा स्मृता ।

अर्धमात्रास्थिता नित्या यानुव्याया विशेषतः ॥ २४ ॥

विषणोरप्यथिको रुद्रो विषणुस्तु ब्रह्मणोऽधिकः ।

तस्मान्न संशयः कार्यः कृष्णेन शिवपूजने ॥ २५ ॥

धृष्ट्या ब्रह्मणो वक्त्राद्भरदानार्थमुद्धमौ ।

मूलरुद्रस्यांशभूतो रुद्रनामा द्वितीयकः ॥ २६ ॥

सोऽपि पूज्योऽस्ति सर्वेषां मूलरुद्रस्य का कथा ।

देवीतत्त्वस्य सान्निध्याद्दुत्तमत्वं स्मृतं शिवे ॥ २७ ॥

अवतारा उदरेऽयं प्रभवन्ति युगे युगे ।

योगमायाप्रभावेण नात्र कार्या विचारणा ॥ २८ ॥

या नेत्रपक्ष्मपरिसञ्चलनेन सम्य-

ग्विश्वं सृजत्यवति उन्ति निगूढभावा ।

सैषा करोति सततं द्रुडिणाञ्च्युतेशान्

नानावतारकलने परिभूयमानान् ॥ २९ ॥

सूतीगृडाद्भ्रजनमप्यनया नियुक्तं

सङ्गोपितश्च भवने पशुपालराज्ञः ।

सम्प्रापितश्च मधुरां विनियोजितश्च

श्रीद्वारकाप्रणयने ननु भीतचित्तः ॥ ३० ॥

निर्माय षोडशसहस्रशतार्धकास्ता

नार्योऽष्टसम्मततराः स्वकलासमुत्थाः ।

तासां विलासवशात् तु विधाय कामं

दासीकृतो हि भगवाननयाप्यनन्तः ॥ ३१ ॥

अेकापि बन्धनविधौ युवती समर्था

पुंसो यथा सुदृढलोडमयं तु दाम ।

किं नाम षोडशसहस्रशतार्धकाश्च

तं स्वीकृतं शुक्मिवातिनिबन्धयन्ति ॥ ३२ ॥

सात्राजितीवशातेन मुद्यान्वितेन

प्राप्तं सुरेन्द्रभवनं हरिणा तदानीम् ।

कृत्वा मृधं मधवता विद्धतस्तदृशा-
 भीशः प्रियासदनभूषणतां य आप ॥ ३३ ॥
 यो भीमजो हि हृतवाञ्छिशुपालकाटी-
 ञ्जित्वा विधिं निभिलधर्मकृतो विधित्सुः ।
 जग्राह तां निजबलेन य धर्मपत्नीं
 कोऽसौ विधिः परकलत्रहृतौ विजातः ॥ ३४ ॥
 अलङ्कारवशः प्राणी करोति य शुभाशुभम् ।
 विमूढो मोडजालेन तत्कृतेनातिपातिना ॥ ३५ ॥
 अलङ्काराद्भि सञ्जातमिदं स्थावरजङ्गमम् ।
 मूलाद्भ्रूणिरिडरादीनामुग्रात्प्रकृतिसम्भवात् ॥ ३६ ॥
 अलङ्कारपरित्यक्तो यदा भवति पद्मजः ।
 तदा विमुक्तो भवति नोयेत्संसारकर्मकृत् ॥ ३७ ॥
 तन्मुक्तस्तु विमुक्तो हि बद्धस्तद्भ्रूणतां गतः ।
 न नारी न धनं गेहं न पुत्रा न सखीदराः ॥ ३८ ॥
 बन्धनं प्राणिनां राजन्नलङ्कारस्तु बन्धकः ।
 अलं कर्ता मया येदं कृतं कार्यं बलीयसा ॥ ३९ ॥
 करिष्यामि करोम्येवं स्वयं बध्नाति प्राणभृत् ।
 कारणेन विना कार्यं न सम्भवति कर्त्तव्यम् ॥ ४० ॥
 यथा न दृश्यते जातो मृत्पिण्डेन विना घटः ।
 विष्णुः पालयिता विश्वस्यालङ्कारसमन्वितः ॥ ४१ ॥
 अन्यथा सर्वदा चिन्ताम्बुधौ मग्नः कथं भवेत् ।
 अलङ्कारविमुक्तस्तु यदा भवति मानवः ॥ ४२ ॥
 अवतारप्रवासेषु कथं मज्जेच्छुभाशयः ।
 मोडमूलमलङ्कारः संसारस्तत्समुद्भवः ॥ ४३ ॥
 अलङ्कारविहीनानां न मोडो न य संसृतिः ।
 त्रिविधः पुरुषः प्रोक्तः सात्त्विको राजसस्तथा ॥ ४४ ॥
 तामसस्तु महाराज ब्रह्मविष्णुशिवादिषु ।
 त्रिविधस्त्रिषु राजेन्द्र काजेशादिषु सर्वदा ॥ ४५ ॥

अलङ्कारः सदा प्रोक्तो मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ।
 अलङ्कारोऽपि तेनैव ब्रह्मा येते न संशयः ॥ ४६ ॥
 मायाविमोक्षिता मन्दाः प्रवदन्ति मनीषिणः ।
 करोति स्वेच्छया विष्णुरवताराननेकशः ॥ ४७ ॥
 मन्दोऽपि दृग्भगवते गर्भवासेऽतिसङ्घटे ।
 न करोति मतिं विद्वान्स्थं कुर्यात्स यच्छ्रुत् ॥ ४८ ॥
 कौसल्यादेवकीगर्भे विष्णामवसमाकुले ।
 स्वेच्छया प्रवदन्त्यद्वा गतो हि मधुसूदनः ॥ ४९ ॥
 वैकुण्ठसदनं त्यक्त्वा गर्भवासे सुभं नु किम् ।
 शिन्ताकोटिसमुत्थाने दृग्भटे विषसम्भिते ॥ ५० ॥
 तपस्तप्त्वा कतून्कृत्वा दत्त्वा दानान्यनेकशः ।
 न वाञ्छन्ति यतो लोका गर्भवासं सुदुःखम् ॥ ५१ ॥
 स कथं भगवान्विष्णुः स्ववशश्चेज्जनार्दनः ।
 गर्भवासरुचिर्भूयाद्भवेत्स्ववशता यद्दि ॥ ५२ ॥
 जानीहि त्वं महाराज योगमायावशे जगत् ।
 ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तं देवमानुषतिर्यगम् ॥ ५३ ॥
 मायातन्त्रीनिबद्धा ये ब्रह्मविष्णुभरादयः ।
 भ्रमन्ति बन्धमायान्ति लीलया योर्णनाभवत् ॥ ५४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 पञ्चमस्कन्धे योगमायाप्रभावावर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ५.१ ॥

प.२ द्वितीयोऽध्यायः । मणिषासुरोत्पत्तिः ।

राजोवाच ।
 योगेश्वर्याः प्रभावोऽयं कथितश्चातिविस्तरात् ।
 ब्रूहि तव्यरितं स्वामिञ्छ्रोतुं कौतूहलं मम ॥ १ ॥
 महादेवीप्रभावं वै श्रोतुं को नाभिवाञ्छति ।
 यो जानाति जगत्सर्वं तद्दुत्पन्नं यराचरम् ॥ २ ॥
 व्यास उवाच ।

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि विस्तरेण मलामते ।
 श्रद्धधानाय शान्ताय न भ्रूयात्स तु मन्दधीः ॥ ३ ॥
 पुरा युद्धमभूद् घोरं देवदानवसेनयोः ।
 पृथिव्यां पृथिवीपाल मलिषाप्ये मलीपतौ ॥ ४ ॥
 मलिषो नाम राजेन्द्र यकार तप उत्तमम् ।
 गत्वा डेमगिरौ योगं देवविस्मयकारकम् ॥ ५ ॥
 वर्षाणामयुतं पूर्णं चिन्तयन्वृद्धि देवताम् ।
 तस्य तुष्टो मलाराज ब्रह्मा लोकपितामहः ॥ ६ ॥
 तत्रागत्याब्रवीद्वाक्यं लंसारुढश्चतुर्भुजः ।
 वरं वरय धर्मात्मन्ददामि तव वाञ्छितम् ॥ ७ ॥
 मलिष उवाच ।
 अमरत्वं देवदेव वाञ्छामि द्रुडिण प्रभो ।
 यथा मृत्यु भयं न स्यात्तथा कुरु पितामह ॥ ८ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 उत्पन्नस्य ध्रुवं मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
 सर्वथा मरणोत्पत्ती सर्वेषां प्राणिनां किल ॥ ९ ॥
 नाशः कालेन सर्वेषां प्राणिनां दैत्यपुङ्गव ।
 मलामलीधराणां च समुद्राणां च सर्वथा ॥ १० ॥
 अेकं स्थानं परित्यज्य मरणास्य मलीपते ।
 प्रब्रूहि तं वरं साधो यस्ते मनसि वर्तते ॥ ११ ॥
 मलिष उवाच ।
 न देवान्मानुषादैत्यान्मरणां मे पितामह ।
 पुरुषात्र य मे मृत्युर्योषा मां का उनिष्यति ॥ १२ ॥
 तस्मान्मे मरणां नूनं कामिन्याः कुरु पन्नज ।
 अबला उन्त मां उन्तुं कथं शक्ता भविष्यति ॥ १३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 यदा कदापि दैत्येन्द्र नार्यास्ते मरणां ध्रुवम् ।
 न नरेभ्यो मलाभाग मृतिस्ते मलिषासुर ॥ १४ ॥

व्यास उवाच ।

अेवं दत्त्वा वरं तस्मै यथौ ब्रह्मा निजालयम् ।
सोऽपि दैत्यवरः प्राप निजं स्थानं मुदान्वितः ॥ १५ ॥

राजोवाच ।

मखिषः कस्य पुत्रोऽसौ कथं जातो मडाबली ।
कथं य माखिषं रुपं प्राप्तं तेन मडात्मना ॥ १६ ॥

व्यास उवाच ।

दनोः पुत्रौ मडाराज विभ्यातौ क्षितिमण्डले ।
रभश्चैव करभश्च द्वावास्तां दानवोत्तमौ ॥ १७ ॥

तावपुत्रौ मडाराज पुत्रार्थं तेपतुस्तपः ।
भडू-वर्षगणान्कामं पुण्ये पञ्चनदे जले ॥ १८ ॥

करभस्तु जले मग्नश्चकार परमं तपः ।
वृक्षं रसाववटं प्राप्य रभोऽग्निमसेवत ॥ १९ ॥

पञ्चाग्निसाधनासक्तः स रभस्तु यदाभवत् ।
ज्ञात्वा शयीपतिर्दुःखमुधयौ दानवौ प्रति ॥ २० ॥

गत्वा पञ्चनदे तत्र ग्राडरुपं यकार उ ।
वासवस्तु करभं तं तदा जग्राड पादयोः ॥ २१ ॥

निजघान य तं दृष्टे करभं वृत्रसूदनः ।
भ्रातरं निडतं श्रुत्वा रभः कोपं परं गतः ॥ २२ ॥

स्वशीर्षं पावडे डोतुमैश्छच्छित्वा करेण उ ।
केशपाशे गडीत्वाशु वामेन डोधसंयुतः ॥ २३ ॥

दक्षिणेन करेणोत्रं गृडीत्वा भड्गामुत्तमम् ।
छिनत्ति शीर्षं तत्तावद्भङ्गिना प्रतिभोधितः ॥ २४ ॥

उक्तश्च दैत्य मूर्धोऽसि स्वशीर्षं छेतुमिश्छसि ।
आत्मडत्यातिदुःसाध्या कथं त्वं कर्तुमुधतः ॥ २५ ॥

वरं वरय भद्रं ते यस्ते मनसि वर्तते ।
मा म्रियस्व मृतेनाध किं ते कार्यं भविष्यति ॥ २६ ॥

व्यास उवाच ।

तश्छुत्वा वयनं रम्भः पावकस्य सुभाषितम् ।
 ततोऽब्रवीद्भयो रम्भस्त्यक्त्वा केशकलापकम् ॥ २७ ॥
 यद्वि तुष्टोऽसि देवेश देहि मे वाञ्छितं वरम् ।
 त्रैलोक्यविजयी पुत्रः स्थान्नः परबलार्दनः ॥ २८ ॥
 अजेयः सर्वथा स स्याद्देवदानवमानवैः ।
 कामरूपी महावीर्यः सर्वलोकामिवन्धितः ॥ २९ ॥
 पावकस्तं तथेत्याहु भविष्यति तवेप्सितम् ।
 पुत्रस्तव महाभाग मरणाद्विरमाधुना ॥ ३० ॥
 यस्यां यित्तं तु रम्भ त्वं प्रमदायां करिष्यसि ।
 तस्यां पुत्रो महाभाग भविष्यति बलाधिकः ॥ ३१ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्तो वह्निना रम्भो वयनं यित्तरञ्जनम् ।
 श्रुत्वा प्राणम्य प्रययौ वह्निं तं दानवोत्तमः ॥ ३२ ॥
 यक्षैः परिवृतं स्थानं रमणीयं श्रियान्वितम् ।
 दृष्ट्वा यत्के तदा भावं मखिष्यां दानवोत्तमः ॥ ३३ ॥
 मत्तायां रूपपूर्णायां विडायान्याञ्च योषितम् ।
 सा समागाञ्च तरसा कामयन्ती मुदान्विता ॥ ३४ ॥
 रम्भोऽपि गमनं यत्के भवितव्यप्रणोदितः ।
 सा तु गर्भवती जाता मखिषी तस्य वीर्यतः ॥ ३५ ॥
 तां गृहीत्वाथ पातालं प्रविवेश मनोहरम् ।
 मखिषेभ्यश्च तां रक्षन्त्रियामनुमतां किल ॥ ३६ ॥
 कदाचिन्मखिषश्चान्यः कामार्तस्तामुपाद्रवत् ।
 स्वयमागत्य तं हन्तुं दानवः समुपाद्रवत् ॥ ३७ ॥
 स्वरक्षार्थं समागत्य मखिषं समताडयत् ।
 सोऽपि तं निजघानाशु शृङ्गाभ्यां काममोहितः ॥ ३८ ॥
 ताडितस्तेन तीक्ष्णाभ्यां शृङ्गाभ्यां लृटये बृशम् ।
 भूमौ पपात तरसा ममार य विमूर्च्छितः ॥ ३९ ॥
 मृते भर्तरि सा दीना भयार्ता विद्रुता बृशम् ।

सा वेगात्तं वटे प्राप्य यक्षाणां शरणां गता ॥ ४० ॥

पृष्ठतस्तु गतस्तत्र मलिषः कामपीडितः ।

कामयानस्तु तां कामी बलवीर्यमदोद्धतः ॥ ४१ ॥

रुदती सा भृशं दीना दृष्टा यक्षैर्भयातुरा ।

धावमानं य तं वीक्ष्य यक्षास्त्रातुं समाययुः ॥ ४२ ॥

युद्धं समभवद् घोरं यक्षाणां य उयारिणा ।

शरेण ताडितस्तूर्णं पपात धरणीतले ॥ ४३ ॥

मृतं रम्भं समानीय यक्षास्ते परमं प्रियम् ।

यितायां रोपयामासुस्तस्य देहस्य शुद्धये ॥ ४४ ॥

मलिषी सा पतिं दृष्ट्वा यितायां रोपितं तदा ।

प्रवेष्टुं सा मतिं यङ्के पतिना सह पावकम् ॥ ४५ ॥

वार्यमाणापि यक्षैः सा प्रविवेश डुताशनम् ।

ज्वालामालाङ्कुलं साध्वी पतिमादाय वल्लभम् ॥ ४६ ॥

मलिषस्तु यितामध्यात्समुत्तस्थौ मलाबलः ।

रम्भोऽप्यन्यद्गुणः कृत्वा निःसृतः पुत्रवत्सलः ॥ ४७ ॥

रक्तबीजोऽप्यसौ जातो मलिषोऽपि मलाबलः ।

अभिषिक्तस्तु राजयेऽसौ उयारिरसुरोत्तमैः ॥ ४८ ॥

अेवं स मलिषो जातो रक्तबीजश्च वीर्यवान् ।

अवध्यस्तु सुरैर्देवैर्मानवैश्च नृपोत्तम ॥ ४९ ॥

इत्येतद्धितं राजन् जन्म तस्य मलात्मनः ।

वरप्रदानञ्च तथा प्रोक्तं सर्वं सविस्तरम् ॥ ५० ॥

इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां

पञ्चमस्कन्धे मलिषासुरोत्पत्तिर्नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ५.२ ॥

५.३ तृतीयोऽध्यायः । भगवतीमालाम्ये दैत्यसैन्याद्योगः ।

व्यास उवाच ।

अेवं स मलिषो नाम दानवो वरदर्पितः ।

प्राप्य राज्यं जगत्सर्वं वशे यङ्के मलाबलः ॥ १ ॥

पृथिवीं पालयामास सागरान्तां भुजार्जिताम् ।
 ऐक्यत्रां निरातङ्गं वैशिवर्गविवर्जिताम् ॥ २ ॥
 सेनानीश्विक्षुरस्तस्य महावीर्यो मधोऽटः ।
 धनाध्यक्षस्तथा ताम्रः सेनायुतसमावृतः ॥ ३ ॥
 असिलोमा तथोदको बिडालाभ्यश्च बाष्कलः ।
 त्रिनेत्रोऽथ तथा कालभन्धको बलदर्पितः ॥ ४ ॥
 अते सैन्ययुताः सर्वे दानवा मेदिनीं तदा ।
 आवृत्य संस्थिताः कामभृङ्गां सागरमेभलाम् ॥ ५ ॥
 करदाश्च कृताः सर्वे भूमिपालाः पुरातनाः ।
 निहता ये बलोदग्राः क्षात्रधर्मव्यवस्थिताः ॥ ६ ॥
 ब्राह्मणो वशागा जाता यज्ञभागसमर्पकाः ।
 मलिषस्य महाराज निम्बिले क्षितिमाद्गले ॥ ७ ॥
 अकामपत्रं तद्राज्यं कृत्वा स मलिषासुरः ।
 स्वर्गं जेतुं मनश्चक्रे वरदानेन गर्वितः ॥ ८ ॥
 प्रणिधिं प्रेषयामास डयारिस्तु शयीपतिम् ।
 स सन्देशदरं शीघ्रमाहूयोवाच दैत्यराट् ॥ ९ ॥
 गच्छ वीर महाबाहो दूतत्वं कुरु मेऽनघ ।
 भ्रूडि शङ्कं द्विवं गत्वा निःशङ्कः सुरसन्निधौ ॥ १० ॥
 मुञ्च स्वर्गं सलस्राक्ष यथेष्टं गच्छ मा शिरम् ।
 सेवां वा कुरु देवेश मलिषस्य महात्मनः ॥ ११ ॥
 स त्वां संरक्षयेन्नूनं राजा शरणाभागतम् ।
 तस्मात्त्वं शरणां याहि मलिषस्य शयीपते ॥ १२ ॥
 नोयेद्भ्रजं गडाणांशु युद्धाय बलसूदन ।
 पूर्वैर्जितोऽसि यास्माकं जानामि तव पौरुषम् ॥ १३ ॥
 अलल्याजर विज्ञातं बलं ते सुरसङ्घप ।
 युध्यस्व प्रज वा कामं यत्र ते रमते मनः ॥ १४ ॥
 व्यास उवाच ।

तश्चुत्वा वयनं तस्य शङ्कः कोधसमन्वितः ।
 उवाच तं नृपश्रेष्ठ स्मितपूर्वं वयस्तदा ॥ १५ ॥
 न जानेऽहं सुमन्दात्मन् यतस्त्वं मद्ददर्षितः ।
 चिद्विद्विन्सां सङ्कुरिष्यामि रोगस्यास्य प्रभोस्तव ॥ १६ ॥
 अतः परं कुरिष्यामि मूलस्यास्य निमूलनम् ।
 गच्छ दूत तथा ब्रूहि तस्याग्ने मम भाषितम् ॥ १७ ॥
 शिशैर्दूता न उन्तव्यास्तस्मात्त्वां विसृजाम्यहम् ।
 युद्धेच्छा येत्समागच्छ त्वरितो मखिषीसुत ॥ १८ ॥
 उद्यारे त्वद्भलं ज्ञातं तृणादस्त्वं जडाकृतिः ।
 शृङ्गयोस्ते कुरिष्यामि सुदृढं य शरासनम् ॥ १९ ॥
 दर्पः शृङ्गबलात्तेऽस्ति विदितं कारणं मया ।
 विषाणे ते परिच्छिद्य संहुरिष्यामि तद् बलम् ॥ २० ॥
 यद् बलेनातिपूर्णास्त्वं जातोऽसि बलदर्षितः ।
 कुशलस्त्वं तदाघाते न युद्धे मखिषाधम ॥ २१ ॥
 व्यास उवाच ।
 एत्युक्तोऽसौ सुरेन्द्रेण स दूतस्त्वरितो गतः ।
 जगाम मखिषं मत्तं प्रणम्य प्रत्युवाच ह ॥ २२ ॥
 दूत उवाच ।
 राजन्देवाधिपः कामं न त्वां विगणयत्यसौ ।
 मन्यते स्वबलं पूर्णं देवसैन्यसमावृतः ॥ २३ ॥
 यद्दुक्तं तेन भूर्णेण कथमन्यद् ब्रवीम्यहम् ।
 प्रियं सत्यं य वक्तव्यं भृत्येन पुरतः प्रभोः ॥ २४ ॥
 प्रियं सत्यं य वक्तव्यं प्रभोरग्रे शुभेच्छुना ।
 एति नीतिर्महाराज जागर्ति शुभकारिणी ॥ २५ ॥
 केवलं चेत्प्रियं ब्रूयान्न ते कार्यं भविष्यति ।
 परुषं य न वक्तव्यं कदाचिच्छुभमिच्छता ॥ २६ ॥
 यथा रिपुमुभाद्वायः प्रसरन्ति विषोपमाः ।
 तथा भृत्यमुभान्नाथ निःसरन्ति कथं गिरः ॥ २७ ॥

यादृशानीड वाक्यानि तेनोक्तानि मडीपते ।
तादृशानि न मे जिह्वा वक्तुमर्हति कर्डित् ॥ २८ ॥

व्यास उवाच ।
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य डेतुगर्भं तृणाशनः ।
भृशं कोपपरीतात्मा बभूव भडिषासुरः ॥ २९ ॥

समाडूयाभ्रवीद्वैत्यान्धोघसंरक्तलोचनः ।
वाङ्गूलं पृष्ठदेशे य कृत्वा मूत्रं परित्यजन् ॥ ३० ॥
भो भो दैत्याः सुरेन्द्रोऽसौ युद्धकाभोऽस्ति सर्वथा ।
बलोद्योगं कुरुध्वं वै जेतव्योऽसौ सुराधमः ॥ ३१ ॥

मदग्रे को भवेच्छूरः कोटिशश्चेत्तथाविधाः ।
न बिभेम्येकतः कामं डनिष्याम्यथ सर्वथा ॥ ३२ ॥

शरः शान्तेष्वसौ नूनं तपस्विषु बलाधिकः ।
बलकर्ता ङि डुडको लम्पटः परदारडुत् ॥ ३३ ॥

अप्सरोबलसम्मत्तस्तपोविघ्नकरः षलः ।
छिद्रप्रडरणः पापो नित्यं विश्वासघातकः ॥ ३४ ॥

नमुचिर्निडतो येन कृत्वा सन्धिं दुरात्मना ।
शपथान्विविधानादौ कृत्वा भीतेन छन्नना ॥ ३५ ॥

विषगुस्तु कपटार्यार्थः डुडकः शपथाकरः ।
नानाडुपधरः कामं बलकृद्भ्रमपण्डितः ॥ ३६ ॥

कृत्वा कोलाकृतिं येन डिरणयाक्षो निपातितः ।
डिरण्यकशिपुर्धुनं नृसिंहेन य धातितः ॥ ३७ ॥

नाडं तद्द्रशगो नूनं भवेयं डनुनन्दनाः ।
विश्वासं नैव गच्छामि देवानां कुत्र कर्डित् ॥ ३८ ॥

ङिं कश्चिन्मि मे विषगुरिन्द्रो वा बलवत्तरः ।
रुद्रो वापि न मे शक्तः प्रतिकर्तुं रणाङ्गणो ॥ ३९ ॥

त्रिविष्टपं त्रडीष्यामि जित्वेन्द्रं वरुणं यमम् ।
धनदं पावकं यैव यन्द्रसूर्यौ विजित्य य ॥ ४० ॥

यज्ञाभागभुजः सर्वे भविष्यामोऽथ सोमपाः ।

જિત્વા દેવસમૂહઞ્ચ વિહરિષ્યામિ દાનવૈઃ ॥ ૪૧ ॥

ન મે ભયં સુરેભ્યશ્ચ વરદાનેન દાનવાઃ ।

મરણં ન નરેભ્યશ્ચ નારી કિં મે કરિષ્યતિ ॥ ૪૨ ॥

પાતાલપર્વતેભ્યશ્ચ સમાહૂય વરાન્વરાન્ ।

દાનવાન્મમ સૈન્યેશાન્કુર્વન્તુ ત્વરિતાશ્ચરાઃ ॥ ૪૩ ॥

એકોડહં સર્વદેવેશાન્વિજેતું દાનવાઃ ક્ષમઃ ।

શોભાર્થં વઃ સમાહૂય નયામિ સુરસઙ્ગમે ॥ ૪૪ ॥

શ્ઙ્ગાભ્યાં ચ ખુરાભ્યાં ચ હનિષ્યેહહં સુરાન્કિલ ।

ન મે ભયં સુરેભ્યશ્ચ વરદાનપ્રભાવતઃ ॥ ૪૫ ॥

અવધ્યોહહં સુરગણૈરસુરૈર્માનવૈસ્તથા ।

તસ્માત્સજ્જા ભવન્ત્વદ્ય દેવલોકજયાય વૈ ॥ ૪૬ ॥

જિત્વા સુરાલયં દૈત્યા વિહરિષ્યામિ નન્દને ।

મન્દારકુસુમાપીડા દેવયોષિત્સમન્વિતાઃ ॥ ૪૭ ॥

કામધેનુપયોત્સિક્તાઃ સુધાપાનપ્રમોદિતાઃ ।

દેવગન્ધર્વગીતાદિનૃત્યલાસ્યસમન્વિતાઃ ॥ ૪૮ ॥

ઉર્વશી મેનકા રમ્ભા ઘૃતાચી ચ તિલોત્તમા ।

પ્રમદ્ધરા મહાસેના મિશ્રકેશી મદોત્કટા ॥ ૪૯ ॥

વિપ્રચિત્તિપ્રભૃતયો નૃત્યગીતવિશારદાઃ ।

રજ્જયિષ્યન્તિ વઃ સર્વાન્નાનાસવનિષેવણૈઃ ॥ ૫૦ ॥

સર્વે સજ્જા ભવન્ત્વદ્ય રોચતાં ગમનં દિવિ ।

સઙ્ગામાર્થં સુરૈઃ સાર્ધં કૃત્વા મઙ્ગલમુત્તમમ્ ॥ ૫૧ ॥

રક્ષણાર્થં ચ સર્વેષાં ભાર્ગવં મુનિસત્તમમ્ ।

સમાહૂય ચ સમ્પૂજ્ય સ્થાપ્ય યજ્ઞે ગુરું પરમ્ ॥ ૫૨ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ સન્દિશ્ય દૈત્યેન્દ્રાન્મહિષઃ પાપધીસ્તદા ।

જગામ ત્વરિતો રાજન્ભવનં સ્વં મુદાન્વિતઃ ॥ ૫૩ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેહ્યેષાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં

પઞ્ચમસ્કન્ધે ભગવતીમાહામ્યે દૈત્યસૈન્યોદ્યોગો નામ તૃતીયોઽધ્યાયઃ ॥ ૫.૩ ॥

प.४ यतुर्थोऽध्यायः । भयातुरेन्द्रादितेवैः सुरगुरुणा सऽ परामर्शवार्णनम् ।

व्यास उवाच ।

गते दूते सुरेन्द्रोऽपि समाढूय सुरानथ ।
यमवायुधनाध्यक्षवरुणानिधमूषिवान् ॥ १ ॥

मखिषो नाम दैत्येन्द्रो रम्भपुत्रो मडाभलः ।
वरदर्पमदोन्मत्तो मायाशतवियक्षाणः ॥ २ ॥

तस्य दूतोऽथ सम्प्राप्तः प्रेषितस्तेन भोः सुराः ।
स्वर्गाकामेन लुब्धेन मामुवायेदृशं वयः ॥ ३ ॥

त्यज देवालयां शक यथेच्छं व्रज वासव ।
सेवां वा कुरु दैत्यस्य मखिषस्य मडात्मनः ॥ ४ ॥

दयावान्दानवेन्द्रोऽसौ स ते वृत्तिं विधास्यति ।
नतेषु भृत्यभूतेषु न दुष्यति कदाचन ॥ ५ ॥

नोयेद्युद्धाय देवेश सेनोद्योगं कुरु स्वयम् ।
गते मयि स दैत्येन्द्रस्त्वशितः समुपेष्यति ॥ ६ ॥

धृत्युक्त्वा स गतो दूतो दानवस्य दुरात्मनः ।
किं कर्तव्यमतः कार्यं चिन्तयध्वं सुरोत्तमाः ॥ ७ ॥

दुर्बलोऽपि न योपेक्ष्यः शत्रुर्बलवता सुराः ।
विशेषेण सद्योद्योगी बलवान्बलदर्पितः ॥ ८ ॥

उद्यमः किल कर्तव्यो यथाबुद्धि यथाबलम् ।
दैवाधीनो भवेन्नूनं जयो वाथ पराजयः ॥ ९ ॥

सन्धियोगो न यात्रास्ति भले सन्धिर्निरर्थकः ।
सर्वथा साधुभिः कार्यं विचार्य य पुनः पुनः ॥ १० ॥

यानमध्यधुना नैव कर्तव्यं सऽसौ पुनः ।
प्रेक्षकाः प्रेषणीयाश्च शीघ्रगाः सुप्रवेशकाः ॥ ११ ॥

धृग्गितज्ञाश्च निःसङ्गा निःस्पृहाः सत्यवादिनः ।
सेनाभियोगं प्रस्थानं बलसङ्ख्यां यथार्थतः ॥ १२ ॥

वीराणां य परिज्ञानं कृत्वायान्तु त्वरान्विताः ।
 ज्ञात्वा दैत्यपतेस्तस्य सैन्यस्य य बलाबलम् ॥ १३ ॥
 कश्चिन्मि ततस्तूर्णं यानं वा दूर्गसङ्ग्रहम् ।
 विचार्य भलु कर्तव्यं कार्यं बुद्धिमता सदा ।
 सलसा विहितं कार्यं दुःखं सर्वथा भवेत् ॥ १४ ॥
 तस्माद्भिर्मृश्य कर्तव्यं सुखं सर्वथा बुधैः ।
 नात्र भेदविधिर्न्याय्यो दानवेषु य सर्वथा ॥ १५ ॥
 अेकचित्तेषु कार्येऽस्मिंस्तस्माच्चारा व्रजन्तु वै ।
 ज्ञात्वा बलाबलं तेषां पश्चात्प्रीतिर्विचार्य य ॥ १६ ॥
 विधेया विधिवत्तज्जलैस्तेषु कार्यपरेषु य ।
 अन्यथा विहितं कार्यं विपरीतफलप्रदम् ॥ १७ ॥
 सर्वथा तद्भवन्नूनमज्ञातमौषधं यथा ।
 व्यास उवाच ।
 एति सञ्चिन्त्य तैः सर्वैः प्रणिधिं कार्यवेदिनम् ॥ १८ ॥
 प्रेषयामास देवेन्द्रः परिज्ञानाय पार्थिव ।
 दूतस्तु त्वरितो गत्वा समागम्य सुराधिपम् ॥ १९ ॥
 निवेदयामास तदा सर्वसैन्यबलाबलम् ।
 ज्ञात्वा तद्बलमुद्योगं तुराषाऽतिविस्मितः ॥ २० ॥
 देवानयोद्यत्तूर्णं समाहूय पुरोहितम् ।
 मन्त्रं मन्त्रविदां श्रेष्ठं यकार त्रिदशेश्वरः ॥ २१ ॥
 उवाचाङ्गिरसश्रेष्ठं समासीनं वरासने ।
 धन्द्र उवाच ।
 भो भो देवगुरो विद्वन्किं कर्तव्यं वदस्व नः ॥ २२ ॥
 सर्वज्ञोऽसि समुत्पन्ने कार्ये त्वं गतिरधे नः ।
 दानवो मलिषो नाम मलावीर्यो मदान्वितः ॥ २३ ॥
 योद्धुकामः समायाति बहुभिर्दानवैर्वृतः ।
 तत्र प्रतिक्रिया कार्या त्वया मन्त्रविदाधुना ॥ २४ ॥
 तेषां शुकस्तथा त्वं मे विघ्नहर्ता सुसंयतः ।

व्यास उवाच ।

तश्छुत्वा वचनं प्राड तुरासाढं बृडस्पतिः ॥ २५ ॥

विचिन्त्य मनसा कामं कार्यसाधनतत्परः ।

गुरुरुवाच ।

स्वस्थो भव सुरेन्द्र त्वं धैर्यमालम्ब्य मारिष ॥ २६ ॥

व्यसने य समुत्पन्ने न त्याज्यं धैर्यमाशु वै ।

जयाजयौ सुराध्यक्ष दैवाधीनौ सदैव हि ॥ २७ ॥

स्थातव्यं धैर्यमालम्ब्य तस्माद् बुद्धिमता सदा ।

भवितव्यं भवत्येव जानन्नेव शतकृतो ॥ २८ ॥

उद्यमः सर्वथा कार्यो यथापौरुषमात्मनः ।

मुनयोऽपि हि मुक्त्यर्थमुद्यमैकरताः सदा ॥ २९ ॥

दैवाधीनं य जानन्तो योगध्यानपरायणाः ।

तस्मात्सदैव कर्तव्यो व्यवहारोदितोद्यमः ॥ ३० ॥

सुभं भवतु वा मा वा दैवे का परिदेवना ।

विना पुरुषकारेण कदाचित्सिद्धिमाप्नुयात् ॥ ३१ ॥

अन्धवत्पङ्गुवत्कामं न तथा मुदमावडेत् ।

कृते पुरुषकारेऽपि यद्वि सिद्धिर्न जायते ॥ ३२ ॥

न तत्र दूषणं तस्य दैवाधीने शरीरिणि ।

कार्यसिद्धिर्न सैन्येऽस्ति न मन्त्रे न य मन्त्राणे ॥ ३३ ॥

न रथे नायुधे नूनं दैवाधीना सुराधिप ।

बलवाञ्छ्लेशमाप्नोति निर्बलः सुभमश्रुते ॥ ३४ ॥

बुद्धिमान्क्षुधितः शेते निर्बुद्धिर्भोगवान्भवेत् ।

कातरो जयमाप्नोति शूरो याति पराजयम् ॥ ३५ ॥

दैवाधीने तु संसारे कामं का परिदेवना ।

उद्यमे योजयेन्नूनं भवितव्यं सुराधिप ॥ ३६ ॥

दुःभदे सुभदे वापि तत्र तौ न विचिन्तयेत् ।

दुःभे दुःभाधिकान्पश्येत्सुभे पश्येत्सुभाधिकम् ॥ ३७ ॥

आत्मानं उर्षशोकाभ्यां शत्रुभ्यामिव नार्पयेत् ।

धैर्यमेवावगन्तव्यं उर्ध्वशोकोद्भवो बुधैः ॥ ३८ ॥

अधैर्याद्यादृशं द्रुभं न तु धैर्येऽस्ति तादृशम् ।
दुर्लभं सडनत्वं वै समये सुभद्रुभयोः ॥ ३९ ॥

उर्ध्वशोकोद्भवो यत्र न भवेद् बुद्धिनिश्चयात् ।
किं द्रुभं कस्य वा द्रुभं निर्गुणोऽहं सदाव्ययः ॥ ४० ॥

यतुर्विशातिरिक्तोऽस्मि किं मे द्रुभं सुभं य किम् ।
प्राणस्य क्षुत्पिपासे द्वे मनसः शोकमूर्छने ॥ ४१ ॥

जरामृत्यु शरीरस्य षडूर्मिरहितः शिवः ।
शोकमोहौ शरीरस्य गणौ किं मेऽत्र चिन्तने ॥ ४२ ॥

शरीरं नाडमथवा तत्सम्बन्धी न याप्यडम् ।
समैकषोडशादिव्यो विभिन्नोऽहं सदा सुष्पी ॥ ४३ ॥

प्रकृतिर्विकृतिर्नाहं किं मे द्रुभं सदा पुनः ।
एति मत्वा सुरेश त्वं मनसा भव निर्भमः ॥ ४४ ॥

उपायः प्रथमोऽयं ते द्रुभनाशे शतकतो ।
ममता परमं द्रुभं निर्भमत्वं परं सुभम् ॥ ४५ ॥

सन्तोषादपरं नास्ति सुभस्थानं शयीपते ।
अथवा यद्वि न ज्ञानं ममत्वनाशने किल ॥ ४६ ॥

ततो विवेकः कर्तव्यो भवितव्ये सुराधिप ।
प्रारब्धकर्मणां नाशो नाभोगाल्लक्ष्यते किल ॥ ४७ ॥

यद्भावि तद्भवत्येव का चिन्ता सुभद्रुभयोः ।
सुरैः सर्वैः सहायैर्वा बुद्ध्या वा तव सत्तम ॥ ४८ ॥

सुभं क्षयाय पुण्यस्य द्रुभं पापस्य मारिष ।
तस्मात्सुभक्षये उर्ध्वः कर्तव्यः सर्वथा बुधैः ॥ ४९ ॥

अथवा मन्त्रयित्वाद्ये कुरु यत्नं यथाविधि ।
कृते यत्ने महाराज भवितव्यं भविष्यति ॥ ५० ॥

एति श्रीभद्रेदीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
पञ्चमस्कन्धे भयातुरेन्द्राद्विदेवैः सुरगुरुणा सह
परामर्शवार्णनं नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ५.४ ॥

प.प पञ्चमोऽध्यायः । दैत्यसैन्यपराजयः ।

व्यास उवाच ।

एति श्रुत्वा सडस्राक्षः पुनराड बृडस्पतिम् ।
युद्धोद्योगं करिष्यामि डयारेर्नाशनाय वै ॥ १ ॥

नोद्यमेन विना राजयं न सुभं न य वै यशः ।
निरुद्यमं न शंसन्ति कातरा न य सोद्यमाः ॥ २ ॥

यतीनां भूषणं ज्ञानं सन्तोषो डि द्विजन्मनाम् ।
उद्यमः शत्रुडननं भूषणं भूतिमिच्छताम् ॥ ३ ॥

उद्यमेन डतस्त्वार्ष्ट्रो नमुचिर्बल अेव य ।
तथैनं निडनिष्यामि मडिषं मुनिसत्तम ॥ ४ ॥

बलं देवगुरुस्त्वं मे वज्रमायुधमुत्तमम् ।
सडायस्तु डरिर्नूनं तथोमापतिरव्ययः ॥ ५ ॥
रक्षोघ्नान्पठ मे साधो करोम्यद्य समुद्यमम् ।
स्वसैन्यामिनिवेशज्य मडिषं प्रति मानड ॥ ६ ॥

व्यास उवाच ।

डत्युक्तो देवराजेन वायस्पतिरुवाच ड ।
सुरेन्द्रं युद्धसंरक्तं स्मितपूर्वं वयस्तड ॥ ७ ॥

बृडस्पतिरुवाच ।

प्रेरयामि न याडं त्वां न य निर्वारयाम्यडम् ।
सन्डिग्धेडत्र जये कामं युध्यतश्च पराजये ॥ ८ ॥

न तेडत्र दूषणं डिज्चिड्भवितव्ये शयीपते ।
सुभं वा यडि वा दुःभं विडितं य भविष्यति ॥ ९ ॥

न मया तत्परिज्ञातं भावि दुःभं सुभं तथा ।
यद्भार्याडरणे प्राप्तं पुरा वासव वेत्सि डि ॥ १० ॥

शशिना मे डृता भार्या मित्रेणामित्रकर्शन ।
स्वाश्रमस्थेन सम्प्राप्तं दुःभं सर्वसुभापडम् ॥ ११ ॥

बुद्धिमान्सर्वलोकेषु विदितोऽहं सुराधिप ।
 क्व मे गता तदा बुद्धिर्यदा भार्या हृता भवात् ॥ १२ ॥
 तस्माद्गुपायः कर्तव्यो बुद्धिमद्भिः सदा नरैः ।
 कार्यसिद्धिः सदा नूनं दैवाधीना सुराधिप ॥ १३ ॥
 व्यास उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वचनं सत्यं गुरोः सार्धं शयीपतिः ।
 ब्रह्माणां शरणं गत्वा नत्वा वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥
 पितामह सुराध्यक्ष दैत्यो मलिषसंज्ञकः ।
 ग्रीहीतुकामः स्वर्गं मे बलोधोगं करोत्यलम् ॥ १५ ॥
 अन्ये च दानवाः सर्वे तत्सैन्यं समुपस्थिताः ।
 योद्धुकामा महावीर्याः सर्वे युद्धविशारदाः ॥ १६ ॥
 तेनाहं भीतभीतोऽस्मि त्वत्सकाशमिहागतः ।
 सर्वज्ञोऽसि महाप्राज्ञ साहाय्यं कर्तुमर्हसि ॥ १७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 गच्छामः सर्वं येवाद्य कैलासं त्वरिता वयम् ।
 शङ्करं पुरतः कृत्वा विष्णुं च बलिनां वरम् ॥ १८ ॥
 ततो युद्धं प्रकर्तव्यं सर्वैः सुरगणैः सह ।
 मिलित्वा मन्त्रमाघाय देशं कालं विचिन्त्य च ॥ १९ ॥
 भलाबलमविज्ञाय विवेकमपलाय च ।
 साहसं तु प्रकुर्वाणो नरः पतनमृच्छति ॥ २० ॥
 व्यास उवाच ।
 तन्निशम्य सहस्राक्षः कैलासं निर्जगाम ह ।
 ब्रह्माणां पुरतः कृत्वा लोकपालसमन्वितः ॥ २१ ॥
 तुष्टाव शङ्करं गत्वा वेदमन्त्रैर्महेश्वरम् ।
 प्रसन्नं पुरतः कृत्वा यथौ विष्णुपुरं प्रति ॥ २२ ॥
 स्तुत्वा तं देवदेवेशं कार्यं प्रोवाच यात्मनः ।
 मलिषात्तद्भयं योत्रं वरदानमदोद्धृतात् ॥ २३ ॥
 तदाकर्ण्य भयं तस्य विष्णुर्देवानुवाच ह ।

करिष्यामो वयं युद्धं उनिष्यामस्तु दुर्जयम् ॥ २४ ॥

व्यास उवाच ।

एति ते निश्चयं कृत्वा ब्रह्मविष्णुशरीश्वराः ।

स्वानि स्वानि समारुह्य वाहनानि ययुः सुराः ॥ २५ ॥

ब्रह्मा उंससमावृढो विष्णुर्गुरुऽवाहनः ।

शङ्करो वृषभावृढो वृत्रहा गजसंस्थितः ॥ २६ ॥

मयूरवाहनः स्कन्दो यमो महिषवाहनः ।

कृत्वा सैन्यसमायोगं यावत्ते निर्ययुः सुराः ॥ २७ ॥

तावद्वैत्यबलं प्राप्तं दृप्तं महिषपालितम् ।

तत्राभूत्तुमुलं युद्धं देवदानवसैन्ययोः ॥ २८ ॥

भाणैः अङ्गैस्तथा प्रासैर्मुसलैश्च परश्वधैः ।

गदाभिः पट्टिशैः शूलैश्चकैश्च शक्तितोमरैः ॥ २९ ॥

मुद्गरैर्भिन्दिपालैश्च उल्लैश्चैवातिदारुणैः ।

अन्यैश्च विविधैरस्त्रैर्निजघृस्ते परस्परम् ॥ ३० ॥

सेनानीश्विक्षुरस्तस्य गजावृढो महाबलः ।

मघवन्तं पञ्चभिस्तैः सायकैः समताडयत् ॥ ३१ ॥

तुराषाडपि तांश्छित्त्वा भाणैर्भाणान्स्तरान्वितः ।

दृष्टये चार्धयन्द्नेष ताडयामास तं कृती ॥ ३२ ॥

भाणालतस्तु सेनानीः प्राप मूर्च्छां गजोपरि ।

करिणं वज्रघातेन स जघान करे ततः ॥ ३३ ॥

तद्गजामिडतो नागो भग्नः सैन्यं जगाम उ ।

दृष्ट्वा तं दैत्यराट् कुब्जो बिडालाप्यमथाब्रवीत् ॥ ३४ ॥

गच्छ वीर महाबाहो जडीन्द्रं मद्गर्वितम् ।

वरुणादीन्परान्देवान्कृत्वाऽऽगच्छ ममान्तिकम् ॥ ३५ ॥

व्यास उवाच ।

तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य बिडालाप्यो महाबलः ।

आरुह्य वारणं मत्तं जगाम त्रिदशाधिपम् ॥ ३६ ॥

वासवस्तं समायान्तं दृष्ट्वा क्रोधसमन्वितः ।

જઘાન વિશિષ્ઠેસ્તીક્ષ્ણૌરાશીવિષસમપ્રભૈઃ ॥ ૩૭ ॥

સ તુ છિત્વા શરાંસ્તૂર્ણાં સ્વશરૈશ્ચાપનિઃસૃતૈઃ ।

પઞ્ચાશદ્ભિર્જઘાનાશુ વાસવઞ્ચ શિલીમુખૈઃ ॥ ૩૮ ॥

તથેન્દ્રોઽપિ ચ તાન્બાણાંશિછિત્વા કોપસમન્વિતઃ ।

જઘાન વિશિષ્ઠેસ્તીક્ષ્ણૌરાશીવિષસમપ્રભૈઃ ॥ ૩૯ ॥

સ તુ છિત્વા શરાંસ્તૂર્ણાં સ્વશરૈશ્ચાપનિઃસૃતૈઃ ।

ગદયા તાડયામાસ ગજં તસ્ય કરોપરિ ॥ ૪૦ ॥

સ્વકરે નિહતો નાગશ્ચકારાર્તસ્વરં મુહુઃ ।

પરિવૃત્ય જઘાનાશુ દૈત્યસૈન્યં ભયાતુરમ્ ॥ ૪૧ ॥

દાનવસ્તુ ગજં વીક્ષ્ય પરાવૃત્ય ગતં રણાત્ ।

સમાવિશ્ય રથે રમ્યે જગામાશુ સુરાન્ રણે ॥ ૪૨ ॥

તુરાષાડપિ તં વીક્ષ્ય રથસ્થં પુનરાગતમ્ ।

અહનદ્વિશિષ્ઠેસ્તીક્ષ્ણૌરાશીવિષસમપ્રભૈઃ ॥ ૪૩ ॥

સોઽપિ ક્રુદ્ધશ્ચકારોગ્રાં બાણવૃષ્ટિં મહાબલઃ ।

બભૂવ તુમુલં યુદ્ધં તયોસ્તત્ર જયૈષિણોઃ ॥ ૪૪ ॥

ઇન્દ્રસ્તુ બલિનં દૃષ્ટ્વા કોપેનાકુલિતેન્દ્રિયઃ ।

જયન્તમગ્રતઃ કૃત્વા યુયુધે તેન સંયુતઃ ॥ ૪૫ ॥

જયન્તસ્તુ શિતૈર્બાણૈસ્તં જઘાન સ્તનાન્તરે ।

પઞ્ચભિઃ પ્રબલાકૃષ્ટૈરસુરં મદગર્વિતમ્ ॥ ૪૬ ॥

સ બાણાભિહતસ્તાવન્નિપપાત રથોપરિ ।

અતિવાહ્ય રથં સૂતો નિર્જગામ રણાજિરાત્ ॥ ૪૭ ॥

તસ્મિન્વિનિર્ગતે દૈત્યે ભિડાલાખ્યેઽય મૂર્ચ્છિતે ।

જયશબ્દો મહાનાસીદુન્દુભીનાં ચ નિઃસ્વનઃ ॥ ૪૮ ॥

સુરાઃ પ્રમુદિતાઃ સર્વે તુષ્ટુવુસ્તં શયીપતિમ્ ।

જગુર્ગન્ધર્વપતયો નનૃતુશ્ચાપ્સરોગણાઃ ॥ ૪૯ ॥

યુકોપ મહિષઃ શ્રુત્વા જયશબ્દં સુરૈઃ કૃતમ્ ।

પ્રેષયામાસ તત્રૈવ તામ્ પરમદાપહમ્ ॥ ૫૦ ॥

ताम्रस्तु बडुभिः सार्धं समागम्य रणाजिरे ।
 शस्त्रवृष्टिं यकाराशु तडित्वानिव सागरे ॥ ५१ ॥
 वरुणः पाशमुद्यम्य जगाम त्वरितस्तदा ।
 यमश्च मडिषाऽड्ढो दण्डमादाय निर्ययौ ॥ ५२ ॥
 तत्र युद्धमभूद् घोरं देवदानवयोर्मिथः ।
 भार्गवैः भर्गुश्च मुसलैः शक्तिभिश्च परश्वधैः ॥ ५३ ॥
 दण्डेन निहतस्ताम्रो यमहस्तोद्यतेन य ।
 न यथाल मडाभाडुः सङ्ग्रामाङ्गणतस्तदा ॥ ५४ ॥
 यापमाङ्गुष्य वेगेन मुञ्ज्वा तीव्राञ्जिलीमुष्मान् ।
 धन्द्वादीनहनत्तूर्णं ताम्रस्तस्मिन् रणाजिरे ॥ ५५ ॥
 तेऽपि देवाः शरैर्दिव्यैर्निशितैश्च शिलाशितैः ।
 निजधूर्दानवाङ्कुड्रास्तिस्र तिष्ठेति युक्कुशुः ॥ ५६ ॥
 निहतस्तैः सुरैर्देव्यो भूर्धर्माप रणाङ्गणे ।
 डाडाकारो मडानासीद्वैत्यसैन्ये भयातुरे ॥ ५७ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 पञ्चमस्कन्धे दैत्यसैन्यपराजयो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५.५ ॥

५.६ षष्ठोऽध्यायः । मडिषासुरस्येन्द्राद्विदेवैः सह युद्धवार्त्तनम् ।

व्यास उवाच ।
 ताम्रेऽथ मूर्च्छिते दैत्ये मडिषः क्रोधसंयुतः ।
 समुद्यम्य गदां गुर्वी देवानुपजगाम ह ॥ १ ॥
 तिष्ठन्त्वद्य सुराः सर्वे हन्म्यहं गद्यया किल ।
 सर्वे बलिभुजः कामं बलहीनाः सदैव हि ॥ २ ॥
 एत्युक्त्वासौ गजाऽड्ढं सम्प्राप्य मद्गर्वितः ।
 जघान गद्यया तूर्णं भाडुमूले मडाभुजः ॥ ३ ॥
 सोऽपि वज्रेण घोरेण चिच्छेदाशु गदाञ्च ताम् ।
 प्रहर्तुं कामस्त्वरितो जगाम मडिषं प्रति ॥ ४ ॥
 ड्यारिरपि कोपेन भर्गुमादाय सुप्रभम् ।

યથાવિન્દ્રં મહાવીર્યં પ્રહરિષ્યન્નિવાન્તિકમ્ ॥ ૫ ॥
 બભૂવ ચ તયોર્યુદ્ધં સર્વલોકભયાવહમ્ ।
 આયુઘૈર્વિવિઘૈસ્તત્ર મુનિવિસ્મયકારકમ્ ॥ ૬ ॥
 ચકારાશુ તદા દૈત્યો માયાં મોહકરીં કિલ ।
 શામ્બરીં સર્વલોકઘ્નીં મુનીનામપિ મોહિનીમ્ ॥ ૭ ॥
 કોટિશો મહિષાસ્તત્ર તદ્રૂપાસ્તત્પરાક્રમાઃ ।
 દદૃશુઃ સાયુધાઃ સર્વે નિઘન્તો દેવવાહિનીમ્ ॥ ૮ ॥
 મઘવા વિસ્મિતસ્તત્ર દૃષ્ટ્વા તાં દૈત્યનિર્મિતામ્ ।
 બભૂવાતિભયોદ્ગ્રિયો માયાં મોહકરીં કિલ ॥ ૯ ॥
 વરુણોઽપિ સુસન્નસ્તસ્તથૈવ ધનનાયકઃ ।
 યમો હુતાશનઃ સૂર્યઃ શીતરશ્મિર્ભયાતુરઃ ॥ ૧૦ ॥
 પલાયનપરા સર્વે બભૂવુર્મોહિતાઃ સુરાઃ ।
 બ્રહ્મવિષ્ણમહેશાનાં સ્મરણં ચક્રુરુદ્ધતાઃ ॥ ૧૧ ॥
 તત્રાજગ્મુશ્ચ કાજેશાઃ સ્મૃતમાત્રાઃ સુરોત્તમાઃ ।
 હંસતાક્ષ્યવૃષાણ્ડાસ્ત્રાતુકામા વરાયુધાઃ ॥ ૧૨ ॥
 શૌરિસ્તાં મોહિનીં દૃષ્ટ્વા સુદર્શનમથોજ્જવલમ્ ।
 મુમોચ તત્તેજસૈવ માયા સા વિલયં ગતા ॥ ૧૩ ॥
 વીક્ષ્ય તાન્મહિષસ્તત્ર સૃષ્ટિસ્થિત્યન્તકારિણઃ ।
 યોદ્ધુકામઃ સમાદાય પરિઘં સમુપાદ્રવત્ ॥ ૧૪ ॥
 મહિષાખ્યો મહાવીરઃ સેનાનીશ્ચિક્ષુરસ્તથા ।
 ઉગ્રાસ્યશ્ચોગ્રવીર્યશ્ચ દુદ્ધવુર્યુદ્ધકામુકાઃ ॥ ૧૫ ॥
 અસિલોમાત્રિનેત્રશ્ચ બાષ્કલોઽન્ધક એવ ચ ।
 એતે ચાન્યે ચ બહવો યુદ્ધકામા વિનિર્યયુઃ ॥ ૧૬ ॥
 સન્નદ્ધા ધૃતયાપાસ્તે રથારૂઢા મદોદ્ધતાઃ ।
 પરિવન્નુઃ સુરાન્સર્વાન્વૃકા ઇવ સુવત્સકાન્ ॥ ૧૭ ॥
 બાણવૃષ્ટિં તતશ્ચકુર્દાનવા મદગર્વિતાઃ ।
 સુરાશ્ચાપિ તથા ચક્રુઃ પરસ્પરજિઘાંસવઃ ॥ ૧૮ ॥

अन्धको हरिमासाद्य पञ्चबाणाञ्छिलाशितान् ।
 मुमोय विषसन्दिग्धान्कृष्टान्महाबलान् ॥ १९ ॥
 वासुदेवोऽप्यसम्प्राप्तान्विशिषानाशुगैस्तदा ।
 शिखेष्ट तान्युनः पञ्च मुमोय रिपुनाशनः ॥ २० ॥
 तयोः परस्परं युद्धं बभूव हरिदैत्ययोः ।
 बाणासिखङ्कमुसलैर्गदाशक्तिपरश्वधैः ॥ २१ ॥
 मडेशान्धकयोर्युद्धं तुमुलं लोभदर्षणम् ।
 पञ्चाशद्दिनपर्यन्तं बभूव य परस्परम् ॥ २२ ॥
 धन्द्रबाष्कलयोस्तद्भ्रमलिषासुररुद्रयोः ।
 यमत्रिनेत्रयोस्तद्भ्रमहाडनुधनेशयोः ॥ २३ ॥
 असिलोमवरुणयोर्युद्धं परमदारुणम् ।
 गरुडं गदया दैत्यो जघान हरिवाहनम् ॥ २४ ॥
 स गदापातभिन्नाङ्गो निःश्वसन्नवतिष्ठत ।
 शौरिस्तं दक्षिणेनाशु उस्तेन परिसान्त्वयन् ॥ २५ ॥
 स्थिरं यकार देवेशो वैनतेयं महाबलम् ।
 समाकृष्य धनुः शार्ङ्ग मुमोय विशिषान्बलून् ॥ २६ ॥
 अन्धकोपरि कोपेन हन्तुकामो जनार्दनः ।
 दानवोऽपि य तान्वाणांश्चिखेष्ट स्वशरैः शितैः ॥ २७ ॥
 पञ्चाशद्भिर्दरिं कोपाज्जघान य शिलाशितैः ।
 वासुदेवोऽपि तांस्तूर्णं वञ्चयित्वा शरोत्तमान् ॥ २८ ॥
 यङ्कं मुमोय वेगेन सडस्रारं सुदर्शनम् ।
 त्यक्तं सुदर्शनं दूरात्स्वयङ्केण न्यवारयत् ॥ २९ ॥
 ननाद्य मडाराज देवान्सम्मोहयन्निव ।
 दृष्ट्वा तु विह्वलं जातं यङ्कं देवस्य शार्ङ्गिणः ॥ ३० ॥
 जग्मुः शोकं सुराः सर्वे जडर्षुर्दानवास्तथा ।
 वासुदेवोऽपि तरसा दृष्ट्वा देवाञ्छुयावृतान् ॥ ३१ ॥
 गदां कौमोदकीं धृत्वा दानवं समुपाद्रवत् ।
 तं जघानातिवेगेन भूर्ध्रि मायाविनं हरिः ॥ ३२ ॥

स गदाभिहतो भूमौ निपपातातिमूर्च्छितः ।
तं तथा पतितं वीक्ष्य ड्यारिरतिकोपनः ॥ ३३ ॥
आजगाम रमानाथं त्रासयन्नतिगर्जितैः ।
वासुदेवोऽपि तं दृष्ट्वा समायान्तं कुधान्वितम् ॥ ३४ ॥
यापजयानिनदं योत्रं यकार नन्द्य-सुरान् ।
शरवृष्टिं यकाराशु भगवान्मडिषोपरि ॥ ३५ ॥
सोऽपि शिख्रेऽद्य बाणौघैस्ताञ्जरा-गगनेरितान् ।
तयोर्युद्धमभूद्राजन् परस्परभयावडम् ॥ ३६ ॥
गद्यया ताऽयामास केशवो मस्तकोपरि ।
स गदाभिहतो मूर्ध्नि पपातोर्व्यां सुमूर्च्छितः ॥ ३७ ॥
डाडाकारो मडानासीत्सैन्ये तस्य सुदारुणः ।
स विडाय व्यथां दैत्यो मुहुर्तादुत्थितः पुनः ॥ ३८ ॥
गृहीत्वा परिधं शीर्षं जघान मधुसूदनम् ।
परिधेष्णाडतस्तेन मूर्च्छामाप जनादनः ॥ ३९ ॥
मूर्च्छितं तमुवाडाशु जगाम गरुडो रणात् ।
परावृत्ते जगन्नाथे देवा षण्डपुरोगमाः ॥ ४० ॥
भयं प्रापुः सुदुःभार्ताश्चक्रुश्चुशुश्च रणाजिरे ।
कन्दमाना-सुरान्-वीक्ष्य शङ्करः शूलभृत्तदा ॥ ४१ ॥
मडिषं तरसाभ्येत्य प्राडरद्रोषसंयुतः ।
सोऽपि शक्तिं मुमोयाथ शङ्करस्योरसि स्फुटम् ॥ ४२ ॥
जगर्ज स य दृष्टात्मा वञ्चयित्वा त्रिशूलकम् ।
शङ्करोऽपि तदा पीडां न प्रापोरसि ताडितः ॥ ४३ ॥
तं जघान त्रिशूलेन कोपादरुणलोचनः ।
संलग्नं शङ्करं दृष्ट्वा मडिषेण दुरात्मना ॥ ४४ ॥
आजगाम हरिस्तावत्यक्तवा मूर्च्छां प्रडारजाम् ।
मडिषस्तु तदा वीक्ष्य सम्प्राप्तौ हरिशङ्करौ ॥ ४५ ॥
युद्धकामौ मडावीर्यौ यङ्कशूलधरौ वरौ ।

कोपयुक्तो बभूवासौ दृष्ट्वा तौ समुपागतौ ॥ ४६ ॥

जगाम सम्भुभस्तावत्सङ्ग्रामार्थं मलाभुजः ।

मालिषं वपुरास्थाय धुन्वन्पुच्छं समुत्कटम् ॥ ४७ ॥

यकार भैरवं नादं त्रासयन्नमरानपि ।

धुन्वञ्छृङ्गे मलाकायो दारुणो जलदो यथा ॥ ४८ ॥

शृङ्गाभ्यां पर्वताञ्छृङ्गांश्चिक्षेप भृशमुत्कटान् ।

दृष्ट्वा तौ तु मलावीर्यौ दानवं देवसत्तमौ ॥ ४९ ॥

यङ्कतुर्भाणवृष्टिं य दानवोपरि दारुणाम् ।

कुर्वाणौ भाणवृष्टिं तौ दृष्ट्वा हरिहरौ हरिः ॥ ५० ॥

यिक्षेप गिरिशृङ्गं तु पुच्छेनावृत्य दारुणाम् ।

आपतन्तं गिरिं वीक्ष्य भगवान्सात्वतां पतिः ॥ ५१ ॥

विशिष्यैः शतधा यङ्के यङ्केषु जघान तम् ।

हरियङ्काढतः सङ्घ्ये मूर्च्छामाप स दैत्यराट् ॥ ५२ ॥

उत्तस्थौ य क्षणान्नूनं मानुषं वपुरास्थितः ।

गदापाणिर्महाघोरो दानवः पर्वतोपमः ॥ ५३ ॥

मेघनादं ननादोऽय्यैर्बाषियन्नमरानपि ।

तच्छ्रुत्वा भगवान्विषणुः पाञ्चजन्यं समुज्ज्वलम् ॥ ५४ ॥

पूरयामास तरसा शब्दं कर्तुं भरस्वरम् ।

तेन शब्देन शङ्भस्य भयत्रस्ताश्च दानवाः ।

बभूवुर्मुदिता देवा ऋषयश्च तपोधनाः ॥ ५५ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

पञ्चमस्कन्धे मलिषासुरस्येन्द्रादिदेवैः सह युद्धवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ५.६ ॥

प.७ सप्तमोऽध्यायः । शङ्करशरणागमनवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

असुरान्मलिषो दृष्ट्वा विषण्वामनसस्तदा ।

त्यक्त्वा तन्मलिषं रुपं बभूव मृगराऽसौ ॥ १ ॥

कृत्वा नादं महाघोरं विस्तार्य य मलासटाम् ।

પપાત સુરસેનાયાં ત્રાસયન્નખદર્શનૈઃ ॥ ૨ ॥

ગરુડઞ્ચ નખાઘાતૈઃ કૃત્વા રુધિરવિપ્લુતમ્ ।

જઘાન ચ ભુજે વિષ્ણું નખાઘાતેન કેસરી ॥ ૩ ॥

વાસુદેવોડપિ તં દૃષ્ટ્વા ચક્રમુધમ્ય વેગવાન્ ।

હન્તુકામો હરિઃ કામમવાપાશુ કુધાન્વિતઃ ॥ ૪ ॥

યાવદ્ધ્યરિપું વેગાચ્ચકેણાભિજઘાન તમ્ ।

તાવત્સોડતિબલઃ શ્ૃંગી શ્ૃંગાભ્યાં ન્યહનદ્ધરિમ્ ॥ ૫ ॥

વાસુદેવો વિષાણાભ્યાં તાડિતોરસિ વિહ્વલઃ ।

પલાયનપરો વેગાજજગામ ભુવનં નિજમ્ ॥ ૬ ॥

ગતં દૃષ્ટ્વા હરિં કામં શકુરોડપિ ભયાન્વિતઃ ।

અવધ્યં તં પરં મત્વા યયૌ કૈલાસપર્વતમ્ ॥ ૭ ॥

બ્રહ્માપિ ચ નિજં ધામ ત્વરિતઃ પ્રયયૌ ભયાત્ ।

મઘવા વજમાલમ્બ્ય તસ્થાવાજૌ મહાબલઃ ॥ ૮ ॥

વરુણઃ શક્તિમાલમ્બ્ય ધૈર્યમાલમ્બ્ય સંસ્થિતઃ ।

યમોડપિ દણ્ડમાદાય યત્તઃ સમરતત્પરઃ ॥ ૯ ॥

તતો યક્ષાધિપઃ કામં બભૂવ રણતત્પરઃ ।

પાવકઃ શક્તિમાદાય તત્રાભૂદ્યુદ્ધમાનસઃ ॥ ૧૦ ॥

નક્ષત્રાધિપતિઃ સૂર્યઃ સમવેતૌ સ્થિતાવુભૌ ।

વીક્ષ્ય તં દાનવશ્રેષ્ઠં યુદ્ધાય કૃતનિશ્ચયૌ ॥ ૧૧ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે કુદ્ધં દૈત્યસૈન્યં સમભ્યગાત્ ।

વિસૃજન્બાણજાલાનિ કૂરાહિસદૃશાનિ ચ ॥ ૧૨ ॥

કૃત્વા હિ માહિષં રૂપં ભૂપતિઃ સંસ્થિતસ્તદા ।

દેવદાનવયોધાનાં નિનાદસ્તુમુલોડભવત્ ॥ ૧૩ ॥

જ્યાઘાતશ્ચ તલાઘાતો મેઘનાદસમોડભવત્ ।

સડ્ગ્રામે સુમહાઘોરે દેવદાનવસેનયોઃ ॥ ૧૪ ॥

શ્ૃંગાભ્યાં પાર્વતાઞ્છૃંગાંશ્ચિક્ષેપ ચ મહાબલઃ ।

જઘાન સુરસડ્ઘાંશ્ચ દાનવો મદગર્વિતઃ ॥ ૧૫ ॥

भुराघातैस्तथा देवान्पुच्छस्य भ्रमणेन य ।
 स जघान रुषाविष्टो मलिषः परमाद्भुतः ॥ १६ ॥
 ततो देवाः सगन्धर्वा भयमाजग्मुर्मुदताः ।
 मधवा मलिषं दृष्ट्वा पलायनपरोऽभवत् ॥ १७ ॥
 सङ्गरं सम्मरित्यजय गते शङ्के शशीपतौ ।
 यमो धनाधिपः पाशी जग्मुः सर्वे भयातुराः ॥ १८ ॥
 मलिषोऽपि जयं मत्वा जगाम स्वगृहं ततः ।
 औरावतं गजं प्राप्य त्यक्तमिन्द्रेण गच्छता ॥ १९ ॥
 तथोच्यैःश्रवसं भानोः कामधेनुं पयस्विनीम् ।
 स्वसैन्यसंवृतस्तूर्णं स्वर्गं गन्तुं मनो दधे ॥ २० ॥
 तरसा देवसदनं गत्वा स मलिषासुरः ।
 जग्राह सुरराज्यं वै त्यक्तं देवैर्भयातुरैः ॥ २१ ॥
 छन्द्रासने तथा रभ्ये दानवः समुपाविशत् ।
 दानवान्स्थापयामास देवानां स्थानकेषु सः ॥ २२ ॥
 अयं वर्षशतं पूर्णं कृत्वा युद्धं सुदारुणम् ।
 अवापैन्द्रपदं कामं दानवो मद्गवितः ॥ २३ ॥
 निर्जरा निर्गता नाकात्तेन सर्वेऽतिपीडिताः ।
 अयं बहूनि वर्षाणि बभ्रमुर्गिरिगिह्वरे ॥ २४ ॥
 श्रान्ताः सर्वे तदा राजन् ब्रह्माणं शरणं ययुः ।
 प्रजापतिं जगन्नाथं रजोद्वयं यतुर्भुभम् ॥ २५ ॥
 पद्मासनं वेदगर्भं सेवितं मुनिभिः स्वजैः ।
 मरीचिप्रभुषैः शान्तैर्वेदवेदाङ्गापारगैः ॥ २६ ॥
 किन्नरैः सिद्धगन्धर्वैश्चारणोरगापन्नगैः ।
 तुष्टुवुर्भयभीतास्ते देवदेवं जगद्गुरुम् ॥ २७ ॥
 देवा विभुः ।
 धातः किमेतदभिलार्तिहाराम्भुजम्
 जन्माभिवीक्ष्य न दयां कुरुषे सुरान् यत् ।
 सम्पीडितान् रणजितानसुराधिपेन

स्थानय्युतान् गिरिगुडाकृतसन्निवासान् ॥ २८ ॥

पुत्रान्पिता किमपराधशतैः समेता-
 -सन्त्यज्य लोभरहितः कुरुतेऽतिदुःस्थान् ।
 यस्त्वं सुरांस्तव पदाम्भुजभक्तियुक्ता-
 -नैत्यार्दितांश्च कृपणान् यदुपेक्षसेऽद्य ॥ २९ ॥

अमरभुवनराज्यं तेन लुप्तं नितान्तं
 मभ्यविरपि योग्यं ब्राह्मणैराददाति ।
 सुरतरुवरपुष्पं सेवतेऽसौ दुरात्मा
 जलनिधिनिधिभूतां गामसौ सेवते ताम् ॥ ३० ॥

किं वा गृणीमः सुरकार्यमद्भुतं
 जनासि देवेश सुरास्त्रियेष्टितम् ।
 ज्ञानेन सर्वं त्वमशेषकार्यवि-
 -त्तस्मात्प्रभो ते प्रणताः स्म पादयोः ॥ ३१ ॥

यत्रापि कुत्रापि गता-सुरानसौ
 नानास्त्रिः भ्रुवु पापमानसः ।
 पीडां करोत्येव स दृष्टयेष्टित-
 -स्त्रातासि देवेश विधेहि शं विभो ॥ ३२ ॥

नो येद्वयं दावमलाग्निपीडिताः
 कं शान्तिकर्तारमनन्ततेजसम् ।
 यामः प्रजेशं शरणां सुरेष्टं
 धातारमाद्यं परिमुष्य कं शिवम् ॥ ३३ ॥

व्यास उवाच ।
 षति स्तुत्वा सुराः सर्वे प्रणोमुस्तं प्रजापतिम् ।
 अद्भुजलिपुटाः सर्वे विषण्णवदना भृशम् ॥ ३४ ॥
 तांस्तथा पीडितान्दृष्ट्वा तदा लोकपितामहः ।
 उवाच श्रद्धणया वाचा सुभं सञ्जनयन्निव ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच ।
 किं करोमि सुराः कामं दानवो वरदर्पितः ।
 स्त्रीवध्योऽसौ न पुंवध्यो विधेयं तत्र किं पुनः ॥ ३६ ॥

प्रजामोऽथ सुराः सर्वे कैलासं पर्वतोत्तमम् ।
 शङ्करं पुरतः कृत्वा सर्वकार्यविशारदम् ॥ ३७ ॥
 ततो प्रजाम वैकुण्ठं यत्र देवो जनार्दनः ।
 मिलित्वा देवकार्यञ्च विमृशामो विशेषतः ॥ ३८ ॥
 धृत्युक्त्वा ङसमारुह्य ब्रह्मा कार्यसमुच्यये ।
 देवांश्च पृषतः कृत्वा कैलासाभिमुभो ययौ ॥ ३९ ॥
 तावच्छिवोऽपि तरसा ज्ञात्वा ध्यानेन पद्मजम् ।
 आगच्छन्तं सुरैः सार्धं निर्गतः स्वगृह्णाद्धृदिः ॥ ४० ॥
 दृष्ट्वा परस्परं तौ तु कृताभिवादनौ भृशम् ।
 प्रणतौ च सुरैः सर्वैः सन्तुष्टौ सम्भ्रमूवतुः ॥ ४१ ॥
 आसनानि पृथग्देत्वा देवेभ्यो गिरिजापतिः ।
 उपविष्टेषु तेष्वेव निषसादासने स्वके ॥ ४२ ॥
 कृत्वा तु कुशलप्रश्नं ब्रह्माणं वृषभध्वजः ।
 पप्रच्छ कारणं देवाकैलासागमने विभुः ॥ ४३ ॥
 शिव उवाच ।
 किमत्रागमनं ब्रह्मन् कृतं देवैः सवासवैः ।
 भवता य मलाभाग ब्रूहि तत्कारणं किल ॥ ४४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 मलिषेण सुरेशान पीडिताः स्वर्निवासिनः ।
 भ्रमन्ति गिरिदुर्गेषु भयत्रस्ताः सवासवाः ॥ ४५ ॥
 यज्ञाभुग्मलिषो जातस्तथान्ये सुरशत्रवः ।
 पीडिता लोकापालाश्च त्वामद्य शरणं गताः ॥ ४६ ॥
 मया ते भवनं शम्भो प्रापिताः कार्यगौरवात् ।
 यद्भुक्तं तद्विधत्स्वाद्य सुरकार्यं सुरेश्वर ॥ ४७ ॥
 त्वयि भारोऽस्ति सर्वेषां देवानां भूतभावन ।
 व्यास उवाच ।
 एति तद्भयनं श्रुत्वा शङ्करः प्रहसन्निव ॥ ४८ ॥
 वयनं श्वक्षणाया वाया प्रोवाच पद्मजं प्रति ।

શિવ ઉવાચ ।

ભવતૈવ કૃતં કાર્યં વરદાનાત્પુરા વિભો ॥ ૪૯ ॥

અનર્થદગ્ધ્ય દેવાનાં ક્ષિં કર્તવ્યમતઃ પરમ્ ।

ઈદૃશો બલવાઞ્છૂરઃ સર્વદેવભયપ્રદઃ ॥ ૫૦ ॥

કા સમર્થા વરા નારી તં હન્તું મદદર્પિતમ્ ।

ન મે ભાર્યા ન તે ભાર્યા સડગ્રામં ગન્તુમર્હતિ ॥ ૫૧ ॥

ગત્વૈવ તે મહાભાગે યુયુધાતે કથં પુનઃ ।

ઇન્દ્રાણી ચ મહાભાગા ન યુદ્ધકુશલાસ્તિ હિ ॥ ૫૨ ॥

કાન્યા હન્તું સમર્થાસ્તિ તં પાપં મદદર્પિતમ્ ।

મમેદં મતમઘૈવ ગત્વા દેવં જનાર્દનમ્ ॥ ૫૩ ॥

સ્તુત્વા તં દેવકાર્યાય પ્રેરયામઃ સુસત્વરમ્ ।

સોડતિબુદ્ધિમતાં શ્રેષ્ઠો વિષ્ણુઃ સર્વાર્થસાધને ॥ ૫૪ ॥

મિલિત્વા વાસુદેવં વૈ કર્તવ્યં કાર્યચિન્તનમ્ ।

પ્રપઞ્ચેન ચ બુદ્ધ્યા સ સંવિધાસ્યતિ સાધનમ્ ॥ ૫૫ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ રુદ્રવચઃ શ્રુત્વા બ્રહ્માદ્યાઃ સુરસત્તમાઃ ।

ઉત્થિતાસ્તે તથેત્યુક્ત્વા શિવેન સહ સત્વરાઃ ॥ ૫૬ ॥

સ્વકીયૈર્વાહનૈઃ સર્વે યયુવિષ્ણુપુરં પ્રતિ ।

મુદિતાઃ શકુનાન્દૃષ્ટ્વા કાર્યસિદ્ધિકરાઞ્છુભાન્ ॥ ૫૭ ॥

વવુર્વાતાઃ શુભાઃ શાન્તાઃ સુગન્ધાઃ શુભશંસિનઃ ।

પક્ષિણશ્ચ શિવા વાચસ્ત્રોયુઃ પથિ સર્વશઃ ॥ ૫૮ ॥

નિર્મલં ચાભવદ્વ્યોમ દિશશ્ચ વિમલાસ્તથા ।

ગમને તત્ર દેવાનાં સર્વં શુભમિવાભવત્ ॥ ૫૯ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે

પરાજિતદેવતાનાં શકુરશરણગમનવર્ણનં નામ સપ્તમોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૭ ॥

प.८ अष्टमोऽध्यायः । देव्याः स्वरूपोद्भववर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

तरसा तेऽथ सम्प्राप्य वैकुण्ठं विष्णुवल्लभम् ।

दृष्टुः सर्वशोभाढ्यं दिव्यसम्पन्नविराजितम् ॥ १ ॥

सरोवापीसरिदृग्मिश्रं संयुतं सुभदं शुभम् ।

उंससारसयकाङ्क्षैः कूजदृग्मिश्रं विराजितम् ॥ २ ॥

यम्पकाशोककल्लारमन्दारभकुलावृतैः ।

मल्लिकातिलकाम्रातयुतैः कुरलकादिभिः ॥ ३ ॥

कोडिलारावसत्राटैः शिष्पार्श्वैर्नृत्यरञ्जितैः ।

भमरारावरभ्यैश्च दिव्यैरुपवनैर्युतम् ॥ ४ ॥

सुनन्दनन्दनाद्यैश्च पार्श्वैर्भक्तिरत्नैः ।

संस्तुवद्भिर्युतं भक्तैरनन्यभवनवृत्तिभिः ॥ ५ ॥

प्रासादं रत्नभयितैः काञ्चनैश्चित्रमण्डितैः ।

अभ्रलिङ्गैर्विराजद्भिः संयुतं शुभसम्पन्नैः ॥ ६ ॥

गायद्भिर्देवगन्धर्वैर्नृत्यद्भिरप्सरोगणैः ।

रञ्जितं किन्नरैः शम्भद्रकृतकण्ठैर्मनोहरैः ॥ ७ ॥

मुनिभिश्च तथा शान्तैर्वेदपाठकृतादरैः ।

स्तुवद्भिः श्रुतिसूक्तैश्च मण्डितं सदनं उरैः ॥ ८ ॥

ते य विष्णुगुहं प्राप्य द्वारपालौ शुभाकृती ।

वीक्ष्योर्युर्जयविजयौ डेमयष्टिधरौ स्थितौ ॥ ९ ॥

गत्वैकोऽप्युभयोर्मध्ये निवेद्यतु सङ्गतान् ।

द्वारस्थान् भ्रष्टमरुद्रादीन्विष्णुदर्शनलावसान् ॥ १० ॥

व्यास उवाच ।

विजयस्तद्वयः श्रुत्वा गत्वाथ विष्णुसन्निधौ ।

सर्वांसमागतान्देवान्प्राणभ्योवाच सत्वरः ॥ ११ ॥

विजय उवाच ।

देवदेव महाराज रमाकान्त सुरारिडम् ।

समागताः सुराः सर्वे द्वारि तिष्ठन्ति वै विभो ॥ १२ ॥

भ्रष्टा रुद्रस्तथेन्द्रश्च वरुणः पावको यमः ।
 स्तुवन्ति वेदवाक्यैस्त्वाममरा दर्शनार्थिनः ॥ १३ ॥
 व्यास उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वयनं विषण्विजयस्य रमापतिः ।
 निर्जगाम गृहान्तूर्णं सुरांसमधिकोत्सवः ॥ १४ ॥
 गत्वा वीक्ष्य उरिर्वान्द्वारस्थाञ्छ्रमकर्षितान् ।
 प्रीतिप्रवणया दृष्ट्या प्रीणयामास द्युःषितान् ॥ १५ ॥
 प्रणोमुस्ते सुराः सर्वे देवदेवं जनार्दनम् ।
 तुष्टुवुश्च सुरारिघ्नं वाग्भिर्वेदविनिश्चितम् ॥ १६ ॥
 देवा उच्युः ।
 देवदेव जगन्नाथ सृष्टिस्थित्यन्तकारक ।
 द्यासिन्धो महाराज त्राडि नः शरणागतान् ॥ १७ ॥
 विषगुरुवाच ।
 विशन्तु निर्जराः सर्वे कुशलं कथयन्तु वः ।
 आसनेषु डिमर्थं वै मिलिताः समुपागताः ॥ १८ ॥
 चिन्तातुराः कथं जाता विषण्णा दीनमानसाः ।
 भ्रष्टमरुद्रेण सडिताः कार्यं प्रभ्रूत सत्वरम् ॥ १९ ॥
 देवा उच्युः ।
 मडिषेण महाराज पीडिताः पापकर्मणा ।
 असाध्येनातिदुष्टेन वरदृप्तेन पापिना ॥ २० ॥
 यज्ञभागानसौ भुङ्क्ते भ्राष्टमणैः प्रतिपादितान् ।
 अमरा गिरिदुर्गेषु भ्रमन्ति य भयातुराः ॥ २१ ॥
 वरदानेन धातुः स दूर्जयो मधुसूदन ।
 तस्मात्त्वां शरणां प्राप्त्वा ज्ञात्वा तत्कार्यगौरवम् ॥ २२ ॥
 समर्थोऽसि समुद्धर्तुं दैत्यमायाविशारद ।
 कुरु कृष्ण वधोपायं तस्य दानवमर्दन ॥ २३ ॥
 धात्रा तस्मै वरो दत्तो ज्यवध्योऽसि नरैः किल ।
 का स्त्री त्वेवंविधा बाला या उन्यात्तं शठं रणे ॥ २४ ॥

उमा मा वा शयी विद्या का समर्थास्य घातने ।
मलिषस्यातिदुष्टस्य वरदानबलादपि ॥ २५ ॥

विचिन्त्य बुद्ध्या यत्सर्वं मरणस्थास्य कारणम् ।
कुरु कार्यं यं देवानां भक्तवत्सल भूधर ॥ २६ ॥

व्यास उवाच ।

श्रुत्वा तद्भयनं विषणुस्तानुवाच उसन्निव ।
युद्धं कृतं पुरास्माभिस्तथापि न मृतो ह्यसौ ॥ २७ ॥

अथ सर्वसुराणां वै तेजोमी रूपसम्पदा ।
उत्पन्ना येद्भरारोडा सा अन्यात्तं रणे बलात् ॥ २८ ॥

उयारिं वरदृग्मय्य मायाशतविशारदम् ।
उन्तुं योग्या भवेन्नारी शक्त्यंशैर्निर्मिता छि नः ॥ २९ ॥

प्रार्थयन्तु यं तेजोऽशास्त्रियोऽस्माकं तथा पुनः ।
उत्पन्नैस्तैश्च तेजोऽशैस्तेजोराशिर्भवेद्यथा ॥ ३० ॥

आयुधानि वयं दधः सर्वे रुद्रपुरोगमाः ।
तस्यै सर्वाणि दिव्यानि त्रिशूलादीनि यानि य ॥ ३१ ॥

सर्वायुधधरा नारी सर्वतेजःसमन्विता ।
उनिष्यति दुरात्मानं तं पापं मद्गर्वितम् ॥ ३२ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्युक्तवति देवेशे ब्रह्मणो वदनात्ततः ।
स्वयमेवोद्भवौ तेजोराशिश्चातीव दुःसहः ॥ ३३ ॥

रक्तवर्णा शुभाकारं पद्मरागमणिप्रभम् ।
किञ्चिच्छीतं तथा योषणं मरीचिजालमण्डितम् ॥ ३४ ॥

निःसृतं हरिणा दृष्टं हरेण यं महात्मना ।
विस्मितौ तौ महाराज भूवतुरुरुद्धमौ ॥ ३५ ॥

शङ्करस्य शरीरात्तु निःसृतं मडदृमुतम् ।
शौष्यवर्णमभूत्तीव्रं दुर्दृशं दारुणं मडत् ॥ ३६ ॥

भयङ्करम्य दैत्यानां देवानां विस्मयप्रदम् ।
घोररूपं गिरिप्रभ्यं तमोगुणमिवापरम् ॥ ३७ ॥

ततो विष्णुशरीरात्तु तेजोराशिभिवापरम् ।
 नीलं सत्वगुणोपेतं प्रादुरास मडाधुति ॥ ३८ ॥
 ततश्चेन्द्रशरीरात्तु चित्ररूपं दुरासदम् ।
 आविरासीत्सुसंवृतं तेजः सर्वगुणात्मकम् ॥ ३९ ॥
 कुभेरयमवह्नीनां शरीरेभ्यः समन्ततः ।
 निश्चङ्काम मडत्तेजो वरुणस्य तथैव च ॥ ४० ॥
 अन्येषां यैव देवानां शरीरेभ्योऽतिभास्वरम् ।
 निर्गतं तन्मडातेजोराशिरासीन्मडोज्ज्वलः ॥ ४१ ॥
 तं दृष्ट्वा विस्मिताः सर्वे देवा विष्णुपुरोगमाः ।
 तेजोराशिं मडादिव्यं डिमायलभिवापरम् ॥ ४२ ॥
 पश्यतां तत्र देवानां तेजःपुञ्जसमुद्भवम् ।
 बभूवातिवरा नारी सुन्दरी विस्मयप्रदा ॥ ४३ ॥
 त्रिगुणा सा मडालक्ष्मीः सर्वदेवशरीरजा ।
 अष्टादशभुजा रम्या त्रिवर्णा विश्वमोडिनी ॥ ४४ ॥
 श्वेतानना कृष्णनेत्रा संरक्ताधरपल्लवा ।
 ताम्रपाणितला कान्ता दिव्यभूषणभूषिता ॥ ४५ ॥
 अष्टादशभुजा देवी सडस्रभुजमण्डिता ।
 सम्भूतासुरनाशाय तेजोराशिसमुद्भवम् ॥ ४६ ॥
 जनमेजय उवाच ।
 कृष्ण देव मडाभाग सर्वज्ञ मुनिसत्तम ।
 विस्तरं ब्रूहि तस्यास्त्वं शरीरस्य समुद्भवम् ॥ ४७ ॥
 ऐकीभूतं च सर्वेषां तेजः किं वा पृथक् स्थितम् ।
 अङ्गानि यैव तस्यास्तु सर्वतेजोमयानि वा ॥ ४८ ॥
 भिन्नभागविभागेन जातान्यङ्गानि यानि तु ।
 भुभनासाक्षिभेदेन सर्वत्रैकभवानि च ॥ ४९ ॥
 ब्रूहि तद्विस्तरं व्यास शरीराङ्गसमुद्भवम् ।
 बभूव यस्य देवस्य तेजसोऽङ्गं यदद्भुतम् ॥ ५० ॥
 आयुधाभरणादीनि दत्तानि यैर्यथा यथा ।

तत्सर्वं श्रोतुकामोऽस्मि त्वन्मुष्णाम्भुजनिर्गतम् ॥ ५१ ॥

न छि तृप्याभ्यर्चं ब्रह्मन् सुधामयरसं पिबन् ।

यस्मिन्मद्य मडालक्ष्यास्त्वन्मुष्णाम्भोजनिःसृतम् ॥ ५२ ॥

सूत उवाच ।

छिति तस्य वयः श्रुत्वा राज्ञः सत्यवतीसुतः ।

उवाच मधुरं वाक्यं प्रीणयन्निव भूपतिम् ॥ ५३ ॥

व्यास उवाच ।

शृणु राजन्महाभाग विस्तरेश्च ब्रवीमि ते ।

यथामतिं कुरुश्रेष्ठ तस्या देहसमुद्भवम् ॥ ५४ ॥

न ब्रह्मा न हरिः साक्षात् रुद्रो न च वासवः ।

याथातथ्येन तद्रूपं वक्तुमीशः कदाचन ॥ ५५ ॥

कथं जानाम्यर्चं देव्या यद्रूपं यादृशं यतः ।

वायारम्भणमात्रं तद्दुत्पन्नेति ब्रवीमि यत् ॥ ५६ ॥

सा नित्या सर्वदेवास्ते देवकार्यार्थसिद्धये ।

नानारुपा त्वेकरुपा जायते कार्यगौरवात् ॥ ५७ ॥

यथा नटो रङ्गगतो नानारूपो भवत्यसौ ।

ऐकरूपस्वभावोऽपि लोकरञ्जनछेतवे ॥ ५८ ॥

तथैषा देवकार्यार्थमरुपापि स्वलीलया ।

करोति बहुरुपाणि निर्गुणा सगुणानि च ॥ ५९ ॥

कार्यकर्मानुसारेण नामानि प्रभवन्ति छि ।

धात्वर्थगुणयुक्तानि गौणानि सुबहुन्यपि ॥ ६० ॥

तद्वै बुद्ध्यनुसारेण प्रब्रवीमि नराधिप ।

यथा तेजःसमुद्भूतं रूपं तस्या मनोहरम् ॥ ६१ ॥

शङ्करस्य च यत्तेजस्तेन तन्मुष्णपङ्कजम् ।

श्वेतवर्णं शुभाकारमजायत महत्तरम् ॥ ६२ ॥

केशास्तस्यास्तथा स्निग्धा याम्येन तेजसाभवन् ।

वक्राग्राश्चातिदीर्घा वै मेघवर्णा मनोहराः ॥ ६३ ॥

नयनत्रितयं तस्या जज्ञे पावकतेजसा ।

कृष्णं रक्तं तथा श्वेतं वर्णत्रयविभूषितम् ॥ ६४ ॥

वङ्के स्निग्धे कृष्णवर्णे सन्ध्योस्तेजसा भ्रुवौ ।

जाते देव्याः सुतेजस्के कामस्य धनुषीव ते ॥ ६५ ॥

वायोश्च तेजसा शस्तौ श्रवणौ सम्भ्रूवतुः ।

नातिदीर्घो नातिद्वस्वौ दौलाविव मनोभुवः ॥ ६६ ॥

तिलपुष्पसमाकारा नासिका सुमनोदरा ।

सञ्जाता स्निग्धवर्णा वै धनदस्य च तेजसा ॥ ६७ ॥

दन्ताः शिखरिणः श्वक्षणाः कुन्दाग्रसदृशाः समाः ।

सञ्जाताः सुप्रभा राजन् प्राजापत्येन तेजसा ॥ ६८ ॥

अधरश्चातिरक्तोऽस्याः सञ्जातोऽरुणतेजसा ।

उत्तरोष्ठस्तथा रम्यः कार्तिकेयस्य तेजसा ॥ ६९ ॥

अष्टादशभुजाकारा बाहवो विष्णुतेजसा ।

वसूनां तेजसाऽगुल्यो रक्तवर्णास्तथाभवन् ॥ ७० ॥

सौम्येन तेजसा जातं स्तनयोर्युग्ममुत्तमम् ।

अैन्द्रेणास्यास्तथा मध्यं जातं त्रिवलिसंयुतम् ॥ ७१ ॥

जङ्घोरु वरुणस्याथ तेजसा सम्भ्रूवतुः ।

नितम्बः स तु सञ्जातो विपुलस्तेजसा भुवः ॥ ७२ ॥

अेवं नारी शुभाकारा सुरुपा सुस्वरा भृशम् ।

समुत्पन्ना तथा राजस्तेजोराशिसमुद्भवा ॥ ७३ ॥

तां दृष्ट्वा सुष्ठुसर्वाङ्गीं सुदतीं यारुलोचनाम् ।

मुदं प्रापुः सुराः सर्वे मङ्घिषेण प्रपीडिताः ॥ ७४ ॥

विष्णुस्त्वाह सुरा-सर्वान्भूषणान्यायुधानि च ।

प्रयच्छन्तु शुभान्यस्यै देवाः सर्वाणि साम्प्रतम् ॥ ७५ ॥

स्वायुधेभ्यः समुत्पाद्य तेजोयुक्तानि सत्वराः ।

समर्पयन्तु सर्वेऽद्य देव्यै नानायुधानि वै ॥ ७६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

पञ्चमस्कन्धे देव्याः स्वरूपोद्भववर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ प.८ ॥

प.८ नवमोऽध्यायः । मलिषमन्त्रिणा देवीवार्तावर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

देवा विषणुवयः श्रुत्वा सर्वे प्रमुदितास्तदा ।

ददुश्च भूषणान्याशु वस्त्राणि स्वायुधानि च ॥ १ ॥

क्षीरोदश्याम्भरे दिव्ये रक्तो सूक्ष्मो तथाजरे ।

निर्मलग्ध्य तथा डारं प्रीतस्तस्मै सुमण्डितम् ॥ २ ॥

ददौ यूजामणिं दिव्यं सूर्यकोटिसमप्रभम् ।

कुण्डले च तथा शुभ्रे ङटकानि भुजेषु वै ॥ ३ ॥

डेयूरान्कङ्कुणान्दिव्यान्नारत्नविराजितान् ।

ददौ तस्यै विश्वकर्मा प्रसन्नेन्द्रियमानसः ॥ ४ ॥

नूपुरौ सुस्वरौ कान्तौ निर्मलौ रत्नभूषितौ ।

ददौ सूर्यप्रतीकाशौ त्वष्टा तस्यै सुपादयोः ॥ ५ ॥

तथा त्रैवेयङ् रभ्यं ददौ तस्यै महार्णवः ।

अङ्गुलीयकरत्नानि तेजोवन्ति च सर्वशः ॥ ६ ॥

अम्बानपङ्कजा मालां गन्धाढ्यां भ्रमरानुगाम् ।

तथैव वैजयन्तीञ्च वरुणः सम्प्रयच्छत ॥ ७ ॥

डिभवानथ सन्तुष्टो रत्नानि विविधानि च ।

ददौ च वाडनं सिद्धं कनकाभं मनोहरम् ॥ ८ ॥

भूषणैर्भूषिता दिव्यैः सा रराज वरा शुभा ।

सिंहाङ्गुढा वरारोडा सर्वलक्षणसंयुता ॥ ९ ॥

विष्णुश्चक्रात्समुत्पाद्य ददावस्यै रथाङ्गकम् ।

सडस्मारं सुदीप्तञ्च देवारिशिरसां हरम् ॥ १० ॥

स्वत्रिशूलात्समुत्पाद्य शङ्करः शूलमुत्तमम् ।

ददौ देव्यै सुरारीणां कृन्तनं भयनाशनम् ॥ ११ ॥

वरुणश्च प्रसन्नात्मा ददौ शङ्खं समुज्वलम् ।

घोषवन्तं स्वशङ्खात्समुत्पाद्य सुमङ्गलम् ॥ १२ ॥

डुताशनस्तथा शक्तिं शतर्षीं सुमनोजवाम् ।

प्रायश्छत्तु प्रसन्नात्मा तस्यै दैत्यविनाशिनीम् ॥ १३ ॥

धृषुधिं भाषापूर्णाञ्च यापं याद्भुतदर्शनम् ।

मारुतो दत्तवांस्तस्यै दुराकर्षं भरस्वरम् ॥ १४ ॥

स्ववज्राद्भ्रजमुत्पाद्य ददाविन्द्रोऽतिदारुणम् ।

घण्टामैरावतात्पूर्णां सुशब्दां यातिसुन्दराम् ॥ १५ ॥

ददौ दण्डं यमः कामं कालदण्डसमुद्भवम् ।

येनान्तं सर्वभूतानामकरोत्काल आगते ॥ १६ ॥

ब्रह्मा कमण्डलुं दिव्यं गङ्गावाशिप्रपूरितम् ।

ददावस्यै मुदा युक्तो वरुणः पाशमेव च ॥ १७ ॥

कालः भङ्गं तथा यर्म प्रायश्छत्तु नराधिप ।

परशुं विश्वकर्मा य तीक्ष्णमस्यै ददावथ ॥ १८ ॥

धनदस्तु सुरापूर्णां पानपात्रं सुवर्णजम् ।

पङ्कजं वरुणश्चादादेव्यै दिव्यं मनोहरम् ॥ १९ ॥

गदां कौमोदकीं त्वष्टा घण्टाशतनिनादिनीम् ।

अदात्तस्यै प्रसन्नात्मा सुरशत्रुविनाशिनीम् ॥ २० ॥

अस्त्राण्यनेकवृषाणि तथाभेद्यञ्च दंशनम् ।

ददौ त्वष्टा जगन्मात्रे निजरश्मीन्देवाकरः ॥ २१ ॥

सायुधां भूषणैर्युक्तां दृष्ट्वा ते विस्मयं गताः ।

तुष्टुवुस्तां सुरा देवीं त्रैलोक्यमोहिनीं शिवाम् ॥ २२ ॥

देवा उचुः ।

नमः शिवायै कल्याण्यै शान्त्यै पुष्ट्यै नमो नमः ।

भगवत्यै नमो देव्यै रुद्राण्यै सततं नमः ॥ २३ ॥

कालरात्र्यै तथाम्बायै छन्द्राण्यै ते नमो नमः ।

सिद्ध्यै बुद्ध्यै तथा वृद्ध्यै वैष्णव्यै ते नमो नमः ॥ २४ ॥

पृथिव्यां या स्थिता पृथ्व्या न ज्ञाता पृथिवीञ्च या ।

अन्तःस्थिता यमयति वन्दे तामीश्वरीं पराम् ॥ २५ ॥

मायायां या स्थिता ज्ञाता मायया न य तामजाम् ।

अन्तःस्थिता प्रेरयति प्रेरयित्रीं नुमः शिवाम् ॥ २६ ॥

कल्याणं कुरु भो मातस्त्राडि नः शत्रुतापितान् ।
 जडि पापं ड्यारिं त्वं तेजसा स्वेन मोडितम् ॥ २७ ॥
 भलं मायाविनं घोरं स्त्रीवध्यं वरदर्पितम् ।
 द्युभदं सर्वदेवानां नानारूपधरं शतम् ॥ २८ ॥
 त्वमेका सर्वदेवानां शरणं भक्तवत्सले ।
 पीडितान्दानवेनाद्य त्राडि देवि नमोऽस्तु ते ॥ २९ ॥
 व्यास उवाच ।
 अवे स्तुता तदा देवी सुरैः सर्वसुभ्रप्रदा ।
 तानुवाच महादेवी स्मितपूर्वं शुभं वचः ॥ ३० ॥
 देव्युवाच ।
 भयं त्यजन्तु गीर्वाणा मडिषान्मन्द्येतसः ।
 डनिष्यामि रणोऽद्यैव वरदृमं विमोडितम् ॥ ३१ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्त्वा सा सुरान्देवी जडासातीव सुस्वरम् ।
 चित्रमेतथ्य संसारे भ्रममोडयुतं जगत् ॥ ३२ ॥
 भ्रमविषणुमडेशाद्याः सेन्द्राश्चान्ये सुरास्तथा ।
 कम्पयुक्ता भयत्रस्ता वर्तन्ते मडिषात्किल ॥ ३३ ॥
 अडो दैवभलं घोरं द्युर्जयं सुरसत्तमाः ।
 कालः कर्तास्ति द्युभानां सुभानां प्रभुरीश्वरः ॥ ३४ ॥
 सुष्टिपालनसंडारे समर्था अपि ते यदा ।
 मुड्यन्ति क्लेशसन्तप्ता मडिषेण प्रपीडिताः ॥ ३५ ॥
 धति कृत्वा स्मितं देवी साट्टडासं यकार ड ।
 उच्यैः शब्दं मडाघोरं दानवानां भयप्रदम् ॥ ३६ ॥
 यकम्पे वसुधा तत्र श्रुत्वा तथ्यभदमद्भुतम् ।
 गेलुश्च पर्वताः सर्वे युक्षोभाड्यिश्च वीर्यवान् ॥ ३७ ॥
 मेरुश्चयाल शब्देन दिशः सर्वाः प्रपूरिताः ।
 भयं जग्मुस्तदा श्रुत्वा दानवास्तत्स्वनं मडत् ॥ ३८ ॥

जय पाडीति देवास्तामूयुः परमलर्षिताः ।
मलिषोऽपि स्वनं श्रुत्वा युकोप मद्गर्वितः ॥ ३९ ॥
किमेतदिति तान्दैत्यान्प्रच्छ स्वनशङ्कितः ।
गच्छन्तु त्वरिता दूता ज्ञातुं शब्दसमुद्भवम् ॥ ४० ॥
कृतः केनायमत्युग्रः शब्दः कर्णव्यथाकरः ।
देवो वा दानवो वापि यो भवेत्स्वनकारकः ॥ ४१ ॥
गृहीत्वा तं दुरात्मानं मत्समीपं नयन्त्वह ।
उनिष्यामि दुराचारं गर्जन्तं स्मयद्गुर्गुम् ॥ ४२ ॥
क्षीणायुष्यं मन्दमतिं नयामि यमसादनम् ।
पराजिताः सुराः कामं न गर्जन्ति भयातुराः ॥ ४३ ॥
नासुरा मम वश्यास्ते कस्येदं मूढयेष्टितम् ।
त्वरिता मामुपायान्तु ज्ञात्वा शब्दस्य कारणम् ॥ ४४ ॥
अहं गत्वा उनिष्यामि तं पापं वितथश्रमम् ।
व्यास उवाच ।
एत्युक्तास्तेन ते दूता देवीं सर्वाङ्गसुन्दरीम् ॥ ४५ ॥
अष्टादशभुजां द्विव्यां सर्वाभरणभूषिताम् ।
सर्वलक्षणसम्पन्नां वरायुधधरां शुभाम् ॥ ४६ ॥
धर्ती यषकं उस्ते पिबन्तीं य मुहुर्मुहुः ।
संवीक्ष्य भयभीतास्ते जग्मुस्त्रस्ताः सुशङ्किताः ॥ ४७ ॥
सकाशे मलिषस्याशु तमूयुः स्वनकारणम् ।
दूता त्रिभुः ।
देवी दैत्येश्वर प्रौढा दृश्यते काश्चिद्गुणा ॥ ४८ ॥
सर्वाङ्गभूषणा नारी सर्वरत्नोपशोभिता ।
न मानुषी नासुरी सा द्विव्यरूपा मनोहरा ॥ ४९ ॥
सिंहाशुभयुधधरा याष्टादशकरा वरा ।
सा नाहं कुरुते नारी लक्ष्यते मद्गर्विता ॥ ५० ॥
सुरापानरता कामं जानीमो न सभर्तृका ।
अन्तरिक्षस्थिता देवास्तां स्तुवन्ति मुदान्विताः ॥ ५१ ॥

जयेति पाछि नश्चेति जडि शत्रुमिति प्रभो ।
न जाने का वरारोडा कस्य वा सा परित्राडः ॥ ५२ ॥
किमर्थमागता यात्र किं चिकीर्षति सुन्दरी ।
द्रष्टुं नैव समर्थाः स्मस्तत्तेजःपरिधर्षिताः ॥ ५३ ॥
शङ्कारवीरडासाढ्या रौद्राद्भुतरसान्विता ।
दृष्ट्वैवैविधां नारीमसम्भाष्य समागताः ॥ ५४ ॥
वयं त्वदाज्ञया राजन् किं कर्तव्यमतःपरम् ।
मडिष उवाच ।
गच्छ वीर मयादिष्टो मन्त्रिश्रेष्ठ बलान्वितः ॥ ५५ ॥
सामादिभिरुपायैस्त्वं समानय शुभाननाम् ।
नायाति यदि सा नारी त्रिभिः सामादिभिस्त्वित् ॥ ५६ ॥
अलत्वा तां वरारोडां त्वमानय ममान्तिकम् ।
करोमि पट्टमडिषीं तां मरालभुवं मुदा ॥ ५७ ॥
प्रीतियुक्ता समायाति यदि सा मृगलोचना ।
रसभङ्गो यथा न स्यात्तथा कुरु ममेप्सितम् ॥ ५८ ॥
श्रवणान्मोडितोऽस्म्यद्य तस्या रुपस्य सम्पदा ।
व्यास उवाच ।
मडिषस्य वयः श्रुत्वा पेशलं मन्त्रिसत्तमः ॥ ५९ ॥
जगाम तरसा कामं गजश्वरथसंयुतः ।
गत्वा दूरतरं स्थित्वा तामुवाच मनस्विनीम् ॥ ६० ॥
विनयावनतः श्लक्ष्णं मन्त्री मधुरया गिरा ।
प्रधान उवाच ।
कासि त्वं मधुरालापे किमत्रागमनं कृतम् ॥ ६१ ॥
पृच्छति त्वां मडाभागे मन्भुभेन मम प्रभुः ।
स जेता सर्वदेवानामवध्यस्तु नरैः डिल ॥ ६२ ॥
ब्रह्मणो वरदानेन गर्वितश्चारुलोचने ।
दैत्येश्वरोऽसौ बलवाक्कामरूपधरः सदा ॥ ६३ ॥
श्रुत्वा त्वां समुपायातां यारुवेषां मनोडराम् ।

દ્રુષ્ટમિચ્છતિ રાજા મે મહિષો નામ પાર્થિવઃ ॥ ૬૪ ॥
 માનુષં રૂપમાદાય ત્વત્સમીપં સમેષ્યતિ ।
 યથા રુચ્યેત ચાર્વઙ્ગિ તથા મન્યામહે વયમ્ ॥ ૬૫ ॥
 તર્હ્યેહિ મૃગશાવાક્ષિ સમીપં તસ્ય ધીમતઃ ।
 નો ચેદિહાનયામ્યેનં રાજાનં ભક્તિતત્પરમ્ ॥ ૬૬ ॥
 તથા કરોમિ દેવેશિ યથા તે મનસેષ્ચિતમ્ ।
 વશગોડસૌ તવાત્યર્થં રૂપસંશ્રવણાત્તવ ॥ ૬૭ ॥
 કરભોરુ વદાશુ ત્વં સંવિધેયં મયા તથા ॥ ૬૮ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં
 સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે મહિષમન્ત્રિણા
 દેવીવાર્તાવર્ણનં નામ નવમોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૯ ॥

પ.૧૦ દશમોડધ્યાયઃ । મન્ત્રીદ્વારા મહિષાસુરેણ દેવ્યા સહ વિવાહપ્રસ્તાવઃ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા પ્રહસ્ય પ્રમદોત્તમા ।
 તમુવાચ મહારાજ મેઘગમ્ભીરયા ગિરા ॥ ૧ ॥
 દેવ્યુવાચ ।
 મન્ત્રિવર્યં સુરાણાં વૈ જનનીં વિહ્વિ માં કિલ ।
 મહાલક્ષ્મીમિતિ ખ્યાતાં સર્વદૈત્યનિષ્ઠૈનીમ્ ॥ ૨ ॥
 પ્રાર્થિતાહં સુરૈઃ સર્વૈર્મહિષસ્ય વધાય ચ ।
 પીડિતૈર્દાનવેન્દ્રેણ યજ્ઞભાગબહિષ્કૃતૈઃ ॥ ૩ ॥
 તસ્માદિહાગતાસ્મ્યથ તદ્વધાર્યં કૃતોધમા ।
 એકાકિની ન સૈન્યેન સંયુતા મન્ત્રિસત્તમ ॥ ૪ ॥
 યત્ત્વયાહં સામપૂર્વં કૃત્વા સ્વાગતમાદરાત્ ।
 ઉક્તા મધુરયા વાયા તેન તુષ્ટાસ્મિ તેડનઘ ॥ ૫ ॥
 નોચેહ્દન્મિ દૃશા ત્વાં વૈ કાલાગ્નિસમયા કિલ ।
 કસ્ય પ્રીતિકરં ન સ્યાન્માધુર્યવચનં ખલુ ॥ ૬ ॥
 ગચ્છ તં મહિષં પાપં વદ મદ્વચનાદિદમ્ ।

गच्छ पातालमधुना ज्वितेच्छा यदस्ति ते ॥ ७ ॥
 नोयेत्कृतागसं दृष्टं उनिष्यामि रक्षाङ्गणो ।
 मद्भाषाक्षुण्णोऽहोऽस्त्वं गन्तासि यमसादनम् ॥ ८ ॥
 दयालुत्वं ममेदं त्वं विदित्वा गच्छ सत्वरम् ।
 उते त्वयि सुरा मूढ स्वर्गं प्राप्स्यन्ति सत्वरम् ॥ ९ ॥
 तस्माद् गच्छस्व त्यक्तवैको मेदिनीञ्च ससागराम् ।
 पातालं तरसा मन्द यावद् भाषा न मेऽपतन् ॥ १० ॥
 युद्धेच्छा येन्मनसि ते तर्ह्येहि त्वरितोऽसुर ।
 वीरैर्महाबलैः सर्वैर्नयामि यमसादनम् ॥ ११ ॥
 युगे युगे मडामूढ उतास्त्वत्सदृशाः किल ।
 असङ्ख्यातास्तथा त्वां वै उनिष्यामि रक्षाङ्गणो ॥ १२ ॥
 साङ्गल्यं कुरु शस्त्राणां धारणो तु श्रमोऽन्यथा ।
 तद्युध्यस्व मया सार्धं समरे स्मरपीडितः ॥ १३ ॥
 मा गर्व कुरु दृष्टात्मन् यन्मेऽस्ति ब्रह्मणो वरः ।
 स्त्रीवध्यत्वे त्वया मूढ पीडिताः सुरसत्तमाः ॥ १४ ॥
 कर्तव्यं वयनं धातुस्तेनाहं त्वामुपागता ।
 स्त्रीरूपमतुलं कृत्वा सत्यं हन्तुं कृतागसम् ॥ १५ ॥
 यथेच्छं गच्छ वा मूढ पातालं पन्नगावृतम् ।
 हित्वा भूसुरसन्नाद्य ज्वितेच्छा यदस्ति ते ॥ १६ ॥
 व्यास उवाच ।
 एत्युक्तः स ततो देव्या मन्त्रिश्रेष्ठो बलान्वितः ।
 प्रत्युवाच निशाम्यासौ वयनं उेतुगर्भितम् ॥ १७ ॥
 देवि स्त्रीसदृशं वाक्यं ब्रूषे त्वं मद्गर्विता ।
 क्वासौ क्व त्वं कथं युद्धमसम्भाव्यमिदं किल ॥ १८ ॥
 ऐकाकिनी पुनर्बाला प्रारब्धयौवना मृदुः ।
 मलिषोऽसौ मडाकायो दुर्विभाव्यं हि सङ्गतम् ॥ १९ ॥
 सैन्यं बहुविधं तस्य उस्त्यश्चरथसङ्कुलम् ।
 पदातिगणसंविद्धं नानायुधविराजितम् ॥ २० ॥

कः श्रमः करिराजस्य मालतीपुष्पमर्दने ।
 मारणे तव वामोरु मलिषस्य तथा रणे ॥ २१ ॥
 यद्वि त्वां परुषं वाङ्मयं ब्रवीमि स्वल्पमप्यहम् ।
 शृङ्गारे तद्विरुद्धं वि रसमङ्गाद्धिभेभ्यहम् ॥ २२ ॥
 राजस्माकं सुररिपुर्वर्तते त्वयि भक्तिमान् ।
 साममेव मया वाच्यं दानयुक्तं तथा वयः ॥ २३ ॥
 नोयेद्धृन्म्यहमधैव ब्राह्मेन त्वां मृषावदाम् ।
 मिथ्याभिमानयतुरां रुपयौवनगर्विताम् ॥ २४ ॥
 स्वामी मे मोहितः श्रुत्वा रुपं ते भुवनातिगम् ।
 तत्प्रियार्थं प्रियं कामं वक्तव्यं त्वयि यन्मया ॥ २५ ॥
 राज्यं तव धनं सर्वं दासस्ते मलिषः किल ।
 कुरु भावं विशालाक्षि त्यक्त्वा शेषं मृतिप्रदम् ॥ २६ ॥
 पतामि पादयोस्तेऽहं भक्तिभावेन भामिनि ।
 पट्टराज्ञी मळाराज्ञो भव शीघ्रं शुचिस्मिते ॥ २७ ॥
 त्रैलोक्यविल्वं सर्वं प्राप्स्यसि त्वमनाविलम् ।
 सुभं संसारजं सर्वं मलिषस्य परिगृह्णात् ॥ २८ ॥
 द्रव्युवाच ।
 शृणु साधिव वक्ष्यामि वाङ्मयानां सारमुत्तमम् ।
 शास्त्रदृष्टेन मार्गेण यातुर्यमनुचिन्त्य य ॥ २९ ॥
 मलिषस्य प्रधानस्त्वं मया ज्ञातं धिया किल ।
 पशुबुद्धिस्वभावोऽसि वचनात्तव साम्प्रतम् ॥ ३० ॥
 मन्त्रिणस्त्वाद्दृशा यस्य स कथं बुद्धिमान्भवेत् ।
 उभयोः सदृशो योगः कृतोऽयं विधिना किल ॥ ३१ ॥
 यदुक्तं स्त्रीस्वभावासि तद्विरारस्य मूढ किम् ।
 पुमान्नाहं तत्स्वभावाभवंस्त्रीवेषधारिणी ॥ ३२ ॥
 याचितं मरणं पूर्वं स्त्रिया त्वत्प्रभुणा यथा ।
 तस्मान्मन्येऽतिभूर्भोऽसौ न वीररसवित्तमः ॥ ३३ ॥

कामिन्धा मरणं क्लीबरतिदं शूरदुःखदम् ।
 प्रार्थितं प्रभुणा तेन मलिषेण्णाम्बुद्धिना ॥ ३४ ॥
 तस्मात्स्त्रीरूपमाधाय कार्यं कर्तुमुपागता ।
 कथं भिभेमि त्वद्वाङ्मैर्धर्मशास्त्रविरोधकैः ॥ ३५ ॥
 विपरीतं यदा दैवं तृणं वज्रसमं भवेत् ।
 विधिश्चेत्सुमुष्णः कामं कुलिशं तूलवत्तदा ॥ ३६ ॥
 किं सैन्यैरायुधैः किं वा प्रपञ्चैर्दुर्गसेवनैः ।
 मरणं साम्प्रतं यस्य तस्य सैन्यैस्तु किं क्लमम् ॥ ३७ ॥
 यदायं देहसम्बन्धो ज्ञवस्य कालयोगतः ।
 तदैव विभितं सर्वं सुप्तं दृष्टं तथा मृतिः ॥ ३८ ॥
 यस्य येन प्रकारेण मरणं दैवनिर्मितम् ।
 तस्य तेनैव जायेत नान्यथेति विनिश्चयः ॥ ३९ ॥
 ब्रह्मादीनां यथा काले नाशोत्पत्ती विनिर्मिते ।
 तथैव भवतः कामं किमन्येषां विचार्यते ॥ ४० ॥
 ये मृत्युधर्मिणस्तोषां वरदानेन दर्पिताः ।
 मरिष्यामो न मन्यन्ते ते मूढा मन्दयेतसः ॥ ४१ ॥
 तस्माद् गच्छ नृपं ब्रूहि वयनं मम सत्वरम् ।
 यदाज्ञापयते भूपस्तत्कर्तव्यं त्वया किल ॥ ४२ ॥
 मघवा स्वर्गमाप्नोतु देवाः सन्तु उविर्भुजः ।
 यूयं प्रयात पातालं यदि जिवितुमिच्छथ ॥ ४३ ॥
 अन्यथा येन्मतिर्मन्दं मलिषस्य दुरात्मनः ।
 तद्युध्यस्व मया सार्धं मरणाय कृतादरः ॥ ४४ ॥
 मन्यसे सङ्गरे भग्ना देवा विष्णुपुरोगमाः ।
 दैवं हि कारणं तत्र वरदानं प्रजापतेः ॥ ४५ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति देव्या वयः श्रुत्वा चिन्तयामास दानवः ।
 किं कर्तव्यं मया युद्धं गन्तव्यं वा नृपं प्रति ॥ ४६ ॥
 विवाडार्थमिडाज्ञामो राज्ञा कामातुरेण वै ।

તત્કથં વિરસં કૃત્વા ગચ્છેયં નૃપસન્નિઘૌ ॥ ૪૭ ॥
 ઇયં બુદ્ધિઃ સમીચીના યદ્ વ્રજામિ કલિં વિના ।
 યથાગતં તથા શીઘ્રં રાણે સંવેદયામ્યહમ્ ॥ ૪૮ ॥
 સ પ્રમાણં પુનઃ કાર્યે રાજા મતિમતાં વરઃ ।
 કરિષ્યતિ વિચાર્યેવ સચિવૈર્નિપુણૈઃ સહ ॥ ૪૯ ॥
 સહસા ન મયા યુદ્ધં કર્તવ્યમનયા સહ ।
 જયે પરાજયે વાપિ ભૂપતેરપ્રિયં ભવેત્ ॥ ૫૦ ॥
 યદિ માં સુન્દરી હન્યાદહં વા હન્મિ તાં પુનઃ ।
 યેન કેનાપ્યુપાયેન સ કુચ્યેત્યાર્થિવઃ કિલ ॥ ૫૧ ॥
 તસ્માત્તત્રૈવ ગત્વાહં બોધયિષ્યામિ તં નૃપમ્ ।
 યથાધાભિહિતં દેવ્યા યથારુચિ કરોતુ સઃ ॥ ૫૨ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ સચ્ચિન્ત્ય મેઘાવી જગામ નૃપસન્નિઘૌ ।
 પ્રણમ્ય તમુવાચેદં કૃતાઞ્જલિરમાત્યકઃ ॥ ૫૩ ॥
 મન્થ્યુવાચ ।
 રાજન્ દેવી વરારોહા સિંહસ્થોપરિ સંસ્થિતા ।
 અષ્ટાદશભુજા રમ્યા વરાયુધધરા પરા ॥ ૫૪ ॥
 સા મયોક્તા મહારાજ મહિષં ભજ ભામિનિ ।
 મહિષી ભવ રાણસ્ત્વં ત્રૈલોક્યાધિપતેઃ પ્રિયા ॥ ૫૫ ॥
 પટ્ટરાણી ત્વમેવાસ્ય ભવિતા નાત્ર સંશયઃ ।
 સ તવાજ્ઞાકરો જાતો વશવર્તી ભવિષ્યતિ ॥ ૫૬ ॥
 ત્રૈલોક્યવિભવં ભુક્ત્વા ચિરકાલં વરાનને ।
 મહિષં પતિમાસાઘ યોષિતાં સુભગા ભવ ॥ ૫૭ ॥
 ઇતિ મદ્રથનં શ્રુત્વા સા સ્મયાવેશમોહિતા ।
 મામુવાચ વિશાલાક્ષી સ્મિતપૂર્વમિદં વચઃ ॥ ૫૮ ॥
 મહિષીગર્ભસમ્ભૂતં પશૂનામધમં કિલ ।
 ભલિં દાસ્યામ્યહં દેવ્યૈ સુરાણાં હિતકામ્યયા ॥ ૫૯ ॥
 કા મૂઢા કામિની લોકે મહિષં વૈ પતિં ભજેત્ ।

मादृशी मन्दबुद्धे किं पशुभावं भजेदित्तु ॥ ६० ॥
 मलिषी मलिषं नाथं सशर्ङ्गा शर्ङ्गसंयुतम् ।
 कुरुते कन्दमाना वै नाडं तत्सदृशी शठा ॥ ६१ ॥
 करिष्येऽडं मृधे युद्धं उनिष्ये त्वां सुराप्रियम् ।
 गच्छ वा दृष्ट पातावं जिवितेच्छा यदस्ति ते ॥ ६२ ॥
 परुषं तु तथा वाक्यमित्युक्तं नृप मत्तया ।
 तच्छ्रुत्वाडं समायातः प्रविशिन्य पुनः पुनः ॥ ६३ ॥
 रसभङ्गं विशिन्यैव न युद्धं तु मया कृतम् ।
 आज्ञां विना तवात्यन्तं कथं कुर्यां वृथोद्यमम् ॥ ६४ ॥
 सातीव य बलोन्मत्ता वर्तते भूप भामिनी ।
 भवितव्यं न जानामि किं वा भावि भविष्यति ॥ ६५ ॥
 कार्येऽस्मिंस्त्वं प्रमाणां नो मन्त्रोऽतीव दुरासदः ।
 युद्धं पलायनं श्रेयो न जानेऽडं विनिश्चयम् ॥ ६६ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां पञ्चमस्कन्धे मन्त्रीद्वारा मलिषासुरेण
 देव्या सड विवाडप्रस्तावो नाम दशमोऽध्यायः ॥ ५.१० ॥

५.११ ऐकादशोऽध्यायः । ताम्रकृतं देवीं प्रति विस्रंसनवयनवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा मलिषो मदविह्वलः ।
 मन्त्रिवृद्धान् समाहूय राजा वयनमब्रवीत् ॥ १ ॥
 राज्ञोवाच ।
 मन्त्रिणः किं य कर्तव्यं विश्रब्धं ब्रूत मा चिरम् ।
 आगता देवविहिता मायेयं शाम्भरीव किम् ॥ २ ॥
 कार्येऽस्मिन्निपुणा यूयमुपायेषु विचक्षाणाः ।
 सामादिषु य कर्तव्यः कोऽत्र मलयं ब्रुवन्तु य ॥ ३ ॥
 मन्त्रिण उच्युः ।
 सत्यं सदैव वक्तव्यं प्रियञ्च नृपसत्तम ।

कार्यं छितकरं नूनं विचार्य विबुधैः किल ॥ ४ ॥

सत्यं च छितकुद्राजन्मियं याछितकुद्रुभवेत् ।

यथौषधं नृणां लोके छ्यप्रियं रोगनाशनम् ॥ ५ ॥

सत्यस्य श्रोता मन्ता च दुर्लभः पृथिवीपते ।

वक्तापि दुर्लभः कामं बलवश्चाट्टुभाषकाः ॥ ६ ॥

कथं भ्रूमोऽत्र नृपते विचारे गलने त्विल ।

शुभं वाप्यशुभं वापि को वेत्ति भुवनत्रये ॥ ७ ॥

राजोवाच ।

स्वस्वमत्यनुसारेण भ्रुवन्त्वद्य पृथङ्पृथङ् ।

येषां छि यादृशो भावस्तच्छ्रुत्वा चिन्तयाम्यलम् ॥ ८ ॥

बलूनां मतमाज्ञाय विचार्य च पुनः पुनः ।

यश्छ्रेयस्तस्मिं कर्तव्यं कार्यं कार्यविद्यक्षणैः ॥ ९ ॥

व्यास उवाच ।

तरस्यैवं वचनं श्रुत्वा विरुपाक्षो मलाबलः ।

उवाच तरसा वाक्यं रञ्जयन्पृथिवीपतिम् ॥ १० ॥

विरुपाक्ष उवाच ।

राजन्नारी वराकीयं सा भ्रूते मद्यगर्विता ।

विभीषिकामात्रमिदं ज्ञातव्यं वचनं त्वया ॥ ११ ॥

को बिभेति स्त्रियो वाक्यैर्दुरुक्तै रणदुर्महैः ।

अनृतं साडसं येति जानन्नारीविशेष्टितम् ॥ १२ ॥

जित्वा त्रिभुवनं राजन्नद्य कान्ताभयेन वै ।

दीनत्वेऽप्ययशो नूनं वीरस्य भुवने भवेत् ॥ १३ ॥

तस्माद्याम्यलमेकाकी युद्धाय यश्छिउडां प्रति ।

छनिष्ये तां मलाराज निर्भयो भव साम्प्रतम् ॥ १४ ॥

सेनावृतोऽलं गत्वा तां शस्त्रास्त्रैर्विविधैः किल ।

निषूद्यामि दुर्भर्षां यश्छिउडां यण्डविक्कमाम् ॥ १५ ॥

बद्ध्वा सर्पमयैः पाशैरानयिष्ये तवान्तिकम् ।

वशगा तु सद्य ते स्यात्पश्य राजन् बलं मम ॥ १६ ॥

व्यास उवाच ।

विदुषाक्षवयः श्रुत्वा दुर्धरो वाङ्मयमब्रवीत् ।
सत्यमुक्तं वयो राजन् विदुषाक्षेण धीमता ॥ १७ ॥

ममापि वयनं श्वक्षणां श्रोतव्यं धीमता त्वया ।
कामातुरैषा सुदृती लक्ष्यतेऽप्यनुमानतः ॥ १८ ॥

भवत्येवंविधा कामं नायिका रूपावृता ।
भीषयित्वा वरारोडा त्वां वशे कर्तुमिच्छति ॥ १९ ॥

डावोऽयं मानिनीनां वै तं वेत्ति रसवित्तमः ।
वडोक्तिरेषा कामिन्याः प्रियं प्रति परायणम् ॥ २० ॥

वेत्ति कोऽपि नरः कामं कामशास्त्रवियक्षाणः ।
यद्दुक्तं नाम भाणैस्त्वा वधिष्ये रणमूर्धनि ॥ २१ ॥

हेतुगर्भमिदं वाङ्मयं ज्ञातव्यं हेतुवित्तमैः ।
भाणास्तु मानिनीनां वै कटाक्षा एव विश्रुताः ॥ २२ ॥

पुष्पाञ्जलिमयाश्चान्ये व्यङ्ग्यानि वयनानि य ।
का शक्तिरन्यभाणानां प्रेरणे त्वयि पार्थिव ॥ २३ ॥

तादृशीनां न सा शक्तिर्ब्रह्मविष्णुहरादिषु ।
यथोक्तं नेत्रभाणैस्त्वां हनिष्ये मन्द पार्थिवम् ॥ २४ ॥

विपरीतं परिज्ञातं तेनारसविदा किल ।
पातयिष्यामि शय्यायां रणमय्यां पतिं तव ॥ २५ ॥

विपरीतरतिकीडाभाषणं ज्ञेयमेव तत् ।
करिष्ये विगतप्राणं यद्दुक्तं वयनं तथा ॥ २६ ॥

वीर्यं प्राणा एति प्रोक्तं तद्विहीनं न यान्यथा ।
व्यङ्ग्याधिष्ठेन वाङ्मयेन वरयत्युत्तमा नृप ॥ २७ ॥

तद्वै विचारतो ज्ञेयं रसग्रन्थवियक्षाणैः ।
एति ज्ञात्वा मडाराज कर्तव्यं रससंयुतम् ॥ २८ ॥

सामदानद्वयं तस्या नान्योपायोऽस्ति भूपते ।
रुष्टा वा गर्विता वापि वशगा मानिनी भवेत् ॥ २९ ॥

तादृशैर्मधुरैर्वाङ्मयेरानयिष्ये तवान्तिकम् ।

किं भद्रकृतेन मे राजन् कर्तव्या वशवर्तिनी ॥ ३० ॥

गत्वा मयाधुनैवेयं किङ्करीव सदैव ते ।

व्यास उवाच

धृत्वं निशम्य तद्वाक्यं ताम्रस्तत्त्वविद्यक्षाणः ॥ ३१ ॥

उवाच वचनं राजन्निशामय मयोदितम् ।

उत्तुमद्भर्मसहितं रसयुक्तं नयान्वितम् ॥ ३२ ॥

नैषा कामातुरा भाला नानुरक्ता विद्यक्षाणा ।

व्यङ्ग्यानि नैव वाक्यानि तयोक्तानि तु मानद ॥ ३३ ॥

चित्रमत्र मडाभाडो यदेका वरवर्णिनी ।

निरालम्बा समायाति चित्ररूपा मनोहरा ॥ ३४ ॥

अष्टादशभुजा नारी न श्रुता न य वीक्षिता ।

केनापि त्रिषु लोकेषु पराङ्मवती शुभा ॥ ३५ ॥

आयुधान्यपि तावन्ति धृतानि भलवन्ति य ।

विपरीतमिदं मन्ये सर्वं कालकृतं नृप ॥ ३६ ॥

स्वप्नानि दुर्मित्तानि मया दृष्टानि वै निशि ।

तेन जनाभ्यलं नूनं वैशसं समुपागतम् ॥ ३७ ॥

कृष्णाम्बरधरा नारी रुदती य गृडाङ्गणे ।

दृष्टा स्वप्नेऽप्युषःकाले चिन्तितव्यस्तदत्ययः ॥ ३८ ॥

विकृताः पक्षिणो रात्रौ शेरुवन्ति गृहे गृहे ।

उत्पाता विविधा राजन् प्रभवन्ति गृहे गृहे ॥ ३९ ॥

तेन जनाभ्यलं नूनं कारणं किञ्चिदेव हि ।

यत्त्वां प्रार्थयते भाला युद्धाय कृतनिश्चया ॥ ४० ॥

नैषास्ति मानुषी नो वा गान्धर्वी न तथासुरी ।

देवैः कृतेयं ज्ञातव्या माया मोडकरी विभो ॥ ४१ ॥

कातरत्वं न कर्तव्यं भ्रमैतन्मतमित्यलम् ।

कर्तव्यं सर्वथा युद्धं यद्भवत्यं तद्भवविष्यति ॥ ४२ ॥

को वेद दैवकर्तव्यं शुभं वाप्यशुभं तथा ।

अवलम्ब्य धिया धैर्यं स्थातव्यं वै विद्यक्षाणैः ॥ ४३ ॥

श्रुवितं मरणं पुंसां दैवाधीनं नराधिप ।
 कोऽपि नैवान्यथा कर्तुं समर्थो भुवनत्रये ॥ ४४ ॥
 मछिष उवाच ।
 गच्छ ताम्र मडाभाग युद्धाय कृतनिश्चयः ।
 तामानय वरारोडां जित्वा धर्मेश मानिनीम् ॥ ४५ ॥
 न भवेद्दशगा नारी सङ्ग्रामे यदि सा तव ।
 उन्तव्या नान्यथा कामं माननीया प्रयत्नतः ॥ ४६ ॥
 वीरस्त्वमसि सर्वज्ञ कामशास्त्रविशारदः ।
 येन केनाप्युपायेन जेतव्या वरवर्णिनी ॥ ४७ ॥
 त्वरन्वीर मडाबाडो सैन्येन मडता वृतः ।
 तत्र गत्वा त्वया ज्ञेया विचार्य य पुनः पुनः ॥ ४८ ॥
 डिमर्थमागता येयं ज्ञातव्यं तद्धि कारणम् ।
 कामाद्वा वैरभावाच्च माया कस्येयमित्युत ॥ ४९ ॥
 आदौ तन्निश्चयं कृत्वा ज्ञातव्यं तच्छिकीर्षितम् ।
 पश्चाद्युद्धं प्रकर्तव्यं यथायोग्यं यथाबलम् ॥ ५० ॥
 कातरत्वं न कर्तव्यं निर्दयत्वं तथा न य ।
 यादृशं छि मनस्तस्याः कर्तव्यं तादृशं त्वया ॥ ५१ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति तद्भाषितं श्रुत्वा ताम्रः कालवशं गतः ।
 निर्गतः सैन्यसंयुक्तः प्रणम्य मछिषं नृपम् ॥ ५२ ॥
 गच्छन्मार्गे दुरात्मासौ शकुना-वीक्ष्य दारुणान् ।
 विस्मयञ्च भयं प्राप यममार्गप्रदर्शकान् ॥ ५३ ॥
 सगत्वा तां समालोक्य देवीं सिंढोपरिस्थिताम् ।
 स्तूयमानां सुरैः सर्वैः सर्वायुधविभूषिताम् ॥ ५४ ॥
 तामुवाच विनीतः सन् वाक्यं मधुरया गिरा ।
 सामभावं समाश्रित्य विनयावनतः स्थितः ॥ ५५ ॥
 देवि दैत्येश्वरः शङ्गी त्वद्रूपगुणमोहितः ।

સ્મૃહાં કરોતિ મહિષસ્તવત્પાણિગ્રહણાય ચ ॥ ૫૬ ॥

ભાવં કુરુ વિશાલાક્ષિ તસ્મિન્નમરદુર્જયે ।

પતિં તં પ્રાપ્ય મુદ્ગ્ગિ નન્દને વિહરાદ્ભુતે ॥ ૫૭ ॥

સર્વાડ્ગસુન્દરં દેહં પ્રાપ્ય સર્વસુખાપ્સ્યદમ્ ।

સુખં સર્વાત્મના ગ્રાહ્યં દુઃખં હેયમિતિ સ્થિતિઃ ॥ ૫૮ ॥

કરભોરુ કિમર્થં તે ગૃહીતાન્યાયુધાન્યલમ્ ।

પુષ્પકન્દુકયોગ્યાસ્તે કરાઃ કમલકોમલાઃ ॥ ૫૯ ॥

ભૂચાપે વિદ્યમાનેડપિ ધનુષા કિં પ્રયોજનમ્ ।

કટાક્ષા વિશિખાઃ સન્તિ કિં બાણૈર્નિષ્પ્રયોજનૈઃ ॥ ૬૦ ॥

સંસારે દુઃખદં યુદ્ધં ન કર્તવ્યં વિજાનતા ।

લોભાસક્તાઃ પ્રકુર્વન્તિ સડ્ગ્રામઞ્ચ પરસ્પરમ્ ॥ ૬૧ ॥

પુષ્પૈરપિ ન યોદ્ધવ્યં કિં પુનર્નિશિતૈઃ શરૈઃ ।

ભેદનં નિજગાત્રાણાં કસ્ય તજ્જાયતે મુદે ॥ ૬૨ ॥

તસ્માત્ત્વમપિ તન્વડ્ગિ પ્રસાદં કર્તુમર્હસિ ।

ભર્તારં ભજ મે નાથં દેવદાનવપૂજિતમ્ ॥ ૬૩ ॥

સ તેડત્ર વાઞ્છિતં સર્વં કરિષ્યતિ મનોરથમ્ ।

ત્વં પટ્ટમહિષી રાણઃ સર્વથા નાત્ર સંશયઃ ॥ ૬૪ ॥

વચનં કુરુ મે દેવિ પ્રાપ્સ્યસે સુખમુત્તમમ્ ।

સડ્ગ્રામે જયસન્દેહઃ કષ્ટં પ્રાપ્ય ન સંશયઃ ॥ ૬૫ ॥

જાનાસિ રાજનીતિં ત્વં યથાવદ્ધરવર્ણિનિ ।

ભુડ્ક્ષ્વ રાજ્યસુખં પૂર્ણં વર્ષાણામયુતાયુતમ્ ॥ ૬૬ ॥

પુત્રસ્તે ભવિતા કાન્તઃ સોડપિ રાજા ભવિષ્યતિ ।

યૌવને ક્ષીડયિત્વાન્તે વાર્ધક્યે સુખમાપ્સ્યસિ ॥ ૬૭ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે

તામ્નકૃતં દેવી પ્રતિ વિસ્રંસનવચનવર્ણનં નામૈકાદશોડઘ્યાયઃ ॥ ૫.૧૧ ॥

प.१२ द्वादशोऽध्यायः । देवीपराजयकराणाय दुर्धरप्रबोधवचनम् ।

व्यास उवाच ।

तन्निशम्य वयस्तस्य ताम्रस्य जगदम्बिका ।

मेघगम्भीरया वाया उसन्ती तमुवाच ७ ॥ १ ॥

दिव्युवाच ।

गच्छ ताम्र पतिं ब्रूहि मुमूर्षुं मन्थयेतसम् ।

मलिषं यातिकामार्तं मूढं ज्ञानविवर्जितम् ॥ २ ॥

यथा ते मलिषी माता प्रौढा यवसभक्षिणी ।

नाडं तथा शृङ्गवती लम्बपुच्छा मडोदरी ॥ ३ ॥

न कामयेऽहं देवेशं नैव विष्णुं न शङ्करम् ।

धनदं वरुणं नैव ब्रह्माणं न च पावकम् ॥ ४ ॥

अेतान्देवगणान्छित्वा पशुं केन गुणेन वै ।

वृणोम्यहं वृथा लोके गर्हणा मे भवेदिति ॥ ५ ॥

नाहं पतिंवरा नारी वर्तते मे पतिः प्रभुः ।

सर्वकर्ता सर्वसाक्षी ह्यकर्ता निःस्पृहः स्थिरः ॥ ६ ॥

निर्गुणो निर्भ्रोऽनन्तो निरालम्बो निराश्रयः ।

सर्वज्ञः सर्वगः साक्षी पूर्णः पूर्णशयः शिवः ॥ ७ ॥

सर्वावासक्षमः शान्तः सर्वदृक्सर्वभावनः ।

तं त्यज्त्वा मलिषं मन्दं कथं सेवितुमुत्सहे ॥ ८ ॥

प्रबुध्य युध्यतां कामं करोमि यमवालनम् ।

अथवा मनुजानां वै करिष्ये जलवालकम् ॥ ९ ॥

शुवितेच्छास्ति येत्याप गच्छ पातालमाशु वै ।

समस्तैर्दानवैर्युक्तस्त्वन्यथा हन्मि सङ्गरे ॥ १० ॥

कामं सदृशयोर्योगः संसारे सुभटो भवेत् ।

अन्यथा दुःभटो भूयादज्ञानाद्येदि कल्पितः ॥ ११ ॥

मूर्खस्त्वमसि यद् ब्रूषे पति मे भज भामिनि ।

क्वालं क्व मलिषः शृङ्गी सम्बन्धः कीदृशो द्वयोः ॥ १२ ॥

गच्छ युध्यस्व वा कामं हनिष्येऽहं सबान्धवम् ।

यज्ञाभागां देवलोकां नोयेत्युक्त्वा सुभी भव ॥ १३ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्युक्त्वा सा तदा देवी जगर्जं भृशमद्भुतम् ।

कल्पान्तसदृशं नादं यत्के दैत्यभयावहम् ॥ १४ ॥

यकम्पे वसुधा ये लुस्तेन शब्देन भूधराः ।

गर्भाश्च दैत्यपत्नीनां सस्रंसुर्गार्जितस्वनात् ॥ १५ ॥

ताम्रः श्रुत्वा य तं शब्दं भयत्रस्तमनास्तदा ।

पलायनं ततः कृत्वा जगाम मलिषान्तिकम् ॥ १६ ॥

नगरे तस्य ये दैत्यास्तेऽपि शिन्तामवाप्नुवन् ।

बधिरिकृतकर्णाश्च पलायनपरा नृप ॥ १७ ॥

तदा कौघेन सिंघोऽपि ननाद भृशमुत्सटः ।

तेन नादेन दैतेया भयं जग्मुरपि स्फुटम् ॥ १८ ॥

ताम्रं समागतं दृष्ट्वा उयारिरपि मोहितः ।

शिन्तयामास सयिवैः किं कर्तव्यमतः परम् ॥ १९ ॥

दुर्गग्रहो वा कर्तव्यो युद्धं निर्गत्य वा पुनः ।

पलायने कृते श्रेयो भवेद्वा दानवोत्तमाः ॥ २० ॥

बुद्धिमन्तो दुराधर्षाः सर्वशास्त्रविशारदाः ।

मन्त्रः खलु प्रकर्तव्यः सुगुप्तः कार्यसिद्धये ॥ २१ ॥

मन्त्रमूलं स्मृतं राजयं यद्वि स स्यात्सुरक्षितः ।

मन्त्रिभिश्च सदाचारैर्विधेयः सर्वथा बुधैः ॥ २२ ॥

मन्त्रभेदे विनाशः स्याद्द्राज्यस्य भूपतेस्तथा ।

तस्माद्भेदभयाद् गुप्तः कर्तव्यो भूतिभिश्छता ॥ २३ ॥

तदत्र मन्त्रिभिर्वाच्यं वयनं छेतुमद्भितम् ।

कालदेशानुसारेण विचिन्त्य नीतिनिर्णयम् ॥ २४ ॥

या योषात्र समायाता प्रबला देवनिर्मिता ।

अेकाकिनि निरालम्बा कारणं तद्विचिन्त्यताम् ॥ २५ ॥

युद्धं प्रार्थयते भाला किमाश्चर्यमतः परम् ।

श्रेयोऽत्र विपरीतं वा को वेत्ति भुवनत्रये ॥ २६ ॥

न भङ्गनां जयोऽप्यस्ति नैकस्य च पराजयः ।
 दैवाधीनौ सदा ज्ञेयौ युद्धे जयपराजयौ ॥ २७ ॥
 उपायवादिनः प्रादुर्द्वैवं किं केन वीक्षितम् ।
 अदृष्टमिति यन्नाम प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ २८ ॥
 तत्सत्त्वेऽपि प्रमाणां किं कातराशावलम्बनम् ।
 न समर्थजनानां हि दैवं कुत्रापि लक्ष्यते ॥ २९ ॥
 उद्यमो दैवमेतौ हि शूरकातरयोर्मतम् ।
 विचिन्त्याद्य धिया सर्वं कर्तव्यं कार्यमादरात् ॥ ३० ॥
 व्यास उवाच ।
 एति राज्ञो वयः श्रुत्वा डेतुगर्भं मडायशाः ।
 भिडालाप्यो मडाराजमित्युवाच कृताञ्जलिः ॥ ३१ ॥
 राजन्नेषा विशालाक्षी ज्ञातव्या यत्नतः पुनः ।
 किमर्थमिड सम्प्राप्ता कुतः कस्य परिग्रहः ॥ ३२ ॥
 मरणं ते परिज्ञाय स्त्रिया सर्वात्मना सुरैः ।
 प्रेषिता पद्मपत्राक्षी समुत्पाद्य स्वतेजसा ॥ ३३ ॥
 तेऽपि छन्नाः स्थिताः षेऽत्र सर्वे युद्धदृष्टक्षवः ।
 समयेऽस्याः सडायस्ते भविष्यन्ति युयुत्सवः ॥ ३४ ॥
 पुरतः कामिनीं कृत्वा ते वै विष्णुपुरोगमाः ।
 वधिष्यन्ति च नः सर्वांसा त्वां युद्धे डनिष्यति ॥ ३५ ॥
 अेतच्छिकीर्षितं तेषां मया ज्ञातं नराधिप ।
 भवितव्यस्य न ज्ञानं वर्तते मम सर्वथा ॥ ३६ ॥
 योद्धव्यं न त्वयाद्यैति नाडं वक्तुं क्षमः प्रभो ।
 प्रमाणां त्वं मडाराज कार्येऽत्र देवनिर्मिते ॥ ३७ ॥
 तदर्थेऽस्माभिरनिशं मर्तव्यं कार्यगौरवात् ।
 विडर्तव्यं त्वया सार्धमेष धर्मोऽनुजुविनाम् ॥ ३८ ॥
 विचारोऽत्र मडानस्ति यदेका कामिनी नृप ।
 युद्धं प्रार्थयतेऽस्माभिः ससैन्धैर्बलदपितैः ॥ ३९ ॥

દુર્મુખ ઉવાચ ।

રાજન્ યુદ્ધે જયો નોડધ ભવિતા વેદ્મ્યહં કિલ ।

પલાયનં ન કર્તવ્યં યશોહાનિકરં નૃણામ્ ॥ ૪૦ ॥

ઇન્દ્રાદીનાં સંયુગેડપિ ન કૃતં યજ્જુગુપ્સિતમ્ ।

એકાકિનીં સ્ત્રિયં પ્રાપ્ય કો હિ કુર્યાત્પલાયનમ્ ॥ ૪૧ ॥

તસ્માદ્યુદ્ધં પ્રકર્તવ્યં મરણં વા રણે જયઃ ।

યદ્ભાવિ તદ્ભવત્યેવ કાત્ર ચિન્તા વિપશ્યતઃ ॥ ૪૨ ॥

મરણેડત્ર યશઃપ્રાપ્તિર્જીવને ચ તથા સુખમ્ ।

ઉભયં મનસા કૃત્વા કર્તવ્યં યુદ્ધમથ વૈ ॥ ૪૩ ॥

પલાયને યશોહાનિર્મરણં ચાયુષઃ ક્ષયે ।

તસ્માચ્છોકો ન કર્તવ્યો જીવિતે મરણે વૃથા ॥ ૪૪ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

દુર્મુખસ્ય વચઃ શ્રુત્વા બાષ્કલો વાક્યમબ્રવીત્ ।

પ્રણાતઃ પ્રાઞ્જલિર્ભૂત્વા રાજાનં વાક્યકોવિદઃ ॥ ૪૫ ॥

બાષ્કલ ઉવાચ ।

રાજંશ્ચિન્તા ન કર્તવ્યા કાર્યેડસ્મિકાતરપ્રિયે ।

અહમેકો હનિષ્યામિ ચાર્ડાં યઞ્ચલલોચનામ્ ॥ ૪૬ ॥

ઉત્સાહસ્તુ પ્રકર્તવ્યઃ સ્થાયીભાવો રસસ્ય ચ ।

ભયાનકો ભવેદ્વૈરી વીરસ્ય નૃપસત્તમ ॥ ૪૭ ॥

તસ્માત્યજ્ઞવા ભયં ભૂપ કરિષ્યે યુદ્ધમદ્ભુતમ્ ।

નથિષ્યામિ નરેન્દ્રાહં ચણ્ડિકાં યમસાદનમ્ ॥ ૪૮ ॥

ન બિભેમિ યમાદિન્દ્રાત્કુબેરાદ્દરુણાદપિ ।

વાયોર્વહ્નિસ્તથા વિષ્ણોઃ શકુરાચ્છશિનો રવેઃ ॥ ૪૯ ॥

એકાકિની તથા નારી કિં પુનર્મદગર્વિતા ।

અહં તાં નિહનિષ્યામિ વિશિષ્ઠૈશ્ચ શિલાશિતૈઃ ॥ ૫૦ ॥

પશ્ય બાહુબલં મેડધ વિહરસ્વ યથાસુખમ્ ।

ભવતાત્ર ન ગન્તવ્યં સડ્ગ્રામેડપ્યનયા સમમ્ ॥ ૫૧ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

अेवं ब्रुवति राजेन्द्रं बाष्कले मद्गर्विते ।
 प्रणम्य नृपतिं तत्र दुर्धरो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५२ ॥
 दुर्धर उवाच ।
 मखिषाळं विजेष्यामि देवीं देवविनिर्मिताम् ।
 अष्टादशभुजं रम्यां कारणाख्य समागताम् ॥ ५३ ॥
 राजन् भीषयितुं त्वां वै मायैषा निर्मिता सुरैः ।
 विभीषिकेयं विज्ञाय त्यज मोळं मनोगतम् ॥ ५४ ॥
 राजनीतिरियं राजन् मन्त्रिकृत्यं तथा शृणु ।
 सात्त्विका राजसाः केचित्तामसाश्च तथापरे ॥ ५५ ॥
 मन्त्रिणस्त्रिविधा लोके भवन्ति दानवाधिप ।
 सात्त्विकाः प्रभुकार्याणि साधयन्ति स्वशक्तिभिः ॥ ५६ ॥
 आत्मकृत्यं प्रकुर्वन्ति स्वामिकार्याविरोधतः ।
 ऐक्यित्ता धर्मपरा मन्त्रशास्त्रविशारदाः ॥ ५७ ॥
 राजसा भिन्नचित्ताश्च स्वकार्यनिरताः सदा ।
 कदाचित्स्वामिकार्यं ते प्रकुर्वन्ति यद्दृच्छया ॥ ५८ ॥
 तामसा लोभनिरताः स्वकार्यनिरताः सदा ।
 प्रभुकार्यं विनाश्यैव स्वकार्यं साधयन्ति ते ॥ ५९ ॥
 समये ते विभिद्यन्ते परैस्तु परिवञ्चिताः ।
 स्वच्छिद्रं शत्रुपक्षीयान्निर्दिशन्ति गृहस्थिताः ॥ ६० ॥
 कार्यभेदकरा नित्यं कोशगुमासिवत्सदा ।
 सङ्ग्रामेऽथ समुत्पन्ने भीषयन्ति प्रभुं सदा ॥ ६१ ॥
 विश्वासस्तु न कर्तव्यस्तेषां राजन् कदाचन ।
 विश्वासे कार्यढानिः स्थान्मन्त्रढानिः सदैव हि ॥ ६२ ॥
 भवाः किं किं न कुर्वन्ति विश्वस्ता लोभतत्पराः ।
 तामसाः पापनिरता बृह्दिहीनाः शठास्तथा ॥ ६३ ॥
 तस्मात्कार्यं कश्चिन्मामि गत्वाळं रणमस्तके ।
 शिन्ता त्वया न कर्तव्या सर्वथा नृपसत्तम ॥ ६४ ॥
 गृहीत्वा तां दुरायारामागमिष्यामि सत्वरः ।

પશ્ય મેડઘ બલ ઘૈર્ય પ્રભુકાર્ય સ્વશક્તિતઃ ॥ ૬૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં

સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે દેવીપરાજયકરણાય

દુર્ધરપ્રબોધવચનં નામ દ્વાદશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૧૨ ॥

૫.૧૩ ત્રયોદશોડધ્યાયઃ । મહિષસેનાધિપબાષ્કલદુર્મુખનિપાતનવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા તૌ મહાબાહૂ દૈત્યૌ બાષ્કલદુર્મુખૌ ।

જગમતુર્મદદિગ્ધાડુગૌ સર્વશસ્ત્રાસ્ત્રકોવિદૌ ॥ ૧ ॥

તૌ ગત્વા સમરે દેવીમૂચતુર્વચનં તદા ।

દાનવૌ ચ મદોન્મત્તૌ મેઘગમ્ભીરયા ગિરા ॥ ૨ ॥

દેવિ દેવા જિતા યેન મહિષેણ મહાત્મના ।

વચ્ય ત્વં વરાસોહે સર્વદૈત્યાધિપં નૃપમ્ ॥ ૩ ॥

સ કૃત્વા માનુષં રૂપં સર્વલક્ષણસંયુતમ્ ।

ભૂષિતં ભૂષણૌર્દિવ્યૈસ્ત્વામેષ્યતિ રહઃ કિલ ॥ ૪ ॥

ત્રૈલોક્યવિભવં કામં ત્વમેષ્યસિ શુચિસ્મિતે ।

મહિષે પરમં ભાવં કુરુ કાન્તે મનોગતમ્ ॥ ૫ ॥

કૃત્વા પતિં મહાવીરં સંસારસુખમદ્ભુતમ્ ।

ત્વં પ્રાપ્સ્યસિ પિકાલાપે યોષિતાં બલુ વાઞ્છિતમ્ ॥ ૬ ॥

દેવ્યુવાચ ।

જાત્મ ત્વં કિં વિજાનાસિ નારીયં કામમોહિતા ।

મન્દબુદ્ધિબલાત્યર્થ ભજેયં મહિષં શઠમ્ ॥ ૭ ॥

કુલશીલગુણૈસ્તુલ્યં તં ભજન્તિ કુલસ્ત્રિયઃ ।

અધિકં રૂપચાતુર્યબુદ્ધિશીલક્ષમાદિભિઃ ॥ ૮ ॥

કા નુ કામાતુરા નારી ભજેચ્ય પશુરૂપિણમ્ ।

પશૂનામધમં નૂનં મહિષં દેવરૂપિણી ॥ ૯ ॥

ગચ્છતં મહિષં તૂર્ણ ભૂપં બાષ્કલદુર્મુખૌ ।

વદતં મદ્રયો દૈત્યં ગજતુલ્યં વિષાણિનમ્ ॥ ૧૦ ॥

पातालं गच्छ वाभ्येत्य सङ्ग्रामं कुरु वा मया ।
 रणे जाते सडस्त्राक्षो निर्भयः स्यादिति ध्रुवम् ॥ ११ ॥
 उत्वाळं त्वां गमिष्यामि नान्यथा गमनं मम ।
 एत्थं ज्ञात्वा सुदुर्भुद्धे यथेच्छसि तथा कुरु ॥ १२ ॥
 मामनिर्जित्य भूभागे न स्थानं ते कदायन ।
 भविष्यति यत्तुष्पाद द्विवि वा गिरिकन्दरे ॥ १३ ॥
 व्यास उवाच ।
 एत्युक्तौ तौ तथा दैत्यौ कोपाकुलितलोचनौ ।
 धनुर्बाणधरौ वीरौ युद्धकामौ बभूवतुः ॥ १४ ॥
 कृत्वा सुविपुलं नादं देवी सा निर्भया स्थिता ।
 उभौ य यङ्कतुस्तीव्रा बाणवृष्टिं कुरुद्वल ॥ १५ ॥
 भगवत्यपि बाणौघान्भुमोय दानवौ प्रति ।
 कृत्वातिमधुरं नादं देवकार्यार्थसिद्धये ॥ १६ ॥
 तयोस्तु बाष्कलस्तूर्णं सम्भुभोऽबूद् रणाङ्गणौ ।
 दुर्भुभः प्रेक्षकस्तत्र देवीमभिभुभः स्थितः ॥ १७ ॥
 तथोर्युद्धमभूद् घोरं देवीबाष्कलयोस्तदा ।
 बाणासिपरिघाघातैर्भयदं मन्थयेतसाम् ॥ १८ ॥
 ततः कुद्धा जगन्माता दृष्ट्वा तं युद्धदुर्मदम् ।
 जघान पञ्चभिर्बाणैः कर्णाकृष्टैः शिलाशितैः ॥ १९ ॥
 दानवोऽपि शरान्देव्याश्चिच्छेद निशितैः शरैः ।
 सप्तभिस्ताडयामास देवीं सिंखोपरिस्थिताम् ॥ २० ॥
 सापि तं दशभिस्तीक्ष्णैः सुपीतैः सायकैः फलम् ।
 जघान तच्छरांश्छित्त्वा जडास य मुहुर्मुहुः ॥ २१ ॥
 अर्धयन्द्रेण बाणेन चिच्छेद य शरासनम् ।
 बाष्कलोऽपि गदां गृह्य देवीं हन्तुमुपाययौ ॥ २२ ॥
 आगच्छन्तं गदापाणिं दानवं मद्गर्वितम् ।
 यत्त्रिडका स्वगदापातैः पातयामास भूतले ॥ २३ ॥
 बाष्कलः पतितो भूमौ मुहुर्तादृत्थितः पुनः ।

ચિક્ષેપ ચ ગદાં સોડપિ ચણ્ડિકાં ચણ્ડવિક્રમઃ ॥ ૨૪ ॥

તમાગચ્છન્તમાલોક્ય દેવી શૂલેન વક્ષસિ ।

જઘાન બાષ્કલં ક્રુધ્વા પપાત ચ મમાર સઃ ॥ ૨૫ ॥

પતિતે બાષ્કલે સૈન્યં ભગ્નં તસ્ય દુરાત્મનઃ ।

જયેતિ ચ મુદા દેવાશ્ચક્રુશુર્ગને સ્થિતાઃ ॥ ૨૬ ॥

તસ્મિંશ્ચ નિહતે દૈત્યે દુર્મુખોડતિબલાન્વિતઃ ।

આજગામ રણે દેવી ક્રોધસંરક્તાલોચનઃ ॥ ૨૭ ॥

તિષ્ઠ તિષ્ઠાબલે સોડપિ ભાષમાણઃ પુનઃ પુનઃ ।

ધનુર્બાણધરઃ શ્રીમાન્નથસ્થઃ કવચાવૃતઃ ॥ ૨૮ ॥

તમાગચ્છન્તમાલોક્ય દેવી શઙ્ખમવાદયત્ ।

કોપયન્તી દાનવં તં જયાઘોષઞ્ચ ચકાર હ ॥ ૨૯ ॥

સોડપિ બાણાન્મુમોચાશુ તીક્ષ્ણાનાશીવિષોપમાન્ ।

સ્વબાણૈસ્તાન્મહામાયા ચિચ્છેદ ચ નનાદ ચ ॥ ૩૦ ॥

તયોઃ પરસ્પરં યુદ્ધં બભૂવ તુમુલં નૃપ ।

બાણશક્તિગદાઘાતૈર્મુસલૈસ્તોમરૈસ્તથા ॥ ૩૧ ॥

રણભૂમૌ તદા જાતા રુધિરૌઘવહા નદી ।

પતિતાનિ તદા તીરે શિરાંસિ પ્રબભુસ્તદા ॥ ૩૨ ॥

યથા સન્તરણાર્થાય યમકિકુરનાયકૈઃ ।

તુમ્બીકૃલાનિ નીતાનિ નવશિક્ષાપરૈર્મુદા ॥ ૩૩ ॥

રણભૂમિસ્તદા ઘોરા બભૂવાતીવ દુર્ગમા ।

શરીરૈઃ પતિતૈર્ભૂમૌ ખાઘમાનૈર્વૃકાદિભિઃ ॥ ૩૪ ॥

ગોમાયુસારમેયાશ્ચ કાકાઃ કહ્લા અયોમુખાઃ ।

ગૃપ્ત્રા શ્યેનાશ્ચ ખાદન્તિ શરીરાણિ દુરાત્મનામ્ ॥ ૩૫ ॥

વવૌ વાયુશ્ચ દુર્ગન્ધો મૃતાનાં દેહસઙ્ગતઃ ।

અભૂત્કિલકિલાશબ્દઃ ખગાનાં પલભક્ષિણામ્ ॥ ૩૬ ॥

તદા ચુકોપ દુષ્ટાત્મા દુર્મુખઃ કાલમોહિતઃ ।

દેવીમુવાચ ગર્વેણ કૃત્વા ચોર્ધ્વકરં શુભમ્ ॥ ૩૭ ॥

गच्छ यद्दि उनिष्यामि त्वामधैव सुबालिशे ।

द्वैत्यं वा भज वामोरु मलिषं मद्गर्वितम् ॥ ३८ ॥

द्वैव्युवाच ।

आसन्नमरणः कामं प्रलपस्यथ मोहितः ।

अधैव त्वां उनिष्यामि यथायं बाष्कलो उतः ॥ ३९ ॥

गच्छ वा तिष्ठ वा मन्द मरणं यदि रोयते ।

उत्वा त्वां वै वधिष्यामि बालिशं मलिषीसुतम् ॥ ४० ॥

तच्छ्रुत्वा वयनं तस्या दुर्भुषो मर्तुमुद्यतः ।

भुमोय आशुवृष्टिं तु यद्दिउकां प्रति दारुणाम् ॥ ४१ ॥

सापि तां तरसा छित्वा आशुवृष्टिं शितैः शरैः ।

जघान दानवं कृष्णं वृत्रं वज्रधरो यथा ॥ ४२ ॥

तयोः परस्परं युद्धं सञ्जातं यातिकर्कशम् ।

भयदं कातराणाञ्च शूराणां बलवर्धनम् ॥ ४३ ॥

देवी शिखेद तरसा धनुस्तस्य करे स्थितम् ।

तथैव पञ्चभिर्बाणैर्बभञ्ज रथमुत्तमम् ॥ ४४ ॥

रथे भङ्गे मडाबाहुः पदातिर्दुर्भुषस्तदा ।

गदां गङ्गीत्वा दुर्धर्षां जगाम यद्दिउकां प्रति ॥ ४५ ॥

यकार स गदाघातं सिंढमौलौ मडाबलः ।

न ययाल हरिः स्थानात्ताडितोऽपि मडाबलः ॥ ४६ ॥

अम्बिका तं समालोक्य गदापाणिं पुरःस्थितम् ।

भङ्गेन शितधारेण शिरश्चिखेद मौलिमत् ॥ ४७ ॥

छिन्ने य मस्तके भूमौ पपात दुर्भुषो मृतः ।

जयशब्दं तदा यद्दुर्भुषिता निर्जरा भृशम् ॥ ४८ ॥

तुष्टुवुस्तां तदा देवीं दुर्भुषे निहतोऽमराः ।

पुष्पवृष्टिं तथा यद्दुर्भुषयशब्दं नभःस्थिताः ॥ ४९ ॥

ऋषयः सिद्धगन्धर्वाः सविद्याधरकिन्नराः ।

जडृषुस्तं हतं दृष्ट्वा दानवं रणमस्तके ॥ ५० ॥

एतौ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां पञ्चमस्कन्धे मलिषसेनाधिप-
भाष्कलदुर्मुभनिपातनवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ प.१३ ॥

प.१४ यतुर्दशोऽध्यायः । ताम्रशिक्शुराभ्यवधवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

दुर्मुभं निहतं श्रुत्वा मलिषः क्रोधमूर्च्छितः ।
उवाच दानवा-सर्वास्त्रिं जातमिति यासकृत् ॥ १ ॥

निहतौ दानवौ शूरो रणे दुर्मुभभाष्कलौ ।
तन्व्या तत्परमाश्चर्यं पश्यन्तु दैवयेष्टितम् ॥ २ ॥

कालो हि बलवान्कर्ता सततं सुभद्रुभयोः ।
नराणां परतन्त्राणां पुण्यपापानुयोगतः ॥ ३ ॥

निहतौ दानवश्रेष्ठौ किं कर्तव्यमतः परम् ।
भ्रुवन्तु मिलिताः सर्वे यद्युक्तं कार्यसङ्घटे ॥ ४ ॥

व्यास उवाच ।

अेवं भ्रुवति राजेन्द्र मलिषेऽतिबलान्विते ।
शिक्शुराभ्यस्तु सेनानीस्तमुवाच मडारथः ॥ ५ ॥

राजत्राणं उनिष्चामि का चिन्ता स्त्रीविडिंसने ।
धृत्युक्त्वा स्वबलैर्युक्तः प्रययौ रथसंयुतः ॥ ६ ॥

द्वितीयं पाषिर्दक्षं तु कृत्वा ताम्रं मडाबलम् ।
मडता सैन्यघोषेण पूरयन्गगनं दिशः ॥ ७ ॥

तमागच्छन्तमालोक्य देवी भगवती शिवा ।
यकार शङ्भज्याघोषं घण्टानादं मडाद्भुतम् ॥ ८ ॥

तत्रसुस्तेन शब्देन ते य सर्वे सुरारथः ।
किमेतदिति भाषन्तो द्रुद्रुवुर्भयकम्पिताः ॥ ९ ॥

शिक्शुराभ्यस्तु तान्दृष्ट्वा पलायनपरायणान् ।
उवाचातीव सङ्कुधः किं भयं वः समागतम् ॥ १० ॥

अधैवाहं उनिष्चामि बाणैर्बालां महोन्नताम् ।
तिष्ठन्तत्र भयं त्यक्त्वा दैत्याः समरमूर्धनि ॥ ११ ॥

धृत्युक्त्वा दानवश्रेष्ठश्चापपाणिर्भवान्वितः ।
 आगत्य सङ्गरे देवीमित्युवाच गतव्यथः ॥ १२ ॥
 किं गर्जसि विशालाक्षि भीषयन्तीतरान्नरान् ।
 नाहं बिभेमि तन्वद्गि श्रुत्वा तेऽथ विचेष्टितम् ॥ १३ ॥
 स्त्रीवधे दूषणं ज्ञात्वा तथैवाकीर्तिसम्भवम् ।
 उपेक्षां कुरुते शिक्तं मदीयं वामलोचने ॥ १४ ॥
 स्त्रीणां युद्धं कटाक्षैश्च तथा डवैश्च सुन्दरि ।
 न शस्त्रैर्विहितं क्वापि त्वादृशीनां कदाचन ॥ १५ ॥
 पुष्पैरपि न योद्धव्यं किं पुनर्निशितैः शरैः ।
 भवादृशीनां देहेषु दृनोति मालतीदलम् ॥ १६ ॥
 धिग्जन्म मानुषे लोके क्षात्रधर्मानुश्रुविनाम् ।
 लालितोऽयं प्रियो देहः कुन्तनीयः शितैः शरैः ॥ १७ ॥
 तैलाभ्यङ्गैः पुष्पवातैस्तथा मिष्टान्नभोजनैः ।
 पोषितोऽयं प्रियो देहो घातनीयः परेषुभिः ॥ १८ ॥
 देहं छित्त्वासिधारामिर्धनभृज्जायते नरः ।
 धिग्धनं दुःभदं पूर्वं पश्चात्किं सुभदं भवेत् ॥ १९ ॥
 त्वमप्यज्ञैव वामोरु युद्धमाकाङ्क्षसे यतः ।
 सुभं सम्भोगं त्यक्त्वा कं गुणं वेत्सि सङ्गरे ॥ २० ॥
 भङ्गपातं गदाघातं भेदनञ्च शिलीमुषैः ।
 मरणान्ते तु संस्कारो गोमायुमुभकर्षणम् ॥ २१ ॥
 तस्यैव कविभिर्धूर्तैः कृतं यातीव शंसनम् ।
 रणे मृतानां स्वःप्राप्तिरर्थवादोऽस्ति केवलः ॥ २२ ॥
 तस्माद् गच्छ वरारोडे यत्र ते रमते मनः ।
 भज वा भूपतिं नाथं डयारिं सुरमर्दनम् ॥ २३ ॥
 व्यास उवाच ।
 अेवं ब्रुवाणं तं दैत्यं प्रोवाच जगदम्बिका ।
 किं मृषा भाषसे मूढ बुद्धिमानिव पण्डितः ॥ २४ ॥
 नीतिशास्त्रं न जानासि विधां यान्वीक्षिर्की तथा ।

न सेवितास्त्वया वृद्धा न धर्मो मतिरस्ति ते ॥ २५ ॥

मूर्धसेवापरो यस्मात्तस्मात्त्वं मूर्धं श्रेयं हि ।

राजधर्मं न जानासि किं ब्रवीषि ममाग्रतः ॥ २६ ॥

सङ्ग्रामे मलिषं कृत्वा कृत्वा रुधिरकर्ममम् ।

यशःस्तम्भं स्थिरं कृत्वा गमिष्यामि यथासुभम् ॥ २७ ॥

देवानां दुःखदातारं दानवं मद्गर्वितम् ।

उनिष्येऽहं दुराचारं युद्धं कुरु स्थिरो भव ॥ २८ ॥

श्रुवितेऽस्ति येन्मूढ मलिषस्य तथा तव ।

तदा गच्छन्तु पातालं दानवाः सर्वे श्रेयं ते ॥ २९ ॥

मुमूर्षां यदि वञ्चिते युद्धं कुर्वन्तु सत्वरः ।

सर्वानिव वधिष्यामि निश्चयोऽयं ममाधुना ॥ ३० ॥

व्यास उवाच ।

तच्छ्रुत्वा वयनं तस्या दानवो बलदरिपितः ।

मुमोय बाणवृष्टिं तां धनवृष्टिमिवापराम् ॥ ३१ ॥

शिश्रेद तस्य सा बाणास्त्वबाणैर्निशितैस्तदा ।

जघान तं तथा घोरैराशीविषसमैः शरैः ॥ ३२ ॥

युद्धं परस्परं तत्र बभूव विस्मयप्रदम् ।

गदया घातयामास तं रथाञ्जगदम्बिका ॥ ३३ ॥

मूर्च्छां प्राप स दृष्टात्मा गदयामिडतो भृशम् ।

मुहूर्तद्रयमात्रं तु रथोपस्थं धवाचलः ॥ ३४ ॥

तं तथा मूर्च्छितं दृष्ट्वा ताम्रः परबलार्दनः ।

आजगाम रणे योद्धुं यत्किं प्रति थापलात् ॥ ३५ ॥

आगच्छन्तं तु तं वीक्ष्य उसन्ती प्राह यत्किं ।

श्रेयसि दानवश्रेष्ठ यमलोकं नयाम्यहम् ॥ ३६ ॥

किं भवद्भिः समायातैरबलैश्च गतायुषैः ।

मलिषः किं गृहे मूढः करोति श्रुवनोद्यमम् ॥ ३७ ॥

किं भवद्भिर्दुर्दैर्भन्तैर्भमापि विह्वलः श्रमः ।

अहते मलिषे पापे सुरशत्रौ दुरात्मनि ॥ ३८ ॥

तस्माधूयं गृहं गत्वा मधिषं प्रेषयन्त्विल ।
 पश्येन्मां सोऽपि मन्दात्मा यादृशीं तादृशीं स्थिताम् ॥ ३८ ॥
 ताम्रस्तद्भयनं श्रुत्वा आणवृष्टिं यकार उ ।
 यण्डिकां प्रति कोपेन कर्णाकृष्टशरासनः ॥ ४० ॥
 भगवत्यपि ताम्राक्षी समाकृष्य शरासनम् ।
 आणान्मुमोय तरसा हन्तुकामा सुराडितम् ॥ ४१ ॥
 शिक्षुराभ्योऽपिबलवान्मूर्च्छां त्यक्तव्योत्थितः पुनः ।
 गृहीत्वा सशरं चापं तस्थौ तत्सम्भुभः क्षणात् ॥ ४२ ॥
 शिक्षुराभ्यश्च ताम्रश्च द्वावप्यतिबलोत्कटौ ।
 युयुधाते महावीरौ सल देव्या रणाङ्गाणे ॥ ४३ ॥
 कुपिता य महाभाया ववर्ष शरसन्ततिम् ।
 यकार दानवान् सर्वान् आणक्षततनुच्छदान् ॥ ४४ ॥
 असुराः क्रोधसम्मूढा बभूवुः शरताडिताः ।
 शिक्षिपुः शरजालानि देवीं प्रति रुषान्विताः ॥ ४५ ॥
 बभूवुस्ते राक्षसास्तत्र किंशुका एव पुष्पिणः ।
 शिलीमुभक्षताः सर्वे वसन्ते य वने रणे ॥ ४६ ॥
 बभूव तुमुलं युद्धं ताम्रेण सल संयुगे ।
 विस्मयं परमं जग्मुर्देवा ये प्रेक्षकाः स्थिताः ॥ ४७ ॥
 ताम्रो मुसलमादाय लोलजं दारुणं दृढम् ।
 जघान मस्तके सिंलं जडास य ननर्द य ॥ ४८ ॥
 नर्दमानं तदा तं तु दृष्ट्वा देवी रुषान्विता ।
 भङ्गेन शितधारेण शिरश्छिच्छेद सत्परा ॥ ४९ ॥
 छिन्ने शिरसि ताम्रस्तु विशीर्षो मुसली बली ।
 बभ्राम क्षणमात्रं तु पपात रणमस्तके ॥ ५० ॥
 पतितं ताम्रमालोक्य शिक्षुराभ्यो महाबलः ।
 भङ्गमादाय तरसा दृद्राव यण्डिकां प्रति ॥ ५१ ॥
 भगवत्यपि तं दृष्ट्वा भङ्गापाणिमुपागतम् ।

दानवं पञ्चभिर्बाह्वैर्जघान तरसा रणे ॥ ५२ ॥

अेकेन पातितं भङ्गं द्वितीयेन तु तत्करः ।
कण्ठाभ्य मस्तकं तस्य कुन्तितं यापरैः शरैः ॥ ५३ ॥

अेवं तौ निहतौ क्रूरौ राक्षसौ रणदुर्मदौ ।
भग्नं सैन्यं तयोस्तूर्णं दिक्षु सन्नस्तमानसम् ॥ ५४ ॥

देवाश्च मुदिताः सर्वे दृष्ट्वा तौ निहतौ रणे ।
पुष्पवृष्टिं मुदा यदुर्जयशब्दं नभःस्थिताः ॥ ५५ ॥

ऋषयो देवगन्धर्वा वेतालाः सिद्धयाराणाः ।
उच्युस्ते जय देवीति याम्बिकेति पुनः पुनः ॥ ५६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां पञ्चमस्कन्धे
ताम्रचिक्षुराभ्यवधवर्णनं नाम अतुर्दशोऽध्यायः ॥ ५.१४ ॥

५.१५ पञ्चदशोऽध्यायः । असिलोमबिडालाभ्यवधवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
तौ तथा निहतौ श्रुत्वा मङ्गिषो विस्मयान्वितः ।
प्रेषयामास दैतेयांस्तद्र्धार्थं महाबलान् ॥ १ ॥

असिलोमबिडालाभ्यप्रभुभान् युद्धदुर्मदान् ।
सैन्येन महता युक्तान्सायुधान्सापरिच्छदान् ॥ २ ॥

ते तत्र ददृशुर्दुर्वीं सिंढस्थोपरि संस्थिताम् ।
अष्टादशभुजं दिव्यां भङ्गाभेटकधारिणीम् ॥ ३ ॥

असिलोमाग्रतो गत्वा तामुवाच हसन्निव ।
विनयावनतः शान्तो देवीं दैत्यवधोद्यताम् ॥ ४ ॥

असिलोमोवाच ।
देवि भ्रूडि वयः सत्यं किमर्थमिड सुन्दरि ।
आगतासि किमर्थं वा हंसि दैत्यान्निरागसः ॥ ५ ॥

कारणं कथयाद्ये त्वं त्वया सन्धिं करोम्यहम् ।
काञ्चनं मणिरत्नानि भाजनानि वराणि य ॥ ६ ॥

यानीच्छसि वरारोडे गडीत्वा गच्छ मा शिरम् ।
 किमर्थं युद्धकामासि दृग्भसन्तापवर्धनम् ॥ ७ ॥
 कथयन्ति मडात्मानो युद्धं सर्वसुभापडम् ।
 कोमलेऽतीव ते देडे पुष्पघातासडे भृशम् ॥ ८ ॥
 किमर्थं शस्त्रसम्पातान्साडसीति विसिस्मिये ।
 यातुर्यस्य ह्रलं शान्तिः सततं सुभसेवनम् ॥ ९ ॥
 तत्किमर्थं दृग्भडेतुं सङ्ग्रामं कर्तुमिच्छसि ।
 संसारेऽत्र सुभं ग्राह्यं दृग्भं डेयमिति स्थितिः ॥ १० ॥
 तत्सुभं द्विविधं प्रोक्तं नित्यानित्यप्रभेदतः ।
 आत्मज्ञानं सुभं नित्यमनित्यं भोगजं स्मृतम् ॥ ११ ॥
 नाशात्मकं तु तत्त्याज्यं वेदशास्त्रार्थयिन्तकैः ।
 सौगतानां मतं येत्त्वं स्वीकरोषि वरानने ॥ १२ ॥
 तथापि यौवनं प्राप्य भुङ्क्ष्व भोगाननुत्तमान् ।
 परलोकस्य सन्देहो यदि तेऽस्ति इशोदरि ॥ १३ ॥
 स्वर्गभोगपरा नित्यं भव भामिनि भूतले ।
 अनित्यं यौवनं देडे ज्ञात्वेति सुकृतं चरेत् ॥ १४ ॥
 परोपतापनं कार्यं वर्जनीयं सदा बुधैः ।
 अविरोधेन कर्तव्यं धर्मार्थकामसेवनम् ॥ १५ ॥
 तस्मात्त्वमपि कल्याणि मतिं धर्मे सदा कुरु ।
 अपराधं विना दैत्यान्कस्मान्मारयसेऽम्बिके ॥ १६ ॥
 द्याधर्मोऽस्य देडोऽस्ति सत्ये प्राणाः प्रकीर्तिताः ।
 तस्माद्द्या तथा सत्यं रक्षाणीयं सदा बुधैः ॥ १७ ॥
 कारणां वद सुश्रोणि दानवानां वधे तव ।
 देव्युवाच ।
 त्वया पृष्टं मडाभाडो किमर्थमिड यागता ॥ १८ ॥
 तदलं सम्प्रवक्ष्यामि उनने य प्रयोजनम् ।
 विचरामि सदा दैत्य सर्वलोकेषु सर्वदा ॥ १९ ॥
 न्यायान्यायौ य भूतानां पश्यन्ती साक्षिऽपिणी ।

न मे कदापि भोगेच्छा न लोभो न च वैरिता ॥ २० ॥

धर्मार्थं विचराम्यत्र संसारे साधुरक्षाणाम् ।

प्रतमेतत्तु नियतं पालयामि निजं सदा ॥ २१ ॥

साधूनां रक्षाणं कार्यं उन्तव्या येऽप्यसाधवः ।

वेदसंरक्षाणं कार्यमवतारैरनेकशः ॥ २२ ॥

युगे युगे तानेवाहमवतारान्बिभर्मि य ।

महिषस्तु दुराचारो देवान् वै उन्तुमुद्यतः ॥ २३ ॥

ज्ञात्वाहं तद्र्धार्थं भोः प्राप्तास्मि राक्षसाधुना ।

तं उनिष्ये दुराचारं सुरशत्रुं महाबलम् ॥ २४ ॥

गच्छ वा तिष्ठ कामं त्वं सत्यमेतद्दुदाहृतम् ।

भ्रूहि वा तं दुरात्मानं राजानं महिषीसुतम् ॥ २५ ॥

किमन्यान् प्रेषयस्यत्र स्वयं युद्धं कुरुष्व उ ।

सन्धिञ्चेत्कर्तुमिच्छास्ति राज्ञस्तव मया सह ॥ २६ ॥

सर्वे गच्छन्तु पातालं वैरं त्यक्त्वा यथासुषुम् ।

देवद्रव्यं तु यत्किञ्चिद्धृतं जित्वा रणे सुरान् ।

तद्वत्पा यान्तु पातालं प्रह्लादो यत्र तिष्ठति ॥ २७ ॥

व्यास उवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं देव्या असिलोमा पुरःस्थितः ।

बिडालाप्यं महावीरं पप्रच्छ प्रीतिपूर्वकम् ॥ २८ ॥

असिलोमोवाच ।

श्रुतं तेऽद्य बिडालाप्यं भवान्या कथितं य यत् ।

अेवं गते किं कर्तव्यो वित्राडः सन्धिरेव वा ॥ २९ ॥

बिडालाप्य उवाच ।

न सन्धिकामोऽस्ति नृपोऽभिमान्नी

युद्धे य मृत्युं नियतं हि जानन् ।

दृष्ट्वा हतान् प्रेरयते तथास्मा-

नैव हि कोऽतिक्रमितुं समर्थः ॥ ३० ॥

(दुःसाध्यं अेवास्त्वहं सेवकानां

धर्मः सदा मानविवर्जितानाम् ।
 आज्ञापराणां वशवर्तिकानां
 पाञ्चालिकानामिव सूत्रभेदात् ॥)
 गत्वा कथं तस्य पुरस्त्वया य
 मयापि वक्तव्यमिदं कठोरम् ।
 गच्छन्तु पातालमितश्च सर्वे
 दत्त्वाथ रत्नानि धनं सुराणाम् ॥ ३१ ॥

(प्रियं हि वक्तव्यमसत्यमेव
 न य प्रियं स्याद्धितकृतु भाषितम् ।
 सत्यं प्रियं नो भवतीह कामं
 भौनं ततो बुद्धिमतां प्रतिष्ठितम् ॥)
 न हृद्युवाक्यैः प्रतिबोधनीयो
 राजा तु वीरैरिति नीतिशास्त्रम् ॥ ३२ ॥

न नूनं तत्र गन्तव्यं हितं वा वक्तुमादरात् ।
 प्रष्टुं वापि गते राजा कोपयुक्तो भविष्यति ॥ ३३ ॥
 एति सञ्चिन्त्य कर्तव्यं युद्धं प्राणस्य संशये ।
 स्वामिकार्यं परं मत्वा मरणं तृणवत्तथा ॥ ३४ ॥

व्यास उवाच ।
 एति सञ्चिन्त्य तौ वीरौ संस्थितौ युद्धतत्परौ ।
 धनुर्बाणधरौ तत्र सन्नद्धौ रथसङ्गतौ ॥ ३५ ॥

प्रथमं तु बिडालाभ्यः सप्तबाणान्मुभोय ह ।
 असिलोमा स्थितौ दूरे प्रेक्षकः परमास्त्रवित् ॥ ३६ ॥

शिक्षेद् तांस्तथाप्राप्तानम्बिका स्वशरैः शरान् ।
 बिडालाभ्यं त्रिभिर्बाणैर्जघान य शिलाशितैः ॥ ३७ ॥

प्राप्य बाणव्यथां दैत्यः पपात समराङ्गणे ।
 मूर्च्छितोऽथ ममाराशु दानवो दैवयोगतः ॥ ३८ ॥

बिडालाभ्यं हतं दृष्ट्वा रणे शक्तिशरोत्तरैः ।
 असिलोमा धनुष्पाणिः संस्थितो युद्धतत्परः ॥ ३९ ॥

उर्ध्वं सव्यं करं कृत्वा तामुवाच मितं वयः ।

દેવિ જાનામિ મરણં દાનવાનાં દુરાત્મનામ્ ॥ ૪૦ ॥
 તથાપિ યુદ્ધં કર્તવ્યં પરાધીનેન વૈ મયા ।
 મહિષો મન્દબુદ્ધિશ્ચ ન જાનાતિ પ્રિયાપ્રિયે ॥ ૪૧ ॥
 તદગ્રે નૈવ વક્તવ્યં હિતં ચૈવાપ્રિયં મયા ।
 મર્તવ્યં વીરધર્મેણ શુભં વાપ્યશુભં ભવેત્ ॥ ૪૨ ॥
 દૈવમેવ પરં મન્યે ધિપૌરુષમનર્થકમ્ ।
 પતન્તિ દાનવાસ્તૂર્ણાં તવ બાણહતા ભુવિ ॥ ૪૩ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા શરવૃષ્ટિં સ ચકાર દાનવોત્તમઃ ।
 દેવી ચિચ્છેદ તાન્બાણૈરપ્રામાંસ્તુ નિજાન્તિકે ॥ ૪૪ ॥
 અન્યૈર્વિવ્યાધ તં તૂર્ણમસિલોમાનમાશુગૈઃ ।
 વીક્ષિતામરસઙ્ઘૈશ્ચ કોપપૂર્ણાનના તદા ॥ ૪૫ ॥
 શુશુભે દાનવઃ કામં બાણૈર્વિદ્ધતનુઃ કિલ ।
 સ્રવદુઃધિરધારઃ સ પ્રકુલ્લઃ કિંશુકો યથા ॥ ૪૬ ॥
 અસિલોમા ગદાં ગુર્વી લૌહીમુઘમ્ય વેગતઃ ।
 દુદ્રાવ ચણ્ડિકાં કોપાત્સિંહં મૂર્ધ્નિ જઘાન હ ॥ ૪૭ ॥
 સિંહોઽપિ નખરાઘાતૈસ્તં દદાર ભુજાન્તરે ।
 અગણાય્ય ગદાઘાતં કૃતં તેન બલીયસા ॥ ૪૮ ॥
 ઉત્પત્ય તરસા દૈત્યો ગદાપાણિઃ સુદારુણઃ ।
 સિંહમૂર્ધ્નિ સમારુહ્ય જઘાન ગદયામ્બિકામ્ ॥ ૪૯ ॥
 કૃતં તેન પ્રહારે તુ વગ્ચયિત્વા વિશામ્પતે ।
 ખડ્ગેન શિતધારેણ શિરશ્ચિચ્છેદ કણ્ઠતઃ ॥ ૫૦ ॥
 છિન્ને શિરસિ દૈત્યેન્દ્રઃ પપાત તરસા ક્ષિતૌ ।
 હાહાકારો મહાનાસીત્સૈન્યે તસ્ય દુરાત્મનઃ ॥ ૫૧ ॥
 જય દેવીતિ દેવાસ્તા તુષ્ટુવુર્જગદમ્બિકામ્ ।
 દેવદુન્દુભયો નેદુર્જગુશ્ચ નૃપ કિન્નરાઃ ॥ ૫૨ ॥
 નિહતૌ દાનવૌ વીક્ષ્ય પતિતૌ ચ રણાડ્ગણે ।
 નિહતાઃ સૈનિકાઃ સર્વે તત્ર કેસરિણા બવાત્ ॥ ૫૩ ॥

भक्षिताश्च तथा डेयिन्निःशेषं तद्राणं कृतम् ।
 भग्नाः डेयिद् गता मन्दा मलिषं प्रति दुःषिताः ॥ ५४ ॥
 युक्कुशू रुरुदुश्चैव त्राडि त्राडीति भाषणैः ।
 असिलोमभिडावाप्यथौ निडतौ नृपसत्तम ॥ ५५ ॥
 अन्ये ये सौनिडा राजन् सिडेन भक्षिताश्च ते ।
 अेवं ङुवन्तो राजानं तदा यक्कुश्च वैशसम् ॥ ५६ ॥
 तश्छुत्वा वचनं तेषां मलिषो दुर्मनास्तदा ।
 बभूव चिन्ताकुलितो विमना दुःभसंयुतः ॥ ५७ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां
 संछितायां पञ्चमस्कन्धे असिलोम-
 भिडावाप्यवधवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ५.१५ ॥

प.१६ षोडशोऽध्यायः । मलिषद्भारा देवीप्रबोधनम् ।

व्यास उवाच ।
 तेषां तद्भयनं श्रुत्वा ङोधयुक्तो नराधिपः ।
 दारुकं प्राड तरसा रथमानय मेऽद्भुतम् ॥ १ ॥
 सडस्रभरसंयुक्तं पताडाध्वजभूषितम् ।
 आयुधैः संयुतं शुभ्रं सुयकं यारुकूबरम् ॥ २ ॥
 सूतोऽपि रथमानीय तमुवाच त्वरान्वितः ।
 राजन् रथोऽयमानीतो द्वारि तिष्ठति भूषितः ॥ ३ ॥
 सर्वायुधसमायुक्तो वरास्तरणसंयुतः ।
 आनीतं तं रथं ज्ञात्वा दानवेन्द्रो महाबलः ॥ ४ ॥
 मानुषं देडमास्थाय सङ्ग्रामे गन्तुमुद्यतः ।
 विचार्य मनसा येति देवी मां प्रेक्ष्य दुर्भुषम् ॥ ५ ॥
 शृङ्गिणं मलिषं नूनं विमना सा भविष्यति ।
 नारीणां य प्रियं रुपं तथा यातुर्यमित्यपि ॥ ६ ॥
 तस्माद्रूपं य यातुर्यं कृत्वा यास्थामि तां प्रति ।
 यथा मां वीक्ष्य सा भाला प्रेमयुक्ता भविष्यति ॥ ७ ॥

મમાપિ ચ તદૈવ સ્થાત્સુખં નાન્યસ્વરૂપતઃ ।
 ઇતિ સચ્ચિન્ત્ય મનસા દાનવેન્દ્રો મહાબલઃ ॥ ૮ ॥
 ત્યક્ત્વા તન્માહિષં રૂપં બભૂવ પુરુષઃ શુભઃ ।
 સર્વાયુધધરઃ શ્રીમાંશ્ચારુભૂષણભૂષિતઃ ॥ ૯ ॥
 દિવ્યામ્બરધરઃ કાન્તઃ પુષ્પબાણ ઇવાપરઃ ।
 રથોપવિષ્ટઃ કેયૂરસ્રગ્વી બાણધનુર્ધરઃ ॥ ૧૦ ॥
 સેનાપરિવૃત્તો દેવીં જગામ મદગર્વિતઃ ।
 મનોહ્સં રૂપમાસ્થાય માનિનીનાં મનોહરમ્ ॥ ૧૧ ॥
 તમાગતં સમાલોક્ય દૈત્યાનામધિપં તદા ।
 બહુભિઃ સંવૃતં વીરૈર્દેવી શઙ્ખમવાદયત્ ॥ ૧૨ ॥
 સ શઙ્ખનિનદં શ્રુત્વા જનવિસ્મયકારકમ્ ।
 સમીપમેત્ય દેવ્યાસ્તુ તામુવાચ હસન્નિવ ॥ ૧૩ ॥
 દેવિ સંસારચક્રેઽસ્મિન્વર્તમાનો જનઃ કિલ ।
 નરો વાથ તથા નારી સુખં વાઞ્છતિ સર્વથા ॥ ૧૪ ॥
 સુખં સંયોગજં નૃણાં નાસંયોગે ભવેદિહ ।
 સંયોગો બહુધા ભિન્નસ્તાન્બ્રવીમિ શૃણુષ્વ હ ॥ ૧૫ ॥
 ભેદાન્સુપ્રીતિહેતૂત્યાન્સ્વભાવોત્યાનનેકશઃ ।
 તત્ર પ્રીતિભવાનાદૌ કથયામિ યથામતિ ॥ ૧૬ ॥
 માતાપિત્રોસ્તુ પુત્રેણ સંયોગસ્તૂત્તમઃ સ્મૃતઃ ।
 ભ્રાતૃભ્રાત્રા તથા યોગઃ કારણાન્મધ્યમો મતઃ ॥ ૧૭ ॥
 ઉત્તમસ્ય સુખસ્યૈવ દાતૃત્વાદુત્તમઃ સ્મૃતઃ ।
 તસ્માદલ્પસુખસ્યૈવ પ્રદાતૃત્વાચ્ચ મધ્યમઃ ॥ ૧૮ ॥
 નાવિકાનાં તુ સંયોગઃ સ્મૃતઃ સ્વાભાવિકો બુધૈઃ ।
 વિવિધાવૃત્તચિત્તાનાં પ્રસઙ્ગપરિવર્તિનામ્ ॥ ૧૯ ॥
 અત્યલ્પસુખદાતૃત્વાત્કનિષ્ઠોઽયં સ્મૃતો બુધૈઃ ।
 અત્યુત્તમસ્તુ સંયોગઃ સંસારે સુખદઃ સદા ॥ ૨૦ ॥
 નારીપુરુષયોઃ કાન્તે સમાનવયસો સદા ।
 સંયોગો યઃ સમાખ્યાતઃ સ એવાત્યુત્તમઃ સ્મૃતઃ ॥ ૨૧ ॥

अत्युत्तमसुभस्यैव दातृत्वात्स तथाविधः ।
 यातुर्यज्ञपवेषाद्यैः कुलशीलगुणैस्तथा ॥ २२ ॥
 परस्परसमुत्कर्षः कथ्यते हि परस्परम् ।
 तं चेत्करोषि संयोगं वीरेण य मया सह ॥ २३ ॥
 अत्युत्तमसुभस्यैव प्राप्तिः स्यात्ते न संशयः ।
 नानाविधानि तृपाणि करोमि स्वेच्छया प्रिये ॥ २४ ॥
 छन्द्राद्यः सुराः सर्वे सङ्ग्रामे विजिता मया ।
 रत्नानि यानि दिव्यानि भवनेऽस्मिन्ममाधुना ॥ २५ ॥
 भुङ्क्ष्व त्वं तानि सर्वाणि यथेष्टं देहि वा यथा ।
 पट्टराज्ञी भवाद्य त्वं दासोऽस्मि तव सुन्दरि ॥ २६ ॥
 वैरं त्यजेऽहं देवैस्तु तव वाङ्मन्त्र संशयः ।
 यथा त्वं सुभमाप्नोषि तथाहं करवाणि वै ॥ २७ ॥
 आज्ञापय विशावाक्षि तथाहं प्रकरोम्यथ ।
 चित्तं मे तव तृपेण मोहितं यारुभाषिणि ॥ २८ ॥
 आतुरोऽस्मि वरारोडे प्राप्तस्ते शरणां किल ।
 प्रपन्नं पाहि रम्भोरु कामभाषैः प्रपीडितम् ॥ २९ ॥
 धर्माणामुत्तमो धर्मः शरणागतस्त्वेषाम् ।
 त्वदीयोऽस्म्यसितापाङ्गि सेवकोऽहं कृशोदरि ॥ ३० ॥
 मरणान्तं वयः सत्यं नान्यथा प्रकरोम्यहम् ।
 पादौ नतोऽस्मि तन्वङ्गि त्यक्त्वा नानायुधानि ते ॥ ३१ ॥
 द्यां कुरु विशावाक्षि तमोऽस्मि काममार्गणैः ।
 जन्मप्रभृति चार्वाङ्गि दैन्यं नायचितं मया ॥ ३२ ॥
 ब्रह्मादीनीश्वरान्प्राप्य त्वयि तद्भिदधाम्यहम् ।
 यचितं मम जनन्ति रणे ब्रह्माद्यः सुराः ॥ ३३ ॥
 सोऽप्यहं तव दासोऽस्मि मन्भुषं पश्य भामिनि ।
 व्यास उवाच ।
 धृतिं भ्रुवाणां तं दैत्यं देवी भगवती हि सा ॥ ३४ ॥

प्रहस्य सस्मितं वाक्यमुवाच वरवर्णिनी ।
 दैव्युवाच ।
 नाहं पुरुषमिच्छामि परमं पुरुषं विना ॥ ३५ ॥
 तस्य चेच्छास्यहं दैत्यं सृजामि सकलं जगत् ।
 स मां पश्यति विश्वात्मा तस्याहं प्रकृतिः शिवा ॥ ३६ ॥
 तत्सान्निध्यवशादेव चैतन्यं मयि शाश्वतम् ।
 जडाहं तस्य संयोगात्प्रभवामि सचेतना ॥ ३७ ॥
 अथस्कान्तस्य सान्निध्याद्यसश्चेतना यथा ।
 न ग्राम्यसुप्रवाञ्छा मे कदाचिदपि जायते ॥ ३८ ॥
 भूर्भस्त्वमसि मन्दात्मन् यत्स्त्रीसङ्गं चिडीर्षसि ।
 नरस्य बन्धनार्थाय शृङ्गुषुभवा स्त्री प्रकीर्तिता ॥ ३९ ॥
 लोडबद्धोऽपि मुख्येत स्त्रीबद्धो नैव मुख्यते ।
 डिमिच्छसि य मन्दात्मन् भूत्रागारस्य सेवनम् ॥ ४० ॥
 शमं कुरु सुभाय त्वं शमात्सुप्रमवाप्स्यसि ।
 नारीसङ्गे मलदुग्धं जानसि त्वं विमुह्यसि ॥ ४१ ॥
 त्यज वैरं सुरैः सार्धं यथेष्टं विचरावनौ ।
 पातालं गच्छ वा कामं जिवितेच्छा यदस्ति ते ॥ ४२ ॥
 अथवा कुरु सङ्ग्रामं बलवत्यस्मि साम्प्रतम् ।
 प्रेषिताहं सुरैः सर्वैस्तव नाशाय दानव ॥ ४३ ॥
 सत्यं ब्रवीमि येनाद्य त्वया वयनसौहृदम् ।
 दर्शितं तेन तुष्टास्मि जिव-गच्छ यथासुभम् ॥ ४४ ॥
 सतां समपदी मैत्री तेन मुञ्चामि जिवितम् ।
 मरणेच्छास्ति येद्युद्धं कुरु वीर यथासुभम् ॥ ४५ ॥
 उनिष्यामि मलाबाहो त्वामहं नात्र संशयः ।
 व्यास उवाच ।
 एति तस्या वयः श्रुत्वा दानवः कामभोहितः ॥ ४६ ॥
 उवाच श्वक्षराया वाया मधुरं वचनं ततः ।
 बिभेम्यहं वरारोडे त्वां प्रहर्तुं वरानने ॥ ४७ ॥

कोमलां चारुसर्वाङ्गीं नारीं नरविमोहिनीम् ।
 जित्वा हरिहरादींश्च लोकपालांश्च सर्वशः ॥ ४८ ॥
 किं त्वया सल युद्धं मे युक्तं कमललोचने ।
 रोयते यदि चार्वाङ्गि विवालं कुरु मां भज ॥ ४९ ॥
 नोयेद् गच्छ यथेष्टं ते देशं यस्मात्समागता ।
 नाहं त्वां प्रलक्ष्मिणां यतो मैत्री कृता त्वया ॥ ५० ॥
 छितमुक्तं शुभं वाक्यं तस्माद् गच्छ यथासुभम् ।
 का शोभा मे भवेदन्ते उत्वा त्वां चारुलोचनाम् ॥ ५१ ॥
 स्त्रीलता बाललता य ब्रह्मलता दुरत्या ।
 गृहीत्वा त्वां गृहं नूनं गच्छाम्यद्य वरानने ॥ ५२ ॥
 तथापि मे हृलं न स्याद्बलाद्भोगसुभं कुतः ।
 प्रभ्रवीमि सुकेशि त्वां विनयावनतो यतः ॥ ५३ ॥
 पुरुषस्य सुभं न स्यादृते कान्तामुभाम्भुजत् ।
 तत्तथैव हि नारीणां न स्याद्य्य पुरुषं विना ॥ ५४ ॥
 संयोगे सुभसम्भूतिर्वियोगे दुःखसम्भवः ।
 कान्तासि उपसम्पन्ना सर्वाभरणभूषिता ॥ ५५ ॥
 यातुर्यं त्वयि किं नास्ति यतो मां न भजस्यडो ।
 तवोपदिष्टं केनेदं भोगानां परिवर्जनम् ॥ ५६ ॥
 वञ्चितासि प्रियावापे वैरिणा केनचित्त्विड ।
 मुञ्चाग्रहमिमं कान्ते कुरु कार्यं सुशोभनम् ॥ ५७ ॥
 सुभं तव ममापि स्याद्धिवाले विहिते डिल ।
 विष्णुर्लक्ष्या सडाभाति सावित्र्या य सडात्मभूः ॥ ५८ ॥
 रुद्रो भाति य पार्वत्या शय्या शतमभस्तथा ।
 का नारी पतिडीना य सुभं प्राप्नोति शाश्वतम् ॥ ५९ ॥
 येन त्वमसितापाङ्गि न करोषि पतिं शुभम् ।
 कामः क्वाद्य गतः कान्ते यस्त्वां भाषैः सुकोमलैः ॥ ६० ॥
 मादनैः पञ्चभिः कामं न ताडयति मन्दधीः ।
 मन्धेडलमिव कामोऽपि दयावांस्त्वयि सुन्दरि ॥ ६१ ॥

અબલેતિ ચ મન્વાનો ન પ્રેરયતિ માર્ગણાન્ ।
 મનોભવસ્ય વૈરં વા કિમપ્યસ્તિ મયા સહ ॥ ૬૨ ॥

તેન ચ ત્વચ્ચરાલાક્ષિ ન મુચ્યતિ શિલીમુખાન્ ।
 અથવા મેડહિતૈર્દૈર્વારિતોડસૌ ઝષધ્વજઃ ॥ ૬૩ ॥

સુખવિધ્વંસિભિસ્તેન ત્વયિ ન પ્રહરત્યપિ ।
 ત્યક્ત્વા માં મૃગશાવાક્ષિ પશ્ચાત્તાપં કરિષ્યસિ ॥ ૬૪ ॥

મન્દોદરીવ તન્વડ્ગિ પરિત્યજ્ય શુભં નૃપમ્ ।
 અનુકૂલં પતિં પશ્ચાત્સા ચકાર શઠં પતિમ્ ।
 કામાર્તા ચ યદા જાતા મોહેન વ્યાકુલાન્તરા ॥ ૬૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
 સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે મહિષદ્વારા
 દેવીપ્રબોધનં નામ ષોડશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૧૬ ॥

પ.૧૭ સમદશોડધ્યાયઃ । રાજપુત્રીમન્દોદરીવૃત્તવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ શ્રુત્વા વચસ્તસ્ય દેવી પપ્રચ્છ દાનવમ્ ।
 કા સા મન્દોદરી નારી કોડસૌ ત્યક્તો નૃપસ્તથા ॥ ૧ ॥

શઠઃ કો વા નૃપઃ પશ્ચાત્તન્મે બ્રૂહિ કથાનકમ્ ।
 વિસ્તરેણ યથા પ્રાપ્તં દુઃખં વનિતથા પુનઃ ॥ ૨ ॥

મહિષ ઉવાચ ।
 સિંહલો નામ દેશોડસ્તિ વિખ્યાતઃ પૃથિવીતલે ।
 ઘનપાદપસંયુક્તો ઘનધાન્યસમૃદ્ધિમાન્ ॥ ૩ ॥

ચન્દ્રસેનાભિઘસ્તત્ર રાજા ધર્મપરાયણઃ ।
 ન્યાયદર્શકઃ શાન્તઃ પ્રજાપાલનતત્પરઃ ॥ ૪ ॥

સત્યવાદી મૃદુઃ શૂરસ્તિતિક્ષુર્નીતિસાગરઃ ।
 શાસ્ત્રવિત્સર્વધર્મજ્ઞો ધનુર્વેદેડતિનિષ્ઠિતઃ ॥ ૫ ॥

તસ્ય ભાર્યા વરારોહા સુન્દરી સુભગા શુભા ।

सद्यारातिसुमुष्मी पतिभक्तिपरायणा ॥ ६ ॥

नाम्ना गुणवती कान्ता सर्वलक्षणसंयुता ।

सुषुप्ते प्रथमे गर्भे पुत्री सा यातिसुन्दरीम् ॥ ७ ॥

पिता यातीव सन्तुष्टः पुत्रीं प्राप्य मनोरमाम् ।

मन्दोदरीति नामास्याः पिता यङ्के मुदान्वितः ॥ ८ ॥

ठन्दोः कलेव यात्यर्थं ववृधे सा दिने दिने ।

दशवर्षा यदा जाता कन्या यातिमनोहरा ॥ ९ ॥

वरार्थं नृपतिश्चिन्तामवाप य दिने दिने ।

मद्रदेशाधिपः शूरः सुधन्वा नाम पार्थिवः ॥ १० ॥

तस्य पुत्रोऽतिमेधावी कम्बुग्रीवोऽतिविश्रुतः ।

ब्राह्मणैः कथितो राज्ञे स युक्तोऽस्या वरः शुभः ॥ ११ ॥

सर्वलक्षणसम्पन्नः सर्वविद्यार्थपारगः ।

राज्ञा पृष्टा तदा राज्ञी नाम्ना गुणवती प्रिया ॥ १२ ॥

कम्बुग्रीवाय कन्यां स्वां दास्यामि वरवर्णिनीम् ।

सा तु पत्युर्वयः श्रुत्वा पुत्रीं पप्रच्छ सादरम् ॥ १३ ॥

विवाहं ते पिता कर्तुं कम्बुग्रीवेण वाञ्छति ।

तच्छ्रुत्वा मातरं प्राह वाक्यं मन्दोदरी तदा ॥ १४ ॥

नाहं पतिं कश्चिन्मि नेच्छा मेऽस्ति परिग्रहे ।

कौमारं व्रतमास्थाय कालं नेष्यामि सर्वथा ॥ १५ ॥

स्वातन्त्र्येण यश्चिन्मि तपस्तीव्रं सहैव हि ।

पारतन्त्र्यं परं दुःखं मातः संसारसागरे ॥ १६ ॥

स्वातन्त्र्यान्मोक्षमित्याहुः पण्डिताः शास्त्रकोविदाः ।

तस्मान्मुक्ता भविष्यामि पत्या मे न प्रयोजनम् ॥ १७ ॥

विवाहे वर्तमाने तु पावकस्य य सन्निधौ ।

वक्तव्यं वयनं सम्यक्त्वदधीनास्मि सर्वदा ॥ १८ ॥

श्वश्रूदेवरवर्गाणां दासीत्वं श्वशुरालये ।

पतिचित्तानुवर्तित्वं दुःखाद्दुःखतरं स्मृतम् ॥ १९ ॥

કદાચિત્પતિસ્ત્રિયાં વા કામિનીં ચ ભજેદદિ ।
 તદા મહત્તરં દુઃખં સપત્નીસમ્ભવં ભવેત્ ॥ ૨૦ ॥
 તદેષ્ઠ્યાં જાયતે પત્યૌ કલેશશ્ચાપિ ભવેદથ ।
 સંસારે ક્વ સુખં માતર્નારીણાં ચ વિશેષતઃ ॥ ૨૧ ॥
 સ્વભાવાત્પરતન્ત્રાણાં સંસારે સ્વપ્રધર્મિણિ ।
 શ્રુતં મયા પુરા માતરુત્તાનચરણાત્મજઃ ॥ ૨૨ ॥
 ઉત્તમઃ સર્વધર્મજ્ઞો ધ્રુવાદવરજો નૃપઃ ।
 પત્નીં ધર્મપરાં સાધ્વીં પતિભક્તિપરાયણામ્ ॥ ૨૩ ॥
 અપરાધં વિના કાન્તાં ત્યક્તવાન્વિપિને પ્રિયામ્ ।
 એવંવિધાનિ દુઃખાનિ વિદ્યમાને તુ ભર્તરિ ॥ ૨૪ ॥
 કાલયોગાન્મૃતે તસ્મિન્નારી સ્યાદુઃખભાજનમ્ ।
 વૈધવ્યં પરમં દુઃખં શોકસન્તાપકારકમ્ ॥ ૨૫ ॥
 પરોષિતપતિત્વેડપિ દુઃખં સ્યાદધિકં ગૃહે ।
 મદનાગ્નિવિદગ્ધાયાઃ કિં સુખં પતિસડ્ગજમ્ ॥ ૨૬ ॥
 તસ્માત્પતિર્ન કર્તવ્યઃ સર્વથેતિ મતિર્મમ ।
 એવં પ્રોક્તા તદા માતા પતિં પ્રાહ નૃપાત્મજા ॥ ૨૭ ॥
 ન ચ વાઞ્છતિ ભર્તારં કૌમારવ્રતધારિણી ।
 વ્રતજાપ્યપરા નિત્યં સંસારાદ્ધિમુખી સદા ॥ ૨૮ ॥
 ન કાઙ્ક્ષતિ પતિં કર્તું બહુદોષવિચક્ષણા ।
 ભાર્યાયા ભાષિતં શ્રુત્વા તથૈવ સંસ્થિતો નૃપઃ ॥ ૨૯ ॥
 વિવાહો ન કૃતઃ પુત્ર્યા જ્ઞાત્વા ભાવવિવર્જિતામ્ ।
 વર્તમાના ગૃહેષ્વેવ પિત્રા માત્રા ચ રક્ષિતા ॥ ૩૦ ॥
 યૌવનસ્યાકુરા જાતા નારીણાં કામદીપકાઃ ।
 તથાપિ સા વચસ્થાભિઃ પ્રેરિતાપિ પુનઃ પુનઃ ॥ ૩૧ ॥
 ચક્રમે ન પતિં કર્તું જ્ઞાનાર્થપદભાષિણી ।
 એકદોધાનદેશે સા વિહર્તું બહુપાદપે ॥ ૩૨ ॥
 જગામ સુમુખી પ્રેમણા સૈરન્ત્રીગણસેવિતા ।
 રેમે કૃશોદરી તન્નાપશ્યત્સુસુમિતા લતાઃ ॥ ૩૩ ॥

पुष्पाणि चिन्वती रम्या वयस्याभिः समावृता ।
कोसलाधिपतिस्तत्र मार्गे दैववशात्तदा ॥ ३४ ॥

आजगाम महावीरो वीरसेनोऽतिविश्रुतः ।
ओकाडी रथमाद्भुतः कतिचित्सेवकैर्वृतः ॥ ३५ ॥

सैन्यं य पृष्ठतस्तस्य समायाति शनैः शनैः ।
दृष्टस्तस्या वयस्याभिर्दूरतः पार्थिवस्तदा ॥ ३६ ॥

मन्दोदर्यै तथा प्रोक्तं समायाति नरः पथि ।
स्थाद्भुतो महाबाहू रूपावन्मदनोऽपरः ॥ ३७ ॥

मन्येऽहं नृपतिः कश्चित्प्राप्तो भाग्यवशाद्विह ।
अवेवं भ्रुवत्यां तत्रासौ कोसलेन्द्रः समागतः ॥ ३८ ॥

दृष्ट्वा तामसितापाङ्गीं विस्मयं प्राप भूपतिः ।
उत्तीर्य स रथात्तूर्णं पप्रच्छ परियारिकाम् ॥ ३९ ॥

उयं बाला विशालाक्षी कस्य पुत्री वदाशु मे ।
अवेवं पृष्टा तु सैरन्ध्री तमुवाय शुचिस्मिता ॥ ४० ॥

प्रथमं ब्रूहि मे वीर पृच्छामि त्वां सुलोचन ।
कोऽसि त्वं किमिडायातः किं कार्यं वद साम्प्रतम् ॥ ४१ ॥

एति पृष्टस्तु सैरन्ध्र्या तामुवाय महीपतिः ।
कोसलो नाम देशोऽस्ति पृथिव्यां परमाद्भुतः ॥ ४२ ॥

तस्य पालयिता याहं वीरसेनाभिधः प्रिये ।
वाहिनी पृष्ठतः कामं समायाति यतुर्विधा ॥ ४३ ॥

मार्गभ्रमाद्विह प्राप्तं विद्धि मां कोसलाधिपम् ।
सैरन्ध्र्युवाय ।

यन्द्रसेनसुता राजन्नाम्ना मन्दोदरी किल ॥ ४४ ॥

उधाने रन्तुकामेयं प्राप्ता कमललोचना ।
श्रुत्वा तद्भाषितं राजा प्रत्युवाय प्रसाधिकाम् ॥ ४५ ॥

सैरन्ध्रि यतुरासि त्वं राजपुत्रीं प्रभोधय ।
ककुत्स्थवंशजश्चाहं राजास्मि यारुलोचने ॥ ४६ ॥

गान्धर्वेण विवाहेन पतिं मां कुरु कामिनि ।
न मे भार्यास्ति सुश्रोणि वयसोऽद्भुतयौवनाम् ॥ ४७ ॥
वाञ्छामि रुपसम्पन्नां सुकुलां कामिनीं किल ।
अथवा ते पिता मज्जं विधिना दातुमर्हति ॥ ४८ ॥
अनुकूलः पतिश्चाहं भविष्यामि न संशयः ।
महिष उवाच ।
एत्याकण्डर्य वयस्तस्य सैरन्ध्री प्राड तां तदा ॥ ४९ ॥
प्रहस्य मधुरं वाक्यं कामशास्त्रविशारदा ।
मन्दोदरि नृपः प्राभः सूर्यवंशसमुद्भवः ॥ ५० ॥
रुपवान्भलवान्कान्तो वयसा त्वत्समः पुनः ।
प्रीतिमानृपतिर्जातस्त्वयि सुन्दरि सर्वथा ॥ ५१ ॥
पितापि ते विशालाक्षि परितप्यति सर्वथा ।
विवाहकालं ते ज्ञात्वा त्वां च वैराग्यसंयुताम् ॥ ५२ ॥
एत्याहास्मान्स नृपतिर्विनिःश्वस्य पुनः पुनः ।
पुत्रीं प्रबोधयन्त्वेतां सैरन्ध्र्यः सेवने रताः ॥ ५३ ॥
वक्तुं शक्ता वयं न त्वां लठधर्मरतां पुनः ।
भर्तुः शुश्रूषणं स्त्रीणां परो धर्मोऽब्रवीन्मनुः ॥ ५४ ॥
भर्तारं सेवमाना वै नारी स्वर्गमवाप्नुयात् ।
तस्मात्कुरु विशालाक्षि विवाहं विधिपूर्वकम् ॥ ५५ ॥
मन्दादर्युवाच ।
नाहं पतिं कश्चिद्यामि चरिष्ये तप अद्भुतम् ।
निवारय नृपं भाले किं मां पश्यति निस्त्रपः ॥ ५६ ॥
सैरन्ध्र्युवाच ।
दुर्जयो देवि कामोऽसौ कालोऽसौ दुरतिक्रमः ।
तस्मान्मे वयनं पथ्यं कर्तुमर्हसि सुन्दरि ॥ ५७ ॥
अन्यथा व्यसनं नूनमापतेदिति निश्चयः ।
एति तस्या वयः श्रुत्वा कन्योवाचाथ तां सप्तीम् ॥ ५८ ॥
यद्यद्भवेत्तद्भवतु दैवयोगादसंशयम् ।

न विवाहं कश्चिद्येऽहं सर्वथा परिचारिके ॥ ५८ ॥

महिष उवाच ।

एति तस्यास्तु निर्बन्धं ज्ञात्वा प्राह नृपं पुनः ।

गच्छ राजन् यथाकामं नेयमिच्छति सत्यतिम् ॥ ६० ॥

नृपस्तु तद्भयः श्रुत्वा निर्गतः सल सेनया ।

कोसलान्विमना भूत्वा कामिनीं प्रति निःस्पृहः ॥ ६१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां पञ्चमस्कन्धे देवीमहिषसंवादे

राजपुत्रीमन्दोदरीवृत्तवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ५.१७ ॥

५.१८ अष्टादशोऽध्यायः । महिषासुरवधः ।

महिष उवाच ।

तस्यास्तु भगिनी कन्या नाम्ना येन्दुमती शुभा ।

विवाहयोग्या सञ्जाता सुरोपावराज यदा ॥ १ ॥

तस्या विवाहः संवृत्तः सञ्जातश्च स्वयंवरः ।

राजानो बहुदृशीयाः सङ्गतास्तत्र मण्डपे ॥ २ ॥

तथा वृतो नृपः कश्चिद्भलवान् रुपसंयुतः ।

कुलशीलसमायुक्तः सर्वलक्षणसंयुतः ॥ ३ ॥

तदा कामातुरा जाता विटं वीक्ष्य नृपं तु सा ।

यकमे दैवयोगात्तु शठं यातुर्यभूषितम् ॥ ४ ॥

पितरं प्राह तन्वङ्गी विवाहं कुरु मे पितः ।

एच्छा मेऽद्य समुद्भूता दृष्ट्वा मद्राधिपं त्विल ॥ ५ ॥

यन्द्रसेनोऽपि तच्छ्रुत्वा पुत्र्या यद्भाषितं रलः ।

प्रसन्नेन य मनसा तत्कार्ये तत्परोऽभवत् ॥ ६ ॥

तमाहूय नृपं गेहे विवाहविधिना ददौ ।

कन्यां मन्दोदरीं तस्मै पारिभर्त्तया बहु ॥ ७ ॥

यारुदेषोऽपि तां प्राप्य सुन्दरीं मुदितोऽभवत् ।

जगाम स्वगृहं तुष्टो राजापि सलितः स्त्रिया ॥ ८ ॥

रेमे नृपतिशार्दूलः कामिन्या बहुवासरान् ।
 कदाचिद्दासपत्न्या स रममाणो रजः किल ॥ ८ ॥
 सैरन्ध्या कथितं तस्यै तथा दृष्टः पतिस्तथा ।
 उपासम्भं ददौ तस्मै स्मितपूर्वं रुषान्विता ॥ १० ॥
 कदाचिदपि सामान्यां रजो रूपवतीं नृपः ।
 क्रीडयँल्लालयन्द्दृष्टः भेदं प्राप तदैव सा ॥ ११ ॥
 न ज्ञातोऽयं शठः पूर्वं यदा दृष्टः स्वयं वरे ।
 किं कृतं तु मया मोडाद्भ्रज्यिताहं नृपेण च ॥ १२ ॥
 किं करोम्यद्य सन्तापं निर्लज्जे निर्धृशे शठे ।
 का प्रीतिरीदृशे पत्न्यौ धिगद्य मम ज्वितम् ॥ १३ ॥
 अद्यप्रभृति संसारे सुभं त्यक्तं मया भवतु ।
 पतिसम्भोगञ्च सर्वं सन्तोषोऽद्य मया कृतः ॥ १४ ॥
 अकर्तव्यं कृतं कार्यं तज्जितं दुःखदं मम ।
 देहत्यागः क्रियते येद्धृत्वातीव दुरत्यया ॥ १५ ॥
 पितृगणं व्रजाम्याशु तत्रापि न सुभं भवेत् ।
 डास्ययोग्या सप्तीनां तु भवेयं नात्र संशयः ॥ १६ ॥
 तस्मादत्रैव संवासो वैराग्ययुतया मया ।
 कर्तव्यः कालयोगेन त्यक्त्वा कामसुभं पुनः ॥ १७ ॥
 मलिष उवाच ।
 धृति सञ्चिन्त्य सा नारी दुःखशोकपरायणा ।
 स्थिता पतिगृहं त्यक्त्वा सुभं संसारञ्च ततः ॥ १८ ॥
 तस्मात्त्वमपि कल्याणि मामनादृत्य भूपतिम् ।
 अन्यं कापुरुषं मन्दं कामार्तां संश्रयिष्यसि ॥ १९ ॥
 वयनं कुरु मे तथ्यं नारीणां परमं हितम् ।
 अकृत्वा परमं शोकं लप्स्यसे नात्र संशयः ॥ २० ॥
 द्रव्युवाच ।
 मन्दात्मन् गच्छ पातालं युद्धं वा कुरु साम्प्रतम् ।
 हत्वा त्वामसुरा-सर्वा-न्गमिष्यामि यथासुभम् ॥ २१ ॥

यदा यदा छि साधूनां दुःखं भवति दानव ।
 तदा तेषां य रक्षार्थं देवं सन्धारयाम्यहम् ॥ २२ ॥
 अरुपायाश्च मे रूपमजन्मायाश्च जन्म य ।
 सुराणां रक्षाणार्थाय विद्धि दैत्य विनिश्चितम् ॥ २३ ॥
 सत्यं ब्रवीमि जानीहि प्रार्थितां सुतैः किल ।
 त्वद्गार्थं उयारे त्वां उत्वा स्थास्यामि निश्चला ॥ २४ ॥
 तस्माद्बुध्यस्व वा गच्छ पातालमसुरालयम् ।
 सर्वथा त्वां उनिष्यामि सत्यमेतद् ब्रवीम्यहम् ॥ २५ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्तः स तथा देव्या धनुरादाय दानवः ।
 युद्धकामः स्थितस्तत्र सङ्ग्रामाङ्गणभूमिषु ॥ २६ ॥
 भुमोय तरसा बाणान्कणाङ्गुष्ठाञ्छिलाशितान् ।
 देवी शिख्येद तान्बाणैः क्रोधान्मुक्तैरयोमुपैः ॥ २७ ॥
 तयोः परस्परं युद्धं सम्भूतव भयप्रदम् ।
 देवानां दानवानाञ्च परस्परजयैषिणाम् ॥ २८ ॥
 मध्ये दुर्धर आगत्य भुमोय य शिलीमुभान् ।
 देवीं प्रति विषासकृताःकोपयत्रतिदारुणान् ॥ २९ ॥
 ततो भगवती क्रुद्धा तं जघान शितैः शरैः ।
 दुर्धरस्तु पपातोर्व्या गतासुर्गिरिशङ्खवत् ॥ ३० ॥
 तं तथा निहतं दृष्ट्वा त्रिनेत्रः परमास्त्रवित् ।
 आगत्य समभिर्बाणैर्जघान परमेश्वरीम् ॥ ३१ ॥
 अनागतांस्तु शिख्येद देवी तान्विशिषैः शरान् ।
 त्रिशूलेन त्रिनेत्रं तु जघान जगदम्बिका ॥ ३२ ॥
 अन्यकस्त्वाजगामाशु हतं दृष्ट्वा त्रिलोचनम् ।
 गदया लोहमय्याऽऽशु सिद्धं विव्याध मस्तके ॥ ३३ ॥
 सिद्धस्तु नभघातेन तं उत्वा बलवत्तरम् ।
 यथाह तरसा मांसमन्यकस्य रुषान्वितः ॥ ३४ ॥
 तान् रणे निहतान्वीक्ष्य दानवो विस्मयं गतः ।

शिक्षेप तरसा बाणानतितीक्ष्णाञ्छिवाशितान् ॥ ३५ ॥

द्विधा यत्के शरान्देवी तानप्रामाञ्छिवीमुषैः ।

गद्यया ताऽयामास दैत्यं वक्षसि याम्बिका ॥ ३६ ॥

स गदाभिहतो मूर्च्छामिवापामरबाधकः ।

विषल्य पीडां पापात्मा पुनरागत्य सत्वरः ॥ ३७ ॥

जघान गद्यया सिद्धं मूर्ध्नि कोधसमन्वितः ।

सिंहोऽपि नभघातेन तं ददार मडासुरम् ॥ ३८ ॥

विधाय पौरुषं रुपं सोऽपि सिंहो बभूव उ ।

नभैर्विदारयामास देवीसिद्धं मद्योत्कटम् ॥ ३९ ॥

तज्य केसरिणं वीक्ष्य देवी कुब्जा ल्ययोमुषैः ।

शरैरवाकिरतीक्ष्णैः क्रूरैराशीविषैरिव ॥ ४० ॥

त्यक्त्वा स हरिद्रुपं तु गजो भूत्वा मद्यस्रवः ।

शैलशृङ्गं करे कृत्वा शिक्षेप यण्डिकां प्रति ॥ ४१ ॥

आगच्छन्तं गिरेः शृङ्गं देवी बाणैः शिवाशितैः ।

यकार तिलशः भण्डाञ्जलास जगदम्बिका ॥ ४२ ॥

उत्पत्य य तदा सिद्धस्तस्य मूर्ध्नि व्यवस्थितः ।

नभैर्विदारयामास मलिषं गजद्रुपिणम् ॥ ४३ ॥

विधाय गजद्रुपं य बभूवाष्टापटी तथा ।

उन्तुकाभो हरिं कोपाद्धारुणो बलवत्तरः ॥ ४४ ॥

तं वीक्ष्य शरभं देवी भद्रुगेन सा रुषान्विता ।

उत्तमाङ्गे जघानाशु सोऽपि तां प्राडस्तदा ॥ ४५ ॥

तयोः परस्परं युद्धं बभूवातिभयप्रदम् ।

मालिषं रुपमास्थाय शृङ्गाभ्यां प्राडस्तदा ॥ ४६ ॥

पुच्छप्रभ्रमणेनाशु शृङ्गाघातैर्मडासुरः ।

ताऽयामास तन्वद्ग्रीं घोररुपो भयानकः ॥ ४७ ॥

पुच्छेन पर्वताञ्छृङ्गे गृहीत्वा भ्रामयन्बलात् ।

प्रेषयामास पापात्मा प्रहसन्परया मुदा ॥ ४८ ॥

तामुवाच बलोन्मत्तस्तिष्ठ देवि रक्षाङ्गणो ।
 अद्याहं त्वां हनिष्यामि रूपायौवनभूषिताम् ॥ ४८ ॥
 भूर्भासि मममत्ताद्ये यन्मया सह सङ्गरम् ।
 करोषि मोक्षितातीव मृषा बलवती भरा ॥ ५० ॥
 हत्वा त्वां निहनिष्यामि देवान्कपटपण्डितान् ।
 ये नारीं पुरतः कृत्वा जेतुमिच्छन्ति मां शठाः ॥ ५१ ॥
 देव्युवाच ।
 मा गर्वं कुरु मन्दात्मस्तिष्ठ तिष्ठ रक्षाङ्गणो ।
 करिष्यामि निरातङ्गान्धत्वा त्वां सुरसत्तमान् ॥ ५२ ॥
 पीत्वाद्ये माधवीं मिष्टां शातयामि रणोऽधम ।
 देवानां दुःखं पापं मुनीनां भयकारकम् ॥ ५३ ॥
 व्यास उवाच ।
 ह्युक्त्वा यषकं उभं गङ्गीत्वा सुरया युतम् ।
 पपौ पुनः पुनः क्रोधाद्धन्तुकामा महासुरम् ॥ ५४ ॥
 पीत्वा द्राक्षासवं मिष्टं शूलमादाय सत्वरा ।
 दुद्राव दानवं देवी उर्षयन्वेतागणान् ॥ ५५ ॥
 देवास्तां तुष्टुवुः प्रेषणा यङ्कुः कुसुमवर्षणम् ।
 जय ज्वेति ते प्रोयुर्दुन्दुभीनाञ्च निःस्वनैः ॥ ५६ ॥
 ऋषयः सिद्धगन्धर्वाः पिशाचोरगचारणाः ।
 किन्नराः प्रेक्ष्य सङ्ग्रामं मुदिता गगने स्थिताः ॥ ५७ ॥
 सोऽपि नानाविधान्देहान्कृत्वा कृत्वा पुनः पुनः ।
 मायाभयाञ्जघानाजौ देवीं कपटपण्डितः ॥ ५८ ॥
 यण्डिकापि यं तं पापं त्रिशूलेन बलाद्धृदि ।
 ताऽयामास तीक्ष्णेन क्रोधादरुणलोचना ॥ ५९ ॥
 ताऽतितोऽसौ पपातोर्व्यां मूर्खांमाप मुहूर्तकम् ।
 पुनरुत्थाय यामुण्डां पद्भ्यां वेगादताऽयत् ॥ ६० ॥
 विनिहत्य पदाघातैर्जडास यं मुहुर्मुहुः ।
 रुराव दारुणं शब्दं देवानां भयकारकम् ॥ ६१ ॥

તતો દેવી સહસ્રારં સુનાભં ચક્રમુત્તમમ્ ।
કરે કૃત્વા જગાદોચ્ચૈઃ સંસ્થિતં મહિષાસુરમ્ ॥ ૬૨ ॥

પશ્ય ચક્રં મદાન્ધાધ તવ કણ્ઠનિકૃન્તનમ્ ।
ક્ષણમાત્રં સ્થિરો ભૂત્વા ચમલોકં વ્રજાધુના ॥ ૬૩ ॥

ઇત્યુક્ત્વા દારુણં ચક્રં મુમોચ જગદમ્બિકા ।
શિરશ્ચિત્રં રથાડ્ગેન દાનવસ્ય તદા રણે ॥ ૬૪ ॥

સુસ્રાવ રુધિરં ચોષ્ણં કણ્ઠનાલાદ્ ગિરેર્યથા ।
ગૈરિકાઘરુણં પ્રૌઢે પ્રવાહમિવ નૈર્ઝરમ્ ॥ ૬૫ ॥

કબન્ધસ્તસ્ય દૈત્યસ્ય ભ્રમન્વૈ પતિતઃ ક્ષિતૌ ।
જયશબ્દશ્ચ દેવાનાં બભૂવ સુખવર્ધનઃ ॥ ૬૬ ॥

સિંહસ્ત્વતિબલસ્તત્ર પલાયનપરાનથ ।
દાનવાન્ભક્ષયામાસ ક્ષુધાર્ત ઇવ સ્ડગરે ॥ ૬૭ ॥

મૃતે ચ મહિષે કૂરે દાનવા ભયપીડિતાઃ ।
મૃતશોષાશ્ચ યે કેચિત્પાતાલં તે ચયુર્નૃપ ॥ ૬૮ ॥

આનન્દં પરમં જગમુર્દેવાસ્તસ્મિન્નિપાતિતે ।
મુનયો માનવાશ્ચૈવ યે ચાન્યે સાધવઃ ક્ષિતૌ ॥ ૬૯ ॥

ચણ્ડિકાપિ રણં ત્યજ્ત્વા શુભે દેશેઽથ સંસ્થિતા ।
દેવાસ્તત્રાયયુઃ શીઘ્રં સ્તોતુકામાઃ સુખપ્રદામ્ ॥ ૭૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
સંહિતાયાં પગ્ચમસ્કન્ધે
મહિષાસુરવધો નામાષ્ટાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૫.૧૮ ॥

૫.૧૯ એકોનવિંશોઽધ્યાયઃ । દેવીસાન્ત્વનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
અથ પ્રમુદિતાઃ સર્વે દેવા ઇન્દ્રપુરોગમાઃ ।
મહિષં નિહતં દૃષ્ટ્વા તુષ્ટુવુર્જગદમ્બિકામ્ ॥ ૧ ॥

દેવા ઊચુઃ ।
બ્રહ્મા સૃજત્યવતિ વિષ્ણુરિદં મહેશઃ

शक्त्या तवैव उरते ननु यान्तकाले ॥

ईशा न तेऽपि य भवन्ति तथा विडीना-
स्तस्मात्त्वमेव जगतः स्थितिनाशकर्त्री ॥ २ ॥

कीर्तिर्मतिः स्मृतिगती करुणा दया त्वं
श्रद्धा धृतिश्च वसुधा कमलाजपा य ।
पुष्टिः कलाय विजया गिरिजा जया त्वं
तुष्टिः प्रमा त्वमसि बुद्धिरुमा रमा य ॥ ३ ॥

विद्या क्षमा जगति कान्तिरपीड मेधा
सर्वं त्वमेव विद्विता भुवनत्रयेऽस्मिन् ।
आभिर्विना तव तु शक्तिभिराशु कर्तुं
को वा क्षमः सकललोकनिवासभूमे ॥ ४ ॥

त्वं धारणा ननु न येदसि कूर्मनागौ
धर्तुं क्षमौ कथमिलामपि तौ भवेताम् ।
पृथ्वी न येत्वमसि वा गगने कथं स्था-
स्यत्येतदम्भ निषिलं अद्भुभारयुक्तम् ॥ ५ ॥

ये वा स्तुवन्ति मनुजा अमरान्विमूढा
मायागुणैस्तव यतुर्भुविष्यशुरुद्रान् ।
शुभ्रांशुवह्नियमवायुगणेशमुष्यान्
किं त्वामृते जननि ते प्रभवन्ति कार्ये ॥ ६ ॥

ये जुह्वति प्रविततेऽल्पधियोऽम्भ यज्ञे
वह्नौ सुरांसमधिऋत्य उविः समृद्धम् ।
स्वाहा न येत्वमसि ते कथमापुरुद्धा
त्वामेव किं न छि यजन्ति ततो छि मूढाः ॥ ७ ॥

भोगप्रदासि भवतीड यरायराणां
स्वांशैर्ददासि भलु ज्वनमेव नित्यम् ।
स्वीयान्सुराञ्जननि पोषयसीड यद्-
त्तद्भृत्परानपि य पालयसीति उेतोः ॥ ८ ॥

मातः स्वयं विरचिता न्विपिने विनोदा-
द्रन्ध्यान्यलाशरडितांश्च कट्टूश्च वृक्षान् ।

नोच्छेद्यन्ति पुरुषा निपुणाः कथञ्चि-
त्तस्मात्त्वमप्यतितरां परिपासि दैत्यान् ॥ ८ ॥

यत्त्वं तु ङसि रणमूर्ध्नि शरैरराती-
न्देवाङ्गनासुरतडेविमतीन्विदित्वा ।
देहान्तरेऽपि करुणारसमादधाना
तत्ते यश्चित्रमिदमीप्सितपूरणाय ॥ १० ॥

श्चित्रं त्वमी यदसुभी रडिता न सन्ति
त्वञ्चिन्तितेन दनुजाः प्रथितप्रभावाः ।
येषां कृते जननि देहनिबन्धनं ते
कीडारसस्तव न यान्यतरोऽत्र छेतुः ॥ ११ ॥

प्राप्ते कलावडड दृष्टतरे य काले
न त्वां भजन्ति मनुजा ननु वञ्चितास्ते ।
धूर्तैः पुराणयतुरैर्दरिशङ्कराणां
सेवापराश्च विडितास्तव निर्मितानाम् ॥ १२ ॥

ज्ञात्वा सुरांस्तव वशानसुरार्दितान्श्च
ये वै भजन्ति भुवि भावयुता विभ्रान् ।
धृत्वा करे सुविमलं भलु दीपकं ते
कूपे पतन्ति मनुजा विजलेऽतिघोरे ॥ १३ ॥

विद्या त्वमेव सुभदासुभदाध्यविद्या
मातस्त्वमेव जननार्तिडरा नराणाम् ।
भोक्षार्थिभिस्तु कलिता डिल मन्दधीभि-
नारिधिता जननि भोगपरैस्तथाङ्गैः ॥ १४ ॥

भ्रष्टा उरश्च हरिश्च्यनिशं शरण्यं
पादाभ्युञ्जं तव भजन्ति सुरास्तथान्ये ।
तद्वै न येऽल्पमतयो मनसा भजन्ति
भ्रान्ताः पतन्ति सततं भवसागरे ते ॥ १५ ॥

यष्टिः त्वदङ्घ्रिजलजोत्थरजःप्रसादै-
र्भ्रष्टा करोति सकलं भुवनं भवाद्यै ।
शौरिश्च पाति भलु संडरते डरस्तु
त्वां सेवते न मनुजस्त्वड दुर्भगोऽसौ ॥ १६ ॥

वाग्देवता त्वमसि देवि सुरासुराणां
वक्तुं न तेऽमरवरः प्रभवन्ति शक्ताः ।
त्वं येन्मुझे वससि नैव यद्वैव तेषां
यस्माद्भवन्ति मनुजा न हि तद्विहीनाः ॥ १७ ॥

शमो हरिस्तु भृगुणा कुपितेन कामं
मीनो बभूव कमठः फलु सूकरस्तु ।
पश्चान्नृसिंह इति यश्छलकृद्धरायां
तान्सेवतां जननि मृत्युभयं न किं स्यात् ॥ १८ ॥

शम्भोः पपात भुवि विङ्गमिदं प्रसिद्धं
शापेन तेन य भृगोर्विपिने गतस्थ ।
तं ये नरा भुवि भजन्ति कपालिनं तु
तेषां सुभं कथमिडापि परत्र मातः ॥ १९ ॥

योऽभूद् गजाननगणाधिपतिर्मंडेशा-
त्तं ये भजन्ति मनुजा वितथप्रपन्नाः ।
जानन्ति ते न सकलार्थकृलप्रदात्रीं
त्वां देवि विश्वजननीं सुभसेवनीयाम् ॥ २० ॥

चित्रं त्वयारिजनतापि द्यार्द्रभावा-
द्धत्वा रणे शितशरैर्गमिता ध्रुलोकम् ।
नोयेत्स्वकर्मनिश्चिते निरये नितान्तं
दुःभातिदुःभगतिमापदमापतेत्सा ॥ २१ ॥

ब्रह्मा हरश्च हरिरभ्युत गर्वभावा-
ज्जानन्ति तेऽपि विबुधा न तव प्रभावम् ।
डेऽन्ये भवन्ति मनुजा विदितुं समर्थाः
सम्भोहितास्तव गुणैरमितप्रभावैः ॥ २२ ॥

डिलश्यन्ति तेऽपि मुनयस्तव दूर्विभाव्यं
पादाभ्युजं न हि भजन्ति विमूढचित्ताः ।
सूर्याग्निसेवनपराः परमार्थतत्त्वं
ज्ञातं न तैः श्रुतिशतैरपि वेदसारम् ॥ २३ ॥

मन्ये गुणास्तव भुवि प्रथितप्रभावाः

कुर्वन्ति ये छि विमुभान्ननु भक्तिभावात् ।
लोकास्वबुद्धिरथितैर्विधिधागमैश्च
विष्ववीशभास्करगणेशपरांन्विधाय ॥ २४ ॥

कुर्वन्ति ये तव पदाद्विमुभान्नरात्र्या-
स्वोक्तागमैर्हरिहरार्थनभक्तियोगैः ।
तेषां न दुष्यसि दयां कुरुषेऽम्बिके त्वं
तान्मोहमन्त्रनिपुणान्प्रथयस्यलं य ॥ २५ ॥

तुर्ये युगे भवति यातिभलं गुणस्य
तुर्यस्य तेन मथितान्यसदागमानि ।
त्वां गोपयन्ति निपुणाः क्वथः कलौ वै
त्वत्कल्पितास्युत्पणानपि संस्तुवन्ति ॥ २६ ॥

ध्यायन्ति मुक्तिफलदां भुवि योगसिद्धां
विधां पराञ्च मुनयोऽतिविशुद्धसत्त्वाः ।
ते नाप्नुवन्ति जननीजठरे तु दुःखं
धन्यास्त एव मनुजास्त्वयि ये विलीनाः ॥ २७ ॥

शिञ्छक्तिरस्ति परमात्मनि येन सोऽपि
व्यक्तो जगत्सु विदितो भवद्वृत्यकर्ता ।
कोऽन्यस्त्वया विरहितः प्रभवत्यमुष्मिन्
कर्तुं विडर्तुमपि सञ्चलितुं स्वशक्त्या ॥ २८ ॥

तत्त्वानि शिद्धिरहितानि जगद्विधातुं
किं वा क्षमाणि जगदम्भ यतो जडानि ।
किं येन्द्रियाणि गुणकर्मयुतानि सन्ति
देवि त्वया विरहितानि हलं प्रदातुम् ॥ २९ ॥

देवा भजेष्वपि हुतं मुनिभिः स्वभागं
गृहीयुरम्भ विधिवत्प्रतिपादितं किम् ।
स्वाहा न येत्वमसि तत्र निमित्तभूता
तस्मात्त्वमेव ननु पालयसीव विश्वम् ॥ ३० ॥

सर्वं त्वयेदमभिलं विहितं भवाद्यौ
त्वं पासि वै हरिहरप्रमुभान्दिगीशान् ।
कालेऽस्मि विश्वमपि ते यरितं भवादधं

जानन्ति नैव मनुजाः क्व नु मन्दभाग्याः ॥ ३१ ॥

उत्वासुरं मलिषरूपधरं मडोग्रं

मातस्त्वया सुरगणैः किल रक्षितोऽयम् ।

कां ते स्तुतिं जननि मन्दधियो विदामो

वेदा गतिं तव यथार्थतया न जग्मुः ॥ ३२ ॥

कार्यं कृतं जगति नो यदसौ दुरात्मा

वैरी उतो भुवनकण्टकदुर्विभाव्यः ।

कीर्तिः कृता ननु जगत्सु कृपा विधेया-

प्यस्मांश्च पाडि जननि प्रथितप्रभावे ॥ ३३ ॥

व्यास उवाच ।

अेवं स्तुता सुरैर्देवी तानुवाच मृदुस्वरा ।

अन्यत्कार्यं य द्दुःसाध्यं भ्रुवन्तु सुरसत्तमाः ॥ ३४ ॥

यदा यदा डि देवानां कार्यं स्यादतिदुर्घटम् ।

स्मर्तव्याढं तदा शीघ्रं नाशयिष्यामि यापदम् ॥ ३५ ॥

देवा उच्युः ।

सर्वं कृतं त्वया देवि कार्यं नः भ्रुवन्तु साम्प्रतम् ।

यद्यं निहतः शत्रुरस्माकं मलिषासुरः ॥ ३६ ॥

स्मरिष्यामो यथा तेऽम्भ सदैव पदपङ्कजम् ।

तथा कुरु जगन्मातर्भक्तिं त्वय्यध्ययञ्चवाम् ॥ ३७ ॥

अपराधसहस्राणि मातैव सङ्गते सदा ।

धृतिं ज्ञात्वा जगद्योनिं न भजन्ते कुतो जनाः ॥ ३८ ॥

द्वौ सुपणोर्णो तु देवेऽस्मिंस्तयोः सप्यं निरन्तरम् ।

नान्यः सप्ता तृतीयोऽस्ति योऽपराधं सङ्गते डि ॥ ३९ ॥

तस्माज्जुवः सप्तायं त्वां डित्वा किं नु करिष्यति ।

पापात्मा मन्दभाग्योऽसौ सुरमानुषयोनिषु ॥ ४० ॥

प्राप्य देढं सुदुष्प्रापं न स्मरेत्त्वां नराधमः ।

मनसा कर्मणा वाया भ्रूमः सत्यं पुनः पुनः ॥ ४१ ॥

सुभे वाप्यथवा द्दुःभे त्वं नः शरणमद्भुतम् ।

पाङ्क्ति नः सततं देवि सर्वैस्तव वरायुधैः ॥ ४२ ॥

अन्यथा शरणां नास्ति त्वत्यादाम्भुजरेणुतः ।

व्यास उवाच ।

अवेवं स्तुता सुरैर्देवी तत्रैवान्तरधीयत ।

विस्मयं परमं जग्मुर्देवास्तां वीक्ष्य निर्गताम् ॥ ४३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां पञ्चमस्कन्धे

देवीसान्त्वनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ ५.१६ ॥

प.२० विंशोऽध्यायः । मलिषवधानन्तरं पृथिवीसुष्मवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच -

अथाद्भुतं वीक्ष्य मुने प्रभावं

देव्या जगत्खान्तिकरं परञ्च ।

न तृप्तिरस्ति द्विजवर्य शृण्वतः

कथामृतं ते मुष्पपन्नजातम् ॥ १ ॥

अन्तर्छितायां य तदा भवान्या

यक्षुश्च किं देवपुरोगमास्ते ।

देव्याश्चरित्र परमं पवित्रं

दुरापमेवाल्पपुण्यैर्नराणाम् ॥ २ ॥

कस्तृप्तिमाप्नोति कथामृतेन

भिन्नोऽल्पभाग्यात्पट्टुर्लरन्ध्रः ।

पीतेन येनामरतां प्रयाति

धिकतान्नरान् ये न पिबन्ति सादरम् ॥ ३ ॥

लीलाचरित्रं जगदम्बिकाया

रक्षान्वितं देवमहामुनीनाम् ।

संसारवार्धेस्तराणां नराणां

कथं कृतज्ञा हि परित्यजेयुः ॥ ४ ॥

मुक्ताश्च ये यैव मुमुक्षवश्च

संसारिणो रोगयुताश्च केचित् ।

तेषां सदा श्रोत्रपुटैश्च पेयं
सर्वार्थदं वेदविदो वदन्ति ॥ ५ ॥

तथा विशेषेण मुने नृपाणां
धर्मार्थकामेषु सदा रतानाम् ।
मुक्ताश्च यस्मात्फलु तत्पिबन्ति
कथं न पेयं रक्षितैश्च तेभ्यः ॥ ६ ॥

यैः पूजिता पूर्वमेव भवानी
सत्सुन्दपुष्पैरथ यम्पकैश्च ।
भैर्वैर्द्वैस्ते भुवि भोगयुक्ता
नृपा भवन्तीत्यनुमेयमेवम् ॥ ७ ॥

ये भक्तिहीना समवाप्य दृढं
तं मानुषं भारतभूमिभागे ।
यैर्नार्थिता ते धनधान्यहीना
रोगान्विताः सन्ततिवर्जिताश्च ॥ ८ ॥

भ्रमन्ति नित्यं किल दासभूता
आज्ञाकराः केवलभारवाहाः ।
दिवानिशं स्वार्थपराः कदापि
नैवाप्नुवन्त्यौदरपूर्तिमात्रम् ॥ ९ ॥

अन्याश्च मूका बधिराश्च भ्रष्टाः
कुष्ठान्विता ये भुवि दुःखभाजः ।
तत्रानुमानं कविभिर्विधेयं
नाराधिता तैः सततं भवानी ॥ १० ॥

ये राजभोगान्वितऋद्धिपूर्णाः
संसेव्यमाना बहुभिर्मनुष्यैः ।
दृश्यन्ति ये वा विभवैः समेता-
स्तैः पूजिताम्भेत्यनुमेयमेव ॥ ११ ॥

तस्मात्सत्यवतीसूनो देव्याश्चरितमुत्तमम् ।
कथयस्व कृपां कृत्वा दयावानसि साम्प्रतम् ॥ १२ ॥

उत्वा तं मलिषं पापं स्तुता सम्पूजिता सुरैः ।

क्य गता सा मडालक्ष्मीः सर्वतेजःसमुद्भववा ॥ १३ ॥

कथितं ते मडाभाग गतान्तर्धानमाशु सा ।

स्वर्गे वा मृत्युलोके वा संस्थिता भुवनेश्वरी ॥ १४ ॥

लयं गता वा तत्रैव वैकुण्ठे वा समाश्रिता ।

अथवा उभशैले सा तत्त्वतो मे वदाधुना ॥ १५ ॥

व्यास उवाच ।

पूर्वं मया ते कथितं मणिद्वीपं मनोहरम् ।

क्रीडास्थानं सदा देव्या वल्लभं परमं स्मृतम् ॥ १६ ॥

यत्र ब्रह्मा हरिः स्थाणुः स्त्रीभावं ते प्रपेदिरे ।

पुरुषत्वं पुनः प्राप्य स्वानि कार्याणि यच्छिरे ॥ १७ ॥

यः सुधासिन्धुमध्येऽस्ति द्वीपः परमशोभनः ।

नानारूपैः सदा तत्र विहारं कुरुतेऽम्बिका ॥ १८ ॥

स्तुता सम्पूजिता देवैः सा तत्रैव गता शिवा ।

यत्र सङ्कीर्तते नित्यं मायाशक्तिः सनातनी ॥ १९ ॥

देवास्तां निर्गतां वीक्ष्य देवीं सर्वेश्वरीं तथा ।

रविवंशोद्भवं यदुर्भूमिपालं मडाभलम् ॥ २० ॥

अयोध्याधिपतिं वीरं शत्रुघ्नं नाम पार्थिवम् ।

सर्वलक्षणसम्पन्नं मखिषस्यासने शुभे ॥ २१ ॥

दत्त्वा राज्यं तदा तस्मै देवा इन्द्रपुरोगमाः ।

स्वकीयैर्वाङ्मनैः सर्वे जग्मुः स्वान्यालयानि ते ॥ २२ ॥

गतेषु तेषु देवेषु पृथिव्यां पृथिवीपते ।

धर्मराज्यं बभूवाथ प्रजाश्च सुप्तितास्तथा ॥ २३ ॥

पर्जन्यः कालवर्षा य धरा धान्यगुणावृता ।

पादपाः कृलपुष्पाढ्या बभूवुः सुभदाः सदा ॥ २४ ॥

गावश्च क्षीरसम्पना घटोष्णः कामदा नृणाम् ।

नद्यः सुमार्गगाः स्वच्छाः शीतोदाः भगसंयुताः ॥ २५ ॥

ब्राह्मणान् वेदतत्त्वाश्च यज्ञकर्मरतास्तथा ।

क्षत्रिया धर्मसंयुक्ता दानाध्ययनतत्पराः ॥ २६ ॥

शस्त्रविधारता नित्यं प्रजारक्षणात्पराः ।
 न्यायदण्डधराः सर्वे राजानः शमसंयुताः ॥ २७ ॥
 अविरोधस्तु भूतानां सर्वेषां सम्भ्रमवू ७ ।
 आकरा धनदा नृणां व्रजा गीयूथसंयुताः ॥ २८ ॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्च नृपसत्तम ।
 देवीभक्तिपराः सर्वे सम्भ्रमवूर्धरातले ॥ २९ ॥
 सर्वत्र यज्ञयूपाश्च माण्डपाश्च मनोहराः ।
 भ्रमैः पूर्णा धराश्चासन् ब्राह्मणैः क्षत्रियैः कृतैः ॥ ३० ॥
 पतिव्रतधरा नार्यः सुशीलाः सत्यसंयुताः ।
 पितृभक्तिपराः पुत्रा आसन्धर्मपरायणाः ॥ ३१ ॥
 न पाप्माणं न वाधर्मः कुत्रापि पृथिवीतले ।
 वेदवादा शास्त्रवादा नान्ये वादास्तथाभवन् ॥ ३२ ॥
 कलडो नैव केषाञ्चिन्न दैन्यं नाशुभा मतिः ।
 सर्वत्र सुप्तिनो लोकाः काले य मरणं तथा ॥ ३३ ॥
 सुदुष्टं न वियोगश्च नापदश्च कदाचन ।
 नानावृष्टिर्न दुर्भिक्षं न मारी दुःखदा नृणाम् ॥ ३४ ॥
 न रोगो न य मात्सर्यं न विरोधः परस्परम् ।
 सर्वत्र सुप्तसम्पन्ना नरा नार्यः सुप्मान्विताः ॥ ३५ ॥
 ङीडन्ति मानवाः सर्वे स्वर्गे देवगणा एव ।
 न यौरा न य पाप्माणा वञ्चका दम्भकास्तथा ॥ ३६ ॥
 पिशुना लम्पटाः स्तब्धा न भ्रमवुस्तदा नृप ।
 न वेदद्वेषिणः पापा मानवाः पृथिवीपते ॥ ३७ ॥
 सर्वधर्मरता नित्यं द्विजसेवापरायणाः ।
 त्रिधात्वात्सृष्टिधर्मस्य त्रिविधा ब्राह्मणास्ततः ॥ ३८ ॥
 सात्त्विका राजसाश्चैव तामसाश्च तथापरे ।
 सर्वे वेदविदो दक्षाः सात्त्विकाः सत्त्ववृत्तयः ॥ ३९ ॥
 प्रतिग्रहविहीनाश्च ध्यादमपरायणाः ।

यज्ञास्ते सात्त्विकैरन्नैः कुर्वाणो धर्मतत्पराः ॥ ४० ॥

पुरोडाशविधानैश्च पशुभिर्न कदाचन ।

दानमध्ययनञ्चैव यजनं तु तृतीयकम् ॥ ४१ ॥

त्रिकर्मरसिकास्ते वै सात्त्विका ब्राह्मणा नृप ।

राजसा वेदविद्भांसः क्षत्रियाणां पुरोहिताः ॥ ४२ ॥

षट्कर्मनिरता सर्वे विधिवन्मांसभक्षकाः ।

यजनं याजनं दानं तथैव च प्रतिग्रहः ॥ ४३ ॥

अध्ययनं तु वेदानां तथैवाध्यापनं तु षट् ।

तामसाः क्रोधसंयुक्ता रागद्वेषपराः पुनः ॥ ४४ ॥

राज्ञां कर्मकरा नित्यं डिञ्चिदध्ययने रताः ।

महिषे निहते सर्वे सुभिनो वेदतत्पराः ॥ ४५ ॥

अभूवूर्ध्वतनिष्पाता दानधर्मपरास्तथा ।

क्षत्रियाः पालने युक्ता वैश्या वणिजवृत्तयः ॥ ४६ ॥

कृषिवाणिज्यगोरक्षाकुसीदवृत्तयः परे ।

अेवं प्रमुदितो लोको महिषे विनिपातिते ॥ ४७ ॥

अनुद्वेगः प्रजानां वै सम्भ्रमूव धनागमः ।

अडुक्षीरा शुभा गावो नद्यश्चैव अडूटकाः ॥ ४८ ॥

वृक्षा अडुकुलाश्चासन्मानवा रोगवर्जिताः ।

नाधयो नेतयः क्वापि प्रजानां दुःखदायकाः ॥ ४९ ॥

न निधनमुपयान्ति प्राणिनस्तेऽप्यकाले

सकलविभवयुक्ता रोगहीनाः सदैव ।

निगमविहितधर्मे तत्पराश्चाण्डिकाया-

श्चरणसरसिजानां सेवने दत्तयित्ताः ॥ ५० ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां पञ्चमस्कन्धे महिषवधानन्तरं

पृथिवीसुभवर्णनं नाम विशोऽध्यायः ॥ ५.२० ॥

प.२१ अेकविंशोऽध्यायः । शुम्भनिशुम्भद्वारा स्वर्गविजयवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

शुभ्रु राजन् प्रवक्ष्यामि देव्याश्चरितमुत्तमम् ।

सुभ्रुं सर्वजन्तूनां सर्वपापप्रणाशनम् ॥ १ ॥

यथा शुम्भो निशुम्भश्च भ्रातरौ बलवत्तरौ ।

बभूवतुर्भडावीरौ अवध्यौ पुरुषैः किल ॥ २ ॥

बहुसेनावृतौ शूरौ देवानां दुःभदौ सदा

दुराचारौ महोत्सिक्तौ बहुदानवसंयुतौ ॥ ३ ॥

उतावम्बिकथा तौ तु सङ्ग्रामेऽतीव दारुणौ ।

देवानाञ्च छितार्थाय सर्वैः परिचरैः सह ॥ ४ ॥

यद्दमुद्गौ मडाभाडू रक्तबीजोऽतिदारुणः ।

धूम्रलोचननामा य निडतास्ते रणाङ्गणौ ॥ ५ ॥

तान्निडत्य सुराणां सा जडार भयमुत्तमम् ।

स्तुता सम्पूजिता देवैर्गिरौ डेमायले शुभे ॥ ६ ॥

राजोवाच ।

कपितावसुरावाद्यौ कथं तौ बलिनां वरौ ।

डेन संस्थापितौ येड स्त्रीवध्यत्वं कुतो गतौ ॥ ७ ॥

तपसा वरदानेन कस्य जातौ मडाबलौ ।

कथञ्च निडतौ सर्वं कथयस्व सविस्तरम् ॥ ८ ॥

व्यास उवाच ।

शुभ्रु राजन्कथां दिव्यां सर्वपापप्रणाशिनीम् ।

देव्याश्चरितसंयुक्तां सर्वार्थकृददां शुभाम् ॥ ९ ॥

पुरा शुम्भनिशुम्भौ द्वावसुरौ भूमिमण्डले ।

पातालतश्च सम्प्राप्तौ भ्रातरौ शुभदर्शनौ ॥ १० ॥

तौ प्राप्तयौवनौ यैव येरतुस्तप उत्तमम् ।

अन्नोदकं परित्यज्य पुष्करे लोकपावने ॥ ११ ॥

वर्षाणामयुतं यावद्वोगविद्यापरायणौ ।

अेकत्रैवासनं कृत्वा तेपाते परमं तपः ॥ १२ ॥

तयोस्तुष्टोऽभवद् भ्रष्टा सर्वलोकपितामहः ।
तत्रागतश्च भगवानारुह्य वरटापतिम् ॥ १३ ॥
तावुभौ य जगत्स्रष्टा दृष्ट्वा ध्यानपरीं स्थितौ ।
उत्तिष्ठत महाभागौ तुष्टोऽहं तपसा किल ॥ १४ ॥
वाञ्छितं वां वरं कामं ददामि भ्रुवतामिह ।
कामदोऽहं समायातो दृष्ट्वा वां तपसो बलम् ॥ १५ ॥
व्यास उवाच ।
ऽति श्रुत्वा वयस्तस्य प्रबुद्धौ तौ समाहितौ ।
प्रदक्षिण्डियां कृत्वा प्रणामं यत्तुस्तदा ॥ १६ ॥
दण्डवत्प्रणिपातञ्च कृत्वा तौ दुर्भवाकृती ।
उच्यतुर्मधुरां वाचं दीनौ गद्गदया गिरा ॥ १७ ॥
देवदेव दयासिन्धो भक्तानामभयप्रद ।
अमरत्वञ्च नौ भ्रष्टमन्देहि तुष्टोऽसि चेद्विभो ॥ १८ ॥
मरणोदपरं किञ्चिद्भयं नास्ति धरातले ।
तस्माद्भयाञ्च सन्त्रस्तौ युष्माकं शरणं गतौ ॥ १९ ॥
त्राहि त्वं देवदेवेश जगत्कर्तः क्षमानिधे ।
परिस्फोटय विश्वात्मन् सद्यो मरणञ्च भयम् ॥ २० ॥
भ्रष्टमोवाच ।
किमिदं प्रार्थनीयं वो विपरीतं तु सर्वथा ।
अद्वयं सर्वथा सर्वैः सर्वेभ्यो भुवनत्रये ॥ २१ ॥
जातस्य हि ध्रुवो मृत्युध्रुवं जन्म मृतस्य य ।
मर्यादा विडिता लोके पूर्वं विश्वकृता किल ॥ २२ ॥
मर्तव्यं सर्वथा सर्वैः प्राणिभिर्नात्र संशयः ।
अन्यं प्रार्थयतं कामं ददामि यञ्च वाञ्छितम् ॥ २३ ॥
व्यास उवाच ।
तदाकार्यं वयस्तस्य सुविमृश्य य दानवौ ।
उच्यतुः प्रणिपत्याथ भ्रष्टमाणां पुरतः स्थितम् ॥ २४ ॥
पुरुषैरमराद्यैश्च मानवैर्मृगपक्षिभिः ।

अवध्यत्वं कृपासिन्धो देहि नौ वाञ्छितं वरम् ॥ २५ ॥

नारी बलवती कास्ति या नौ नाशं करिष्यति ।

न बिभीवः स्त्रियः कामं त्रैलोक्ये सचराचरे ॥ २६ ॥

अवध्यौ भ्रातरौ स्थातां नरेभ्यः पङ्कजोद्भव ।

भयं न स्त्रीजनेभ्यश्च स्वभावादबला हि सा ॥ २७ ॥

व्यास उवाच ।

एति श्रुत्वा तयोर्वाङ्मयं प्रददौ वाञ्छितं वरम् ।

ब्रह्मा प्रसन्नमनसा जगामाथ स्वमालयम् ॥ २८ ॥

गतेऽथ भवने तस्मिन्दानवौ स्वगृहं गतौ ।

भृगुं पुरोहितं कृत्वा यङ्क्तुः पूजनं तदा ॥ २९ ॥

शुभे दिने सुनक्षत्रे जातरुपमयं शुभम् ।

कृत्वा सिंहासनं दिव्यं राजयार्थं प्रददौ मुनिः ॥ ३० ॥

शुभमाय ज्येष्ठभूताय ददौ राजयासनं शुभम् ।

सेवनार्थं तदैवाशु सम्प्राप्ता दानवोत्तमाः ॥ ३१ ॥

यद्दमुद्गौ मडावीरौ भ्रातरौ बलदर्पितौ ।

सम्प्राप्तौ सैन्यसंयुक्तौ रथवाजिगजान्वितौ ॥ ३२ ॥

धूम्रलोचननामा य तद्रूपश्चाण्डविक्रमः ।

शुभग्य भूपतिं श्रुत्वा तदागाद्बलसंयुतः ॥ ३३ ॥

रक्तबीजस्तथा शूरो वरदानबलाधिकः ।

अक्षौहिणीभ्यां संयुक्तस्तत्रैवागत्य सङ्गतः ॥ ३४ ॥

तस्यैकं कारणं राजन् सङ्ग्रामे युध्यतः सदा ।

देहाद्द्रुधिरसम्पातस्तस्य शस्त्राडतस्य च ॥ ३५ ॥

जायते च यदा भूमावुत्पद्यन्ते ङ्यनेकशः ।

तादृशाः पुरुषाः कूरा बडवः शस्त्रपाणयः ॥ ३६ ॥

सम्भवन्ति तदाकारास्तद्रूपास्तत्पराङ्महाः ।

युद्धं पुनस्ते कुर्वन्ति पुरुषा रक्तसम्भवाः ॥ ३७ ॥

अतः सोऽपि मडावीर्यः सङ्ग्रामेऽतीव दृर्जयः ।

अवध्यः सर्वभूतानां रक्तबीजो मडासुरः ॥ ३८ ॥

अन्ये य भडवः शूराश्चतुरङ्गसमन्विताः ।
 शुम्भञ्च नृपतिं मत्वा भद्रवुस्तस्य सेवकाः ॥ ३९ ॥
 असङ्ख्याता तदा जाता सेना शुम्भनिशुम्भयोः ।
 पृथिव्याः सकलं राज्यं गृहीतं भलवत्तया ॥ ४० ॥
 सेनायोगं तदा कृत्वा निशुम्भः परवीरडा ।
 जगाम तरसा स्वर्गे शयीपतिजयाय य ॥ ४१ ॥
 यकारासौ महायुद्धं लोकपालैः समन्ततः ।
 वृत्रडा वज्रपातेन ताडयामास वक्षसि ॥ ४२ ॥
 स वज्राभिलतो भूमौ पपात दानवानुजः ।
 भद्रं भवं तदा तस्य निशुम्भस्य महात्मनः ॥ ४३ ॥
 भ्रातरं मूर्च्छितं श्रुत्वा शुम्भः परभलार्दनः ।
 तत्रागत्य सुरान्भर्वास्ताडयामास सायकैः ॥ ४४ ॥
 कृतं युद्धं मडत्तेन शुम्भेनाक्लिष्टकर्मणा ।
 निर्जितास्तु सुराः सर्वे सेन्द्राः पालाश्च सर्वशः ॥ ४५ ॥
 अन्द्रं पदं तदा तेन गृहीतं भलवत्तया ।
 कल्पपादपसंयुक्तं कामधेनुसमन्वितम् ॥ ४६ ॥
 त्रैलोक्यं यज्ञाभागाश्च हृतास्तेन महात्मना ।
 नन्दनं य वनं प्राप्य मुदितोऽभूमडासुरः ॥ ४७ ॥
 सुधायाश्चैव पानेन सुभमाप महासुरः ।
 कुभेरं स य निर्जित्य तस्य राज्यं यकार ह ॥ ४८ ॥
 अधिकारं तथा भानोः शशिनश्च यकार ह ।
 यमञ्चैव विनिर्जित्य जग्राह तत्पदं तथा ॥ ४९ ॥
 वरुणस्य तथा राज्यं यकार वह्निकर्म य ।
 वायोः कार्यं निशुम्भश्च यकार स्वभलान्वितः ॥ ५० ॥
 ततो देवा विनिर्धूता हृतराज्या हृतश्रियः ।
 सन्त्यज्य नन्दनं सर्वे निर्ययुर्गिरिगह्वरे ॥ ५१ ॥
 हृताधिकारास्ते सर्वे भद्रमुर्विजने वने ।

निरालम्बा निराधारा निस्तेजस्का निरायुधाः ॥ पर ॥

विचेरुरमराः सर्वे पर्वतानां गुहासु य ।

उधानेषु य शून्येषु नदीनां गह्वरेषु य ॥ प३ ॥

न प्राप्नुस्ते सुभं वापि स्थानभ्रष्टा विचेतसः ।

लोकपाला मडाराज दैवाधीनं सुभं किल ॥ प४ ॥

बलवन्तो महाभागा बहुज्ञा धनसंयुताः ।

काले द्रुभं तथा दैन्यमाप्नुवन्ति नराधिप ॥ प५ ॥

त्रिमेतन्मडाराज कालस्यैव विचेष्टितम् ।

यः करोति नरं तावद्राजानं भिक्षुकं ततः ॥ प६ ॥

दातारं यायकं यैव बलवन्तं तथाबलम् ।

पण्डितं विकलं कामं शूरं यातीव कातरम् ॥ प७ ॥

मभानाञ्च शतं कृत्वा प्राप्येन्द्रासनमुत्तमम् ।

पुनर्दुःखं परं प्राप्तं कालस्य गतिरीदृशी ॥ प८ ॥

कालः करोति धर्मिष्ठं पुरुषं ज्ञानसंयुतम् ।

तमेवातीव पापिष्ठे ज्ञानवेशविवर्जितम् ॥ प९ ॥

न विस्मयोऽत्र कर्तव्यः सर्वथा कालचेष्टिते ।

भ्रष्टमविष्णुडरादीनामपीदृक्कथ्येष्टितम् ॥ ६० ॥

विष्णुर्जननमाप्नोति सूकरादिषु योनिषु ।

उरः कपाली सञ्जातः कालेनैव बलीयसा ॥ ६१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां पञ्चमस्कन्धे शुम्भनिशुम्भद्वारा

स्वर्गविजयवर्णनं नामकविंशोऽध्यायः ॥ प.२१ ॥

प.२२ द्वाविंशोऽध्यायः । देवकृतदेव्याराधनवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

पराजिताः सुराः सर्वे राज्ञं शुम्भः शशास उ ।

अेवं वर्षसहस्रं तु जगाम नृपसत्तम ॥ १ ॥

भृष्टराज्यास्ततो देवाश्चिन्तामापुः सुदुस्तराम् ।

ગુરું દુઃખાતુરાસ્તે તુ પપ્રચ્છુરિદમાદૃતાઃ ॥ ૨ ॥
 કિં કર્તવ્યં ગુરો બ્રૂહિ સર્વજ્ઞસ્ત્વં મહામુનિઃ ।
 ઉપાયોઽસ્તિ મહાભાગ દુઃખસ્ય વિનિવૃત્તયે ॥ ૩ ॥
 ઉપચારપરા નૂનં વેદમન્ત્રાઃ સહસ્રશઃ ।
 વાચ્છિતાર્થકરા નૂનં સૂત્રૈઃ સંલક્ષિતાઃ કિલ ॥ ૪ ॥
 ઇષ્ઠ્યો વિવિધાઃ પ્રોક્તાઃ સર્વકામફલપ્રદાઃ ।
 તાઃ કુરુષ્વ મુને નૂનં ત્વં જાનાસિ ચ તલ્કિયાઃ ॥ ૫ ॥
 વિધિઃ શત્રુવિનાશાય યથોદ્દિષ્ટઃ સદાગમે ।
 તં કુરુષ્વાદ્ય વિધિવધથા નો દુઃખસંહ્રુચઃ ॥ ૬ ॥
 ભવેદાડ્ગિરસાદૈવ તથા ત્વં કર્તુમર્હસિ ।
 દાનવાનાં વિનાશાય અભિચારં યથામતિ ॥ ૭ ॥
 બૃહસ્પતિરુવાચ ।
 સર્વે મન્ત્રાશ્ચ વેદોક્તા દૈવાધીનફલાશ્ચ તે ।
 ન સ્વતન્ત્રાઃ સુરાધીશ તથૈકાન્તફલપ્રદાઃ ॥ ૮ ॥
 મન્ત્રાણાં દેવતા યૂયં તે તુ દુઃખૈકભાજનમ્ ।
 જાતાઃ સ્મ કાલયોગેન કિં કરોમિ પ્રસાધનમ્ ॥ ૯ ॥
 ઇન્દ્રાગ્નિવરુણાદીનાં યજનં યજ્ઞકર્મસુ ।
 તે યૂયં વિપદં પ્રાપ્તાઃ કસ્થિષ્યન્તિ કિમિષ્ઠયઃ ॥ ૧૦ ॥
 અવશ્યમ્ભાવિભાવાનાં પ્રતીકારો ન વિદ્યતે ।
 ઉપાયસ્ત્વથ કર્તવ્ય ઇતિ શિષ્ટાનુશાસનમ્ ॥ ૧૧ ॥
 દૈવં હિ બલવલ્કેચિત્પ્રવદન્તિ મનીષિણઃ ।
 ઉપાયવાદિનો દૈવં પ્રવદન્તિ નિરર્થકમ્ ॥ ૧૨ ॥
 દૈવં ચૈવાપ્યુપાયશ્ચ દ્વાવેવાભિમતૌ નૃણામ્ ।
 કેવલં દૈવમાશ્રિત્ય ન સ્થાતવ્યં કદાચન ॥ ૧૩ ॥
 ઉપાયઃ સર્વથા કાર્યો વિચાર્ય સ્વધિયા પુનઃ ।
 તસ્માદ્ બ્રવીમિ વઃ સર્વાન્સંવિચાર્ય પુનઃ પુનઃ ॥ ૧૪ ॥
 પુરા ભગવતી તુષ્ટા જઘાન મહિષાસુરમ્ ।
 યુષ્માભિસ્તુ સ્તુતા દેવી વરદાનં દદાવથ ॥ ૧૫ ॥

आपदं नाशयिष्यामि संस्मृता वा सदैव हि ।
 यदा यदा वो देवेशा आपदो दैवसम्भवाः ॥ १६ ॥
 प्रभवन्ति तदा कामं स्मर्तव्याहं सुरैः सदा ।
 स्मृताहं नाशयिष्यामि युष्माकं परमापदः ॥ १७ ॥
 तस्माद्धिमायले गत्वा पर्वते सुमनोहरे ।
 आराधनं यत्किञ्चिदुत्तमैः कुरुष्वं प्रेमपूर्वकम् ॥ १८ ॥
 मायाभीजविधानज्ञास्तत्पुरश्चरणे रताः ।
 जानाम्यहं योगबलात्प्रसन्ना सा भविष्यति ॥ १९ ॥
 द्युःखस्यान्तोऽद्य युष्माकं दृश्यते नात्र संशयः ।
 तस्मिञ्छैले सदा देवी तिष्ठतीति मया श्रुतम् ॥ २० ॥
 स्तुता सम्पूजिता सद्यो वाञ्छितार्थान् प्रदास्यति ।
 निश्चयं परमं कृत्वा गच्छध्वं वै हिमालयम् ॥ २१ ॥
 सुराः सर्वाणि कार्याणि सा वः कामं विधास्यति ।
 व्यास उवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा देवास्ते प्रययुर्गिरिम् ॥ २२ ॥
 हिमालयं महाराज देवीध्यानपरायणाः ।
 मायाभीजं हृदा नित्यं जपन्तः सर्वं श्रेयं हि ॥ २३ ॥
 नमश्चक्रुर्महामायां भक्तानामभयप्रदाम् ।
 तुष्टुवुः स्तोत्रमन्त्रैश्च भक्त्या परमया युताः ॥ २४ ॥
 नमो देवि विश्वेश्वरि प्राणनाथे
 सदानन्दरूपे सुरानन्दे ते ।
 नमो दानवान्तप्रदे मानवाना-
 मनेकार्थदे भक्तिगम्यस्वरूपे ॥ २५ ॥
 न ते नामसङ्ख्यां न ते रूपमीदृ-
 क्तथा कोऽपि वेदादिदेवस्वरूपे ।
 त्वमेवासि सर्वेषु शक्तिस्वरूपा
 प्रजासृष्टिसंहारकाले सदैव ॥ २६ ॥

સ્મૃતિસ્ત્વં ધૃતિસ્ત્વં ત્વમેવાસિ બુદ્ધિ-
જ્જરા પુષ્ટિતુષ્ટી ધૃતિઃ કાન્તિશાન્તી ।
સુવિદ્યા સુલક્ષ્મીર્ગતિઃ કીર્તિમેધે
ત્વમેવાસિ વિશ્વસ્ય બીજં પુરાણમ્ ॥ ૨૭ ॥

યદા યૈઃ સ્વરૂપૈઃ કરોષીહ કાર્યં
સુરાણાં ચ તેભ્યો નમામોઽથ શાન્ત્યૈ ।
ક્ષમા યોગનિદ્રા દયા ત્વં વિવક્ષા
સ્થિતા સર્વભૂતેષુ શસ્તૈઃ સ્વરૂપૈઃ ॥ ૨૮ ॥

કૃતં કાર્યમાદૌ ત્વયા યત્સુરાણાં
હતોઽસૌ મહાર્શિર્મદાન્ધો હચારિઃ ।
દયા તે સદા સર્વદેવેષુ દેવિ
પ્રસિદ્ધા પુરાણેષુ વેદેષુ ગીતા ॥ ૨૯ ॥

કિમત્રાસ્તિ ચિત્રં યદમ્બા સુતં સ્વં
મુદા પાલયેત્પોષયેત્સમ્યગેવ ।
યતસ્ત્વં જનિત્રી સુરાણાં સહાયા
કુરુષ્વૈકચિત્તેન કાર્યં સમગ્રમ્ ॥ ૩૦ ॥

ન વા તે ગુણાનામિયતાં સ્વરૂપં
વયં દેવિ જાનીમહે વિશ્વવન્દ્યે ।
કૃપાપાત્રમિત્યેવ મત્વા તથાસ્મા-
ન્ભયેભ્યઃ સદા પાહિ પાતું સમર્થે ॥ ૩૧ ॥

વિના બાણપાતૈર્વિના મુષ્ટિઘાતૈ-
ર્વિનાશૂલખડગૈર્વિના શક્તિદણ્ડૈઃ ।
રિપૂન્હન્તુમેવાસિ શક્તા વિનોદા-
ત્થાપીહ લોકોપકારાય લીલા ॥ ૩૨ ॥

ઇદં શાશ્વતં નૈવ જાનન્તિ મૂઢા
ન કાર્યં વિના કારણં સમ્ભવેદ્દા ।
વયં તર્કયામોઽનુમાનં પ્રમાણં
ત્વમેવાસિ કર્તાસ્ય વિશ્વસ્ય ચેતિ ॥ ૩૩ ॥

અજઃ સૃષ્ટિકર્તા મુકુન્દોઽવિતાયં
હરો નાશકૃદ્દૈ પુરાણે પ્રસિદ્ધઃ ।

न किं त्वत्प्रसूतास्त्रयस्ते युगाद्यै
त्वमेवासि सर्वस्य तेनैव माता ॥ ३४ ॥

त्रिभिस्त्वं पुराराधिता देवि दत्ता
त्वया शक्तिरुग्रा य तेभ्यः समग्रा ।
त्वया संयुतास्ते प्रदुर्वन्ति कामं
जगत्पालनोत्पत्तिसंहारमेव ॥ ३५ ॥

ते किं न मन्दमतयो यतयो विमूढा-
स्त्वां ये न विश्वजननीं समुपाश्रयन्ति ।
विधां परां सकलकामकूलप्रदां तां
मुक्तिप्रदां विबुधवृन्दसुवन्दिताङ्घ्रिम् ॥ ३६ ॥

ये वैष्णवाः पाशपताश्र सौरा
दम्भास्त एव प्रतिभान्ति नूनम् ।
ध्यायन्ति न त्वां कमलाञ्च लज्जं
कान्तिं स्थितिं कीर्तिमथापि पुष्टिम् ॥ ३७ ॥

हरिहरादिभिरप्यथ सेविता
त्वमिह देववरैरसुरैस्तथा ।
भुवि भजन्ति न येऽल्पधियो नरा
जननि ते विधिना भवु वञ्चिताः ॥ ३८ ॥

जलधिजापदपङ्कजरञ्जनं
जतुरसेन करोति हरिः स्वयम् ।
त्रिनयनोऽपि धराधरजाङ्घ्रिपं-
कजरारागनिषेवणतत्परः ॥ ३९ ॥

किमपरस्य नरस्य कथानकै-
स्तव पदाब्जयुगं न भजन्ति के ।
विगतरागगुहाश्र दयां क्षमां
कृतधियो मुनयोऽपि भजन्ति ते ॥ ४० ॥

देवि त्वदङ्घ्रिभजने न जना रता ये
संसारकूपपतिताः पतिताः किलामी ।
ते कुष्ठगुल्मशिराधियुता भवन्ति
दारिद्र्यैः सञ्चिता रक्षिताः सुभौधैः ॥ ४१ ॥

ये काष्ठभास्वल्ने यवसावळारे

कार्ये भवन्ति निपुण्णा धनदारहीनाः ।

जानीमडेऽल्पमतिभिर्भवद्दुःखिसेवा

पूर्वे भवे जननि तैर्न कृता कदापि ॥ ४२ ॥

व्यास उवाच ।

अेवं स्तुता सुरैः सर्वैरम्बिका करुणान्विता ।

प्रादुर्भूव तरसा रुपयौवनसंयुता ॥ ४३ ॥

दिव्याम्बरधरा देवी दिव्यभूषणभूषिता ।

दिव्यमात्यसामायुक्ता दिव्यचन्दनचर्यिता ॥ ४४ ॥

जगन्मोहनलावण्या सर्वलक्षणलक्षिता ।

अद्वितीयस्वरुपा सा देवानां दर्शनं गता ॥ ४५ ॥

जाह्नव्यां स्नातुकामा सा निर्गता गिरिगह्वरात् ।

दिव्यरुपधरा देवी विश्वमोहनमोहिनी ॥ ४६ ॥

देवान्स्तुतिपरानाह मेघगम्भीरया गिरा ।

प्रेमपूर्वं स्मितं कृत्वा कोकिलामञ्जुवादिनी ॥ ४७ ॥

दिव्युवाच ।

भो भोः सुरवराः कात्र भवद्भिः स्तूयते भृशम् ।

किमर्थं भूत वः कार्यं चिन्ताविष्टाः कुतः पुनः ॥ ४८ ॥

व्यास उवाच ।

तश्श्रुत्वा भाषितं तस्या मोहिता रुपसम्पदा ।

प्रेमपूर्वं हृदुत्साहास्तामूयुः सुरसत्तमाः ॥ ४९ ॥

देवा उच्युः ।

देवि स्तुमस्त्वां विश्वेशि प्रणताः स्म कृपाएवि ।

पाहि नः सर्वदुःखेभ्यः संविज्ञानैत्यतापितान् ॥ ५० ॥

पुरा त्वया मलादेवि निहत्यासुरकण्टकम् ।

मखिषं नो वरो दत्तः स्मर्तव्याहं सदापदि ॥ ५१ ॥

स्मरणाद्दैत्यज्ञा पीडां नाशयिष्याम्यसंशयम् ।

तेन त्वं संस्मृता देवि नूनमस्माभिरित्यपि ॥ ५२ ॥

अथ शुम्भनिशुम्भौ द्वावसुरौ घोरदर्शनौ ।
 उत्पन्नौ विघ्नकर्तारवल्ग्यौ पुरुषैः किल ॥ ५३ ॥
 रक्तबीजश्च भलवांश्चाण्डमुण्डौ तथासुरौ ।
 अतैरन्यैश्च देवानां हृतं राज्यं महाभलैः ॥ ५४ ॥
 गतिरन्या न यास्माकं त्वमेवासि महाभले ।
 कुरु कार्यं सुराणां वै दुःभितानां सुमध्यमे ॥ ५५ ॥
 देवास्त्वदङ्घ्रिभजने निरताः सदैव
 ते दानवैरतिभलैर्विपदं सुनीताः ।
 तान्देवि दुःभरुदितान् कुरु भक्तियुक्ता-
 न्मातस्त्वमेव शरणां भव दुःभितानाम् ॥ ५६ ॥
 सकलभुवनरक्षा देवि कार्या त्वयाद्य
 स्वकृतमिति विदित्वा विश्वमेतद्युगाद्यौ ।
 जननि जगति पीडां दानवा दर्पयुक्ताः
 स्वभलमदसमेतास्ते प्रकुर्वन्ति मातः ॥ ५७ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां पञ्चमस्कन्धे
 देवकृतदेव्याराधनवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ५.२२ ॥

प.२३ त्रयोविंशोऽध्यायः । देव्या सुग्रीवदूताय स्वप्रतकथनम् ।

व्यास उवाच ।
 अ एवं स्तुता तदा देवी दैवतैः शत्रुतापितैः ।
 स्वशरीरात्परं रूपं प्रादुर्भूतं यकार उ ॥ १ ॥
 पार्वत्यास्तु शरीराद्धै निःसृता याम्बिका यदा ।
 कौशिकीति समस्तेषु ततो लोकेषु पठ्यते ॥ २ ॥
 निःसृतायां तु तस्यां सा पार्वती तनुव्यत्ययात् ।
 कृष्णरुपाय सञ्जाता कालिका सा प्रकीर्तिता ॥ ३ ॥
 भर्षीवर्णा महाघोरा दैत्यानां भयवर्धिनी ।

कालरात्रीति सा प्रोक्ता सर्वकामफलप्रदा ॥ ४ ॥

अम्बिकायाः परं रूपं विरराज मनोहरम् ।

सर्वभूषणसंयुक्तं लावण्यगुणसंयुतम् ॥ ५ ॥

ततोऽम्बिका तदा देवानित्युवाच उ सस्मिता ।

तिष्ठन्तु निर्भया यूयं उनिष्यामि शिपूनिः ॥ ६ ॥

कार्यं वः सर्वथा कार्यं विहरिष्याम्यहं रणे ।

निशुम्भादीन्वधिष्यामि युष्माकं सुभलेतवे ॥ ७ ॥

धृत्युक्त्वा सा तदा देवी सिंहासनात् मदीत्कटा ।

कालिकां पार्श्वतः कृत्वा जगाम नगरे शिपोः ॥ ८ ॥

सा गत्वोपवने तस्यावम्बिका कालिकान्विता ।

जगावथ कलं तत्र जगन्मोहनमोहनम् ॥ ९ ॥

श्रुत्वा तन्मधुरं गानं मोहमीयुः भगा मृगाः ।

मुद्गञ्च परमां प्रापुरमरा गगने स्थिताः ॥ १० ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र दानवौ शुम्भसेवकौ ।

यद्गमुद्गामिधौ धोरौ रममाणौ यद्दृष्टया ॥ ११ ॥

आगतौ दृष्ट्वाते तु तां तदा दिव्यरूपिणीम् ।

अम्बिकां गानसंयुक्तां कालिकां पुरतः स्थिताम् ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा तां दिव्यरूपाञ्च दानवौ विस्मयान्वितौ ।

जग्मतुस्ततरसा पार्श्वं शुम्भस्य नृपसत्तम ॥ १३ ॥

तौ गत्वा तं समासीनं दैत्यानामधिपं गृहे ।

उच्यतुर्मधुरां वार्णां प्राणम्य शिरसा नृपम् ॥ १४ ॥

राजन् छिमावयात्कामं कामिनी काममोहिनी ।

सम्प्राप्ता सिंहासनात् सर्वलक्षणसंयुता ॥ १५ ॥

नेदृशी देवलोकेऽस्ति न गन्धर्वपुरे तथा ।

न दृष्टा न श्रुता क्वापि पृथिव्यां प्रमदोत्तमा ॥ १६ ॥

गानञ्च तादृशं राजन् करोति जनरञ्जनम् ।

मृगास्तिष्ठन्ति तत्पार्श्वं मथुरस्वरमोहिताः ॥ १७ ॥

ज्ञायतां कस्य पुत्रीयं किमर्थमिह यागता ।
 गृह्यतां राजशार्दूल तव योग्यास्ति कामिनी ॥ १८ ॥
 ज्ञात्वाऽऽनय गृहे भार्यां कुरु कल्याणलोचनाम् ।
 निश्चितं नास्ति संसारे नारी त्वेवविधा डिल ॥ १९ ॥
 देवानां सर्वरत्नानि गृहीतानि त्वया नृप ।
 कस्मान्नेमां वरारोडां प्रगल्भासि नृपोत्तम ॥ २० ॥
 धन्द्रस्यैरावतः श्रीमान्यारिजाततरुस्तथा ।
 गृहीतोऽश्वः सप्तभुजस्त्वया नृप अलात्किल ॥ २१ ॥
 विमानं वैधसं दिव्यं मरालध्वजसंयुतम् ।
 त्वयात्तं रत्नभूतं तद्भवेन नृप याद्भुतम् ॥ २२ ॥
 कुबेरस्य निधिः पद्मस्त्वया राजन् समाहृतः ।
 छत्रं जलपतेः शुभ्रं गृहीतं तत्त्वया अलात् ॥ २३ ॥
 पाशश्चापि निशुम्भेन भ्रात्रा तव नृपोत्तम ।
 गृहीतोऽस्ति उठाढाकामं वरुणस्य जितस्य च ॥ २४ ॥
 अम्बानपङ्कजां तुभ्यं मालां जलनिधिर्ददौ ।
 भयात्तव मडाराज रत्नानि विविधानि च ॥ २५ ॥
 मृत्योः शक्तिर्यमस्यापि दण्डः परमदारुणः ।
 त्वया जित्वा हृतः कामं किमन्यद्दर्शयते नृप ॥ २६ ॥
 कामधेनुर्गृहीताद्य वर्तते सागरोद्भवया ।
 मेनकाद्या वशे राजस्तव तिष्ठन्ति याप्सराः ॥ २७ ॥
 अेवं सर्वाणि रत्नानि त्वयात्तानि अलादपि ।
 कस्मान्न गृह्यते कान्तारत्नमेषा वराङ्गना ॥ २८ ॥
 सर्वाणि ते गृहस्थानि रत्नानि विशदान्यथ ।
 अनया सम्भविष्यन्ति रत्नभूतानि भूपते ॥ २९ ॥
 त्रिषु लोकेषु दैत्येन्द्र नेदृशी वर्तते प्रिया ।
 तस्मात्तामानयाशु त्वं कुरु भार्या मनोहराम् ॥ ३० ॥
 व्यास उवाच ।
 एतं श्रुत्वा तयोर्वाक्यं मधुरं मधुराक्षरम् ।

પ્રસન્નવદનઃ પ્રાહ સુગ્રીવં સનિઘૌ સ્થિતમ્ ॥ ૩૧ ॥

ગચ્છ સુગ્રીવ દૂતત્વં કુરુ કાર્યં વિચક્ષણ ।

વક્તવ્યગ્ચ તથા તત્ર યથાભ્યેતિ કૃશોદરી ॥ ૩૨ ॥

ઉપાયૌ દ્વૌ પ્રયોક્તવ્યૌ કાન્તાસુ સુવિચક્ષણૈઃ ।

સામદાને ઇતિ પ્રાહુઃ શૃંગારરસકોવિદાઃ ॥ ૩૩ ॥

ભેદે પ્રયુજ્યમાનેડપિ રસાભાસસ્તુ જાયતે ।

નિગ્રહે રસભઙ્ગઃ સ્યાત્તસ્માત્તૌ દૂષિતૌ બુઘૈઃ ॥ ૩૪ ॥

સામદાનમુખૈર્વાક્યૈઃ શ્લક્ષણૈર્નર્મયુતૈસ્તથા ।

કા ન યાતિ વશે દૂત કામિની કામપીડિતા ॥ ૩૫ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

સુગ્રીવસ્તુ વચઃ શ્રુત્વા શુભ્ભોક્તં સુપ્રિયં પટુ ।

જગામ તરસા તત્ર યત્રાસ્તે જગદમ્બિકા ॥ ૩૬ ॥

સોડપશ્યત્સુમુખી કાન્તાં સિંહસ્યોપરિસંસ્થિતામ્ ।

પ્રણમ્ય મધુરં વાક્યમુવાચ જગદમ્બિકામ્ ॥ ૩૭ ॥

દૂત ઉવાચ ।

વરોરુ ત્રિદશારાતિઃ શુભ્ભઃ સર્વાઙ્ગસુન્દરઃ ।

ત્રૈલોક્યાધિપતિઃ શૂરઃ સર્વજિદ્રાજતે નૃપઃ ॥ ૩૮ ॥

તેનાહં પ્રેષિતઃ કામં ત્વત્સકાશં મહાત્મના ।

ત્વદ્રૂપશ્રવણાસક્તચિત્તેનાતિવિદૂયતા ॥ ૩૯ ॥

વચનં તસ્ય તન્વઙ્ગિ શૃણુ પ્રેમપુરઃસરમ્ ।

પ્રણિપત્ય યથા પ્રાહ દૈત્યાનામધિપસ્ત્વધિ ॥ ૪૦ ॥

દેવા મયા જિતાઃ સર્વે ત્રૈલોક્યાધિપતિસ્ત્વહમ્ ।

યજ્ઞભાગાનહં કાન્તે ગહ્વામીહ સ્થિતઃ સદા ॥ ૪૧ ॥

હૃતસારા કૃતા નૂનં ઘૌર્મયા રત્નવર્જિતા ।

યાનિ રત્નાનિ દેવાનાં તાનિ ચાહૃતવાનહમ્ ॥ ૪૨ ॥

ભોક્તાહં સર્વરત્નાનાં ત્રિષુ લોકેષુ ભામિનિ ।

વશાનુગાઃ સુરાઃ સર્વે મમ દૈત્યાશ્ચ માનવાઃ ॥ ૪૩ ॥

ત્વદ્ભુજૈઃ કર્ણમાગત્ય પ્રવિશ્ય હૃદયાન્તરમ્ ।

त्वदधीनः कृतः कामं डिङ्करोऽस्मि करोमि किम् ॥ ४४ ॥

त्वमाज्ञापय रम्भोरु तत्करोमि वशानुगः ।

दासोऽहं तव चार्वाङ्गि रक्ष मां कामभाषातः ॥ ४५ ॥

भञ्ज मां त्वं मरावाक्षि तवाधीनं स्मराङ्गुलम् ।

त्रैलोक्यस्वामिनी भूत्वा भुङ्क्ष्व भोगाननुत्तमान् ॥ ४६ ॥

तव याज्ञाकरः कान्ते भवामि मरणावधि ।

अवध्योऽस्मि वरारोहे सदेवासुरमानुषैः ॥ ४७ ॥

सदा सौभाग्यसंयुक्ता भविष्यसि वरानने ।

यत्र ते रमते शित्तं तत्र कीडस्व सुन्दरि ॥ ४८ ॥

धृति तस्य वयश्चित्ते विमृश्य मदमन्थरे ।

वक्तव्यं यद्भवत्प्रेमणा तद् भ्रूलि मधुरं वयः ॥ ४९ ॥

शुभभाय यञ्चलापाङ्गि तद्भ्रवीम्यहमाशु वै ।

व्यास उवाच ।

तद्भूतवचनं श्रुत्वा स्मितं कृत्वा सुपेशलम् ॥ ५० ॥

तं प्राह मधुरां वाचं देवी देवार्थसाधिका ।

देव्युवाच ।

जानाम्यहं निशुभं यं शुभं यातिबलं नृपम् ॥ ५१ ॥

जेतारं सर्वदेवानां हन्तारञ्चैव विद्विषाम् ।

राशिं सर्वगुणानाञ्च भोक्तारं सर्वसम्पदाम् ॥ ५२ ॥

दातारं यातिशूरं यं सुन्दरं मन्मथाकृतिम् ।

द्वात्रिंशल्लक्षणैर्युक्तमवध्यं सुरमानुषैः ॥ ५३ ॥

ज्ञात्वा समागतास्स्यत्र द्रष्टुं कामा महासुरम् ।

रत्नं कनकमायाति स्वशोभाधिकवृद्धये ॥ ५४ ॥

तत्राहं स्वपतिं द्रष्टुं दूरादेवागतास्मि वै ।

दृष्ट्वा मया सुराः सर्वे मानवा भुवि मानदाः ॥ ५५ ॥

गन्धर्वा राक्षसाश्चान्ये ये यातिप्रियदर्शनाः ।

सर्वे शुभमभयाद्भीता वेपमाना विचेतसः ॥ ५६ ॥

श्रुत्वा शुभमगुणानत्र प्राप्तास्म्यद्य द्दृष्ट्वा ।

ગચ્છ દૂત મહાભાગ બ્રૂહિ શુભ્ભ મહાબલમ્ ॥ ૫૭ ॥

નિર્જને શ્વક્ષણયા વાયા વચનં વચનાન્મમ ।

ત્વાં જ્ઞાત્વા બલિનાં શ્રેષ્ઠે સુન્દરાણાં ચ સુન્દરમ્ ॥ ૫૮ ॥

દાતારં ગુણિનં શૂરં સર્વવિદ્યાવિશારદમ્ ।

જેતારં સર્વદેવાનાં દક્ષં યોગ્રં કુલોત્તરમ્ ॥ ૫૯ ॥

ભોક્તારં સર્વરત્નાનાં સ્વાધીનં સ્વબલોન્નતમ્ ।

પતિકામાસ્મ્યહં સત્યં તવ યોગ્યા નરાધિપ ॥ ૬૦ ॥

સ્વેચ્છયા નગરે તેડત્ર સમાયાતા મહામતે ।

મમાસ્તિ કારણં કિઞ્ચિદ્ધિવાહે રાક્ષસોત્તમ ॥ ૬૧ ॥

બાલભાવાદ્વ્રતં કિઞ્ચિત્કૃતં રાજન્મયા પુરા ।

ક્રીડન્ત્યા ચ વચસ્થાભિઃ સહૈકાન્તે ચદૃચ્છયા ॥ ૬૨ ॥

સ્વદેહબલદર્પેણ સખીનાં પુરતો રહઃ ।

મત્સમાનબલઃ શૂરો રણે માં જેષ્યતિ સ્ફુટમ્ ॥ ૬૩ ॥

તં વરિષ્ઠ્યામ્યહં કામં જ્ઞાત્વા તસ્ય બલાબલમ્ ।

જહસુર્વચનં શ્રુત્વા સખ્યો વિસ્મિતમાનસાઃ ॥ ૬૪ ॥

કિમેતયા કૃતં કૂરં વ્રતમદ્ભુતમાશુ વૈ ।

તસ્માત્વમપિ રાજેન્દ્ર જ્ઞાત્વા મે હીદૃશં બલં । ૬૫ ॥

જિત્વા માં સ્વબલેનાત્ર વાઞ્છિતં કુરુ ચાત્મનઃ ।

ત્વં વા તવાનુજો ભ્રાતા સમેત્ય સમરાડ્ગણે ।

જિત્વા માં સમરેણાત્ર વિવાહં કુરુ સુન્દર ॥ ૬૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં

સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે દેવ્યા સુગ્રીવદૂતાય

સ્વવ્રતકથનં નામ ત્રયોવિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૨૩ ॥

૫.૨૪ ચતુર્વિંશોડધ્યાયઃ । દેવીમાહાત્મ્યે દેવીપાર્શ્વે ધૂમ્રલોચનદૂતપ્રેષણમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

દેવ્યાસ્તદ્વચનં શ્રુત્વા સ દૂતઃ પ્રાહ વિસ્મિતઃ ।

કિં બ્રૂષે રુચિરાપાડ્ગિ સ્ત્રીસ્વભાવાદ્ધિ સાહસાત્ ॥ ૧ ॥

छन्द्राद्या निर्जिता येन देवा दैत्यास्तथापरे ।
 तं कथं समरे देवि जेतुमिच्छसि भामिनि ॥ २ ॥
 त्रैलोक्ये तादृशो नास्ति यः शुभ्रं समरे जयेत् ।
 का त्वं कमलपत्राक्षि तस्याग्रे युधि साम्प्रतम् ॥ ३ ॥
 अविचार्य न वक्तव्यं वयनं यापि सुन्दरि ।
 बलं स्वपरयोर्ज्ञात्वा वक्तव्यं समयोजितम् ॥ ४ ॥
 त्रैलोक्याधिपतिः शुभ्रस्तव रुपेण मोहितः ।
 त्वाञ्च प्रार्थयते राजा कुरु तस्येप्सितं प्रिये ॥ ५ ॥
 त्यक्त्वा भूर्धरवभावं त्वं सम्मान्य वयनं मम ।
 भज शुभ्रं निशुभ्रं वा हितमेतद् भ्रवीमि ते ॥ ६ ॥
 शृङ्गारः सर्वथा सर्वैः प्राणिभिः परया मुदा ।
 सेवनीयो बुद्धिमद्भिर्नवानामुत्तमो यतः ॥ ७ ॥
 नागभिष्यसि येद् बाले सङ्कुब्धः पृथिवीपतिः ।
 अन्यानाज्ञाकरान्नेष्य बलान्नेष्यति साम्प्रतम् ॥ ८ ॥
 केशेष्वामृष्य ते नूनं दानवा बलदर्पिताः ।
 त्वां नयिष्यन्ति वामोरु तरसा शुभ्रसन्तिधौ ॥ ९ ॥
 स्वलज्जं रक्ष तन्वङ्गि साहसं सर्वथा त्यज ।
 मानिता गच्छ तत्पार्श्वे मानपात्रं यतोऽसि वै ॥ १० ॥
 क्व युद्धं निशितैर्बाह्वैः क्व सुभ्रं रतिसङ्गजम् ।
 सारासारं परिच्छेद्य कुरु मे वयनं पटु ॥ ११ ॥
 भज शुभ्रं निशुभ्रं वा लब्धासि परमं सुभ्रम् ।
 दैव्युवाच ।
 सत्यं दूत महाभाग प्रवक्तुं निपुणो ऽसि ॥ १२ ॥
 निशुभ्रशुभ्रभौ जानामि बलवन्ताविति ध्रुवम् ।
 प्रतिज्ञा मे कृता बाल्यादन्यथा सा कथं भवेत् ॥ १३ ॥
 तस्माद् भ्रूळि निशुभ्रञ्च शुभ्रं वा बलवत्तरम् ।
 विना युद्धं न मे भर्ता भविता कोऽपि सौष्ठवात् ॥ १४ ॥
 जित्वा मां तरसा कामं करं गृह्णातु साम्प्रतम् ।

युद्धेच्छया समायातां विद्धि मामभलां नृप ॥ १५ ॥

युद्धं दृष्टिं समर्थोऽसि वीरधर्मं समाचर ।

भिर्भेषि मम शूलाख्येत्पातालं गच्छ मा चिरम् ॥ १६ ॥

त्रिदिवं च धरां त्यज्त्वा ज्जुवितेच्छा यदस्ति ते ।

धृतिं दूत वदाशु त्वं गत्वा स्वपतिमादरात् ॥ १७ ॥

स विचार्य यथायुक्तं करिष्यति मलाभलः ।

संसारे दूतधर्मोऽयं यत्सत्यं भाषणं किल ॥ १८ ॥

शत्रौ पत्यौ च धर्मज्ञा तथा त्वं कुरु मा चिरम् ।

व्यास उवाच ।

अथ तद्भयनं श्रुत्वा नीतिमद्भलसंयुतम् ॥ १९ ॥

उत्तुयुक्तं प्रगल्भञ्च विस्मितः प्रययौ तदा ।

गत्वा दैत्यपतिं दूतो विचार्य च पुनः पुनः ॥ २० ॥

प्रणाम्य पादयोः प्रह्वः प्रत्युवाच नृपञ्च तम् ।

राजनीतिकरं वाक्यं मृदुपूर्वं प्रियं वचः ॥ २१ ॥

दूत उवाच ।

सत्यं प्रियं च वक्तव्यं तेन चिन्तापरो ह्यलम् ।

सत्यं प्रियं च राजेन्द्र वचनं दुर्लभं किल ॥ २२ ॥

अप्रियं वदतां कामं राजा कुप्यति सर्वथा ।

साक्षाद्भुतः समायाता कस्य वा किम्भलाभला ॥ २३ ॥

न ज्ञानगोचरं किञ्चित्किञ्चिद् भवीमि विचेष्टितम् ।

युद्धकामा मया दृष्टा गर्विता कटुभाषिणी ॥ २४ ॥

तया यत्कथितं सम्यक् तच्छृणुष्व मलामते ।

मया बाल्यात्प्रतिज्ञेयं कृता पूर्वं विनोदतः ॥ २५ ॥

सम्भूनां पुरतः कामं विवाहं प्रति सर्वथा ।

यो मां युद्धे जयेदृष्ट्वा दर्पञ्च विधुनोति वै ॥ २६ ॥

तं वरिष्याम्यहं कामं पतिं समभलं किल ।

न मे प्रतिज्ञा मिथ्या सा कर्तव्या नृपसत्तम ॥ २७ ॥

तस्माद्युध्यस्व धर्मज्ञा जित्वा मां स्ववशं कुरु ।

तथेति व्याहृतं वाङ्मयं श्रुत्वाहं समुपागतः ॥ २८ ॥
 यथेच्छसि मडाराज तथा कुरु तव प्रियम् ।
 सा युद्धार्थं कृतमतिः सायुधा सिंहागामिनी ॥ २९ ॥
 निश्चला वर्तते भूप यद्योग्यं तद्विधीयताम् ।
 व्यास उवाच ।
 धत्याकर्ण्य वयस्तस्य सुग्रीवस्य नराधिपः ॥ ३० ॥
 पप्रच्छ भ्रातरंशूरं समीपस्थं मडाबलम् ।
 शुम्भ उवाच ।
 भ्रातः किमत्र कर्तव्यं ब्रूहि सत्यं मडामते ॥ ३१ ॥
 नार्येका योद्धुकामास्ति समाह्वयति साम्प्रतम् ।
 अहं गच्छामि सङ्ग्रामे त्वं वा गच्छ बलान्वितः ॥ ३२ ॥
 यद्गोच्यते निशुम्भात्र तत्कर्तव्यं मया किल ।
 निशुम्भ उवाच ।
 न मया न त्वया वीर गन्तव्यं रणामूर्धनि ॥ ३३ ॥
 प्रेषयस्व मडाराज त्वरितं धूम्रलोचनम् ।
 स गत्वा तां रणे जित्वा गृहीत्वा चारुलोचनाम् ॥ ३४ ॥
 आगमिष्यति शुम्भात्र विवाहः संविधीयताम् ।
 व्यास उवाच ।
 तन्निशम्य वयस्तस्य शुम्भो भ्रातुः कनीयसः ॥ ३५ ॥
 कोपात्साम्प्रेषयामास पार्श्वस्थं धूम्रलोचनम् ।
 शुम्भ उवाच ।
 धूम्रलोचन गच्छाशु सैन्येन मडताऽऽवृतः ॥ ३६ ॥
 गृहीत्वाऽऽनय तां मुग्धां स्ववीर्यमदमोलिताम् ।
 देवो वा दानवो वापि मनुष्यो वा मडाबलः ॥ ३७ ॥
 तत्पार्ष्णित्राहतां प्राप्नो हन्तव्यस्तरसा त्वया ।
 तत्पार्श्ववर्तिनीं कालीं हत्वा सङ्गृह्य तां पुनः ॥ ३८ ॥
 शीघ्रमत्र समागच्छ कृत्वा कार्यमनुत्तमम् ।
 रक्षाणीया त्वया साध्वी मुञ्चन्ती मृदुमार्गिणान् ॥ ३९ ॥

यत्नेन मडता वीर मृदुदृष्टा कृशोदरी ।
 तत्सङ्घायाश्च उन्तव्या ये रणे शस्त्रप्राणयः ॥ ४० ॥
 सर्वथा सा न उन्तव्या रक्षाणीया प्रयत्नतः ।
 व्यास उवाच ।
 धृत्यादिष्टस्तदा राज्ञा तरसा धूम्रलोचनः ॥ ४१ ॥
 प्राण्य शुभं सैन्येन भूतः शीघ्रं ययौ रणे ।
 असाधूनां सङ्घासां षष्ठ्या तेषां वृतस्तथा ॥ ४२ ॥
 स ददर्श ततो देवीं रभ्योपवनसंस्थिताम् ।
 दृष्ट्वा तां मृगशावाक्षीं विनयेन समन्वितः ॥ ४३ ॥
 उवाच वचनं श्रक्ष्णं लेतुमद्रसभूषितम् ।
 शृणु देवि मडाभागो शुभस्तत्त्वद्विरडातुरः ॥ ४४ ॥
 दूतं प्रेषितवान्पार्श्वे तव नीतिविशारदः ।
 रसभङ्गभयोद्विग्नः सामपूर्वं त्वयि स्वयम् ॥ ४५ ॥
 तेनागत्य वयः प्रोक्तं विपरीतं वरानने ।
 वयसा तेन मे भर्ता चिन्ताविष्टमना नृपः ॥ ४६ ॥
 बभूव रसमार्गज्ञो शुभः कामविमोहितः ।
 दूतेन तेन न ज्ञातं लेतुगर्भं वयस्तव ॥ ४७ ॥
 यो मां जयति सङ्ग्रामे यदुक्तं कठिनं वयः ।
 न ज्ञातस्तेन सङ्ग्रामो द्विविधः भवु मानिनि ॥ ४८ ॥
 रतिजोऽथोत्साहश्च पात्रभेदे विवक्षितः ।
 रतिजस्त्वयि वामोरु शत्रोरुत्साहश्च स्मृतः ॥ ४९ ॥
 सुभदः प्रथमः कान्ते दृग्भदश्चारिजः स्मृतः ।
 जानाम्यहं वरारोळे भवत्या मानसं डिल ॥ ५० ॥
 रतिसङ्ग्रामभावस्ते लृष्टये परिवर्तते ।
 धृति तज्ज्ञं विदित्वा मां त्वत्सङ्काशं नराधिपः ॥ ५१ ॥
 प्रेषयामास शुभोऽद्य भलेन मडताऽऽवृतम् ।
 यतुरासि मडाभागो शृणु मे वचनं मृदु ॥ ५२ ॥
 भज शुभं त्रिलोकेशं देवदर्पनिर्भर्षणम् ।

पट्टराज्ञी प्रिया भूत्वा भुङ्क्ष्व भोगाननुत्तमान् ॥ ५३ ॥

जेष्यति त्वां मडाभाळुः शुभमः कामभलार्थवित् ।

विचित्राङ्कुरु डावांस्त्वं सोऽपि भावाङ्कुरिष्यति ॥ ५४ ॥

भविष्यति कालिकेयं तत्र वै नर्मसाक्षिणी ।

એવં સડ્ગરયોગેન પતિર્મે પરમાર્થવિત્ ॥ ૫૫ ॥

જિત્વા ત્વાં સુભશય્યાયાં પરિશ્રાન્તાં કરિષ્યતિ ।

રક્તદેહાં નખાઘાતૈર્દન્તૈશ્ચ ખણ્ડિતાધરામ્ ॥ ૫૬ ॥

સ્વેદકલિન્નાં પ્રભગ્નાં ત્વાં સંવિધાસ્યતિ ભૂપતિઃ ।

ભવિતા માનસઃ કામો રતિસડ્ગ્રામજસ્તવ ॥ ૫૭ ॥

દર્શનાદ્દશ એવાસ્તે શુભમઃ સર્વાત્મના પ્રિયે ।

વચનં કુરુ મે પથ્યં હિતકૃચ્ચાપિ પેશલમ્ ॥ ૫૮ ॥

ભજ શુભમં ગણાધ્યક્ષં માનનીયાતિમાનિની ।

મન્દભાગ્યાશ્ચ તે નૂનં હ્યસ્ત્રયુદ્ધપ્રિયાશ્ચ યે ॥ ૫૯ ॥

ન તદહર્સિ કાન્તે ત્વં સદા સુરતવલ્લભે ।

અશોકં કુરુ રાજાનં પાદાઘાતવિકાસિતમ્ ॥ ૬૦ ॥

બકુલં સીધુસેકેન તથા કુરબકં કુરુ ॥ ૬૧ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં

સંહિતાયાં પચ્ચમસ્કન્ધે દેવીમાહાત્મ્યે દેવીપાર્શ્વે

ધૂમ્રલોચનદૂતપ્રેષણં નામ ચતુર્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૫.૨૪ ॥

પ.૨૫ પચ્ચવિંશોઽધ્યાયઃ । દેવ્યાસહ યુદ્ધાય ચણ્ડમુણ્ડપ્રેષણમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા વિરરામાસૌ વચનં ધૂમ્રલોચનઃ ।

પ્રત્યુવાચ તદા કાલી પ્રહસ્ય લલિતં વચઃ ॥ ૧ ॥

વિદૂષકોઽસિ જાલ્મ ત્વં શૈલૂષ ઇવ ભાષસે ।

વૃથા મનોરથાંશ્ચિત્તે કરોષિ મધુરં વદન્ ॥ ૨ ॥

બલવાન્બલસંયુક્તઃ પ્રેષિતોઽસિ દુરાત્મના ।

કુરુ યુદ્ધં વૃથા વાદં મુગ્ધ મૂઢમતેઽધુના ॥ ૩ ॥

હત્વા શુભ્મં નિશુભ્મઞ્ચ ત્વદન્યાન્વા બલાધિકાન્ ।

દેવી કુહ્દા શરાઘાતૈર્પ્રજિષ્યતિ નિજાલયમ્ ॥ ૪ ॥

ક્વાસૌ મન્દમતિઃ શુભ્મઃ ક્વ વા વિશ્વવિમોહિની ।

અયુક્તઃ ખલુ સંસારે વિવાહવિધિરેતયોઃ ॥ ૫ ॥

સિંહી કિં ત્વતિકામાર્તા જમ્બુકં કુરુતે પતિમ્ ।

કરિણી ગર્દભં વાપિ ગવયં સુરભિઃ કિમુ ॥ ૬ ॥

ગચ્છ શુભ્મં નિશુભ્મં ચ વદ સત્યં વચો મમ ।

કુરુ યુદ્ધં ન ચેદાહિ પાતાલં તરસાધુના ॥ ૭ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

કાલિકાયાવયઃ શ્રુત્વા સ દૈત્યો ધૂમ્રલોચનઃ ।

તામુવાચ મહાભાગ ક્રોધસંરક્તલોચનઃ ॥ ૮ ॥

દુર્દર્શો ત્વાં નિહત્યાજૌ સિંહઞ્ચ મદગર્વિતમ્ ।

ગૃહીત્વૈનાં ગમિષ્યામિ રાજાનં પ્રત્યહં કિલ ॥ ૯ ॥

રસભઙ્ગભયાત્કાલિ બિભેમિ ત્વિહ સામ્પ્રતમ્ ।

નોચેત્ત્વાં નિશિતૈર્બાણૈર્હન્યઘ કલહપ્રિયે ॥ ૧૦ ॥

કાલિકોવાચ ।

કિં વિકત્થસિ મન્દાત્મનાયં ધર્મો ધનુષ્મતામ્ ।

સ્વશક્ત્યા મુઞ્ચ વિશિખાન્ગન્તાસિ યમસંસદિ ॥ ૧૧ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

તચ્છુત્વા વચનં દૈત્યઃ સઙ્ગૃહ્ય કાર્મુકં દૃઢમ્ ।

કાલિકાં તાં શરાસારૈર્વવર્ષાતિશિલાશિતૈઃ ॥ ૧૨ ॥

દેવાસ્તુ પ્રેક્ષકાસ્તત્ર વિમાનવરસંસ્થિતાઃ ।

તાં સ્તુવન્તો જયેત્યૂર્ધ્વેર્વી શક્રપુરોગમાઃ ॥ ૧૩ ॥

તયોઃ પરસ્પરં યુદ્ધં પ્રવૃત્તં ચાતિદારુણમ્ ।

બાણખઙ્ગગદાશક્તિમુસલાદિભિરુલ્કટમ્ ॥ ૧૪ ॥

કાલિકા બાણપાતૈસ્તુ હત્વા પૂર્વ ખરાનથ ।

બભઞ્જ તદ્રથં વ્યૂઠં જહાસ ચ મુહુર્મુહુઃ ॥ ૧૫ ॥

स यान्यं रथमावृद्धः कोपेन प्रज्वलन्निव ।
भाणवृष्टिं यकारोग्रां कालिकोपरि भासत ॥ १६ ॥
सापि शिख्रेऽद तरसा तस्य भाणानसङ्गतान् ।
मुमोयान्यानुग्रवेगान्दानवोपरि कालिका ॥ १७ ॥
तैर्बाणैर्निहतस्तस्य पाण्डिग्राहा सडस्रशः ।
बभञ्ज य रथं वेगात्सूतं उत्वा भरानपि ॥ १८ ॥
शिख्रेऽद तद्धनुः सद्यो भाणैरुरगसन्निभैः ।
मुदं यङ्के सुराणां सा शङ्भनादं तथाकरोत् ॥ १९ ॥
विरथः परिधं गृह्य सर्वलोडमयं दृढम् ।
आजगाम रथोपस्थं कुपितो धूम्रलोचनः ॥ २० ॥
वाया निर्भर्त्सयन्कालीं करालः कालसन्निभः ।
अद्यैव त्वां हनिष्यामि कुडुपे पिङ्गलोचने ॥ २१ ॥
धृत्युक्त्वा सडसाऽऽगत्य परिधं क्षिपते यदा ।
दुङ्कारेणैव तं भस्म यकार तरसाम्बिका ॥ २२ ॥
दृष्ट्वा भस्मीकृतं दैत्यं सैनिका भयविह्वलाः ।
यङ्कुः पलायनं सद्यो हा तातेत्यभ्रुवन्पथि ॥ २३ ॥
देवास्तं निहतं दृष्ट्वा दानवं धूम्रलोचनम् ।
मुमुयुः पुष्पवृष्टिं ते मुदिता गगने स्थिताः ॥ २४ ॥
रणभूमिस्तदा राजन् दारुणा समपद्यत ।
निहतैर्दानवैरश्वैः भरैश्च वारणैस्तथा ॥ २५ ॥
गृध्राः काका वटाः श्येना वरङ्का जम्बुकास्तथा ।
ननृतुश्चुङ्कुशुः प्रेतान्पतितान् रणभूमिषु ॥ २६ ॥
अम्बिका तद्रणस्थानं त्यक्त्वा दूरं स्थलान्तरे ।
गत्वा यकार याप्युग्रं शङ्भनादं भयप्रदम् ॥ २७ ॥
तं श्रुत्वा दरशब्दं तु शुभमः सन्ननि संस्थितः ।
दृष्ट्वाथ दानवान्भग्नानागतान् रुधिरोक्षितान् ॥ २८ ॥
छिन्नपादकराक्षांश्च मञ्चकारोपितानपि ।
भग्नपृष्ठकटिग्रीवान्छन्दमानाननेकशः ॥ २९ ॥

वीक्ष्य शुभभो निशुभमश्च क्व गतो धूम्रलोचनः ।
कथं भग्नाः समायाता नानीता किं वरानना ॥ ३० ॥

सैन्यं कुत्र गतं मन्दाः कथयन्तु यथोचितम् ।
कस्यायं शङ्भनादोऽद्य श्रूयते भयवर्धनः ॥ ३१ ॥

गण्डा उच्युः ।
अलञ्च पातितं सर्वं निहतो धूम्रलोचनः ।
कृतं कालिकया कर्म रणभूमावमानुषम् ॥ ३२ ॥
शङ्भनादोऽम्बिकायास्तु गगनं व्याप्य राजते ।
उर्षदः सुरसङ्घानां दानवानाञ्च शोककृत् ॥ ३३ ॥

यदा निपातिताः सर्वे तेन केसरिणा विभो ।
रथा भग्ना उयाश्चैव भाणपातैर्विनाशिताः ॥ ३४ ॥

गगनस्थाः सुराश्चक्रुः पुष्पवृष्टिं मुदान्विताः ।
दृष्ट्वा भग्नं अलं सर्वं पातितं धूम्रलोचनम् ॥ ३५ ॥

निश्चयस्तु कृतोऽस्माभिर्जयो नैव भवेदिति ।
विचारं कुरु राजेन्द्र मन्त्रिभिर्मन्त्रवित्तमैः ॥ ३६ ॥

विस्मयोऽयं महाराज यदेका जगदम्बिका ।
भवद्भिः सद्य युद्धाय संस्थिता सैन्यवर्जिता ॥ ३७ ॥

निर्भयैकाकिनी आला सिंहाडुढा मधोत्कटा ।
चित्रमेतन्महाराज भासतेऽद्भुतमञ्जसा ॥ ३८ ॥

सन्धिर्वा विग्रहो वाद्य स्थानं निर्याणमेव च ।
मन्त्रयित्वा महाराज कुरु कार्यं यथारुचि ॥ ३९ ॥

तत्सन्निधौ अलं नास्ति तथापि शत्रुतापन ।
पाष्णिर्ग्राह्य सुराः सर्वे भविष्यन्ति किलापदि ॥ ४० ॥

समये तत्समीपस्थौ ज्ञातौ च हरिशङ्कटौ ।
लोकपालाः समीपेऽद्य वर्तन्ते गगने स्थिताः ॥ ४१ ॥

रक्षोगाण्डाश्च गन्धर्वाः किन्नरा मानुषास्तथा ।
तत्सहायाश्च मन्तव्याः समये सुरतापन ॥ ४२ ॥

अस्माकं मतिमानेन ज्ञायते सर्वथेदृशम् ।
 अम्बिकायाः सहायाशा तत्कार्यशा न काचन ॥ ४३ ॥
 अेका नाशयितुं शक्ता जगत्सर्वं यराचरम् ।
 का कथा दानवानां तु सर्वेषामिति निश्चयः ॥ ४४ ॥
 एति ज्ञात्वा महाभाग यथारुचि तथा कुरु ।
 छितं सत्यं मितं वाक्यं वक्तव्यमनुयायिभिः ॥ ४५ ॥
 व्यास उवाच ।
 तश्छुत्वा वचनं तेषां शुभम् परबलार्दनः ।
 कनीयांसं समानीय पप्रच्छ रत्नसि स्थितः ॥ ४६ ॥
 भ्रातः कालिकयाद्यैव निहतो धूम्रलोचनः ।
 बलञ्च शातितं सर्वं गणा भग्नाः समागताः ॥ ४७ ॥
 अम्बिका शङ्भनादं वै करोति मद्गर्विता ।
 ज्ञानिनां यैव दुर्ज्ञेया गतिः कालस्य सर्वथा ॥ ४८ ॥
 तृणं वञ्चयते नूनं वञ्चं यैव तृणायते ।
 बलवान्बलहीनः स्याद्देवस्य गतिरीदृशी ॥ ४९ ॥
 पृच्छामि त्वां महाभाग किं कर्तव्यमितः परम् ।
 अबोग्या याम्बिका नूनं कारणादत्र यागता ॥ ५० ॥
 युक्तं पलायनं वीर युद्धं वा वद सत्वरम् ।
 लघुं जयेष्ठं विजानामि त्वामहं कार्यसङ्घटे ॥ ५१ ॥
 निशुम्भ उवाच ।
 न वा पलायनं युक्तं न दुर्गाग्रहणं तथा ।
 युद्धमेव परं श्रेयः सर्वथैवानयानघ ॥ ५२ ॥
 ससैन्योऽहं गमिष्यामि रणे तु प्रवराश्रितः ।
 हत्वा तामागमिष्यामि तरसा त्वबलामिमाम् ॥ ५३ ॥
 अथवा बलवद्देवादन्यथा येद्भवविष्यति ।
 मृते मयि त्वया कार्यं विमृश्य च पुनः पुनः ॥ ५४ ॥
 एति तस्य वयः श्रुत्वा शुभम् प्रोवाच यानुजम् ।
 तिष्ठ त्वं यद्गमुण्डौ द्वौ गच्छेतां बलसंयुतौ ॥ ५५ ॥

શશકગ્રહણાયાત્ર ન યુક્તં ગજમોચનમ્ ।
 ચાણ્ડમુણ્ડૌ મહાવીરૌ તાં હન્તું સર્વથા ક્ષમૌ ॥ ૫૬ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા ભ્રાતરં શુભ્ભઃ સમ્ભાષ્ય ચ મહાબલૌ ।
 ઉવાચ વચનં રાજા ચાણ્ડમુણ્ડૌ પુરઃસ્થિતૌ ॥ ૫૭ ॥
 ગચ્છતં ચાણ્ડમુણ્ડૌ દ્વૌ સ્વસૈન્યપરિવારિતૌ ।
 હન્તું તામબલાં શીઘ્રં નિર્લજ્જા મદગર્વિતામ્ ॥ ૫૮ ॥
 ગૃહીત્વાથ નિહત્યાજૌ કાલિકાં પિડ્ગલોચનામ્ ।
 આગમ્યતાં મહાભાગૌ કૃત્વા કાર્યં મહત્તરમ્ ॥ ૫૯ ॥
 સા નાયાતિ ગૃહીતાપિ ગર્વિતા ચામ્બિકા યદિ ।
 તદા બાણૈર્મહાતીક્ષ્ણૈર્હન્તવ્યાહવમણ્ડિતા ॥ ૬૦ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
 સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે દેવ્યાસહ યુધ્ધાય
 ચાણ્ડમુણ્ડપ્રેષણં નામ પઞ્ચવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૫.૨૫ ॥

૫.૨૬ ષડ્વિંશોઽધ્યાયઃ । ચાણ્ડમુણ્ડવધેન દેવ્યાશ્ચામુણ્ડેતિનામવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇત્યાજ્ઞામૌ તદા વીરૌ ચાણ્ડમુણ્ડૌ મહાબલૌ ।
 જગમતુસ્તરસૈવાજૌ સૈન્યેન મહતાન્વિતૌ ॥ ૧ ॥
 દૃષ્ટ્વા તત્ર સ્થિતાં દેવીં દેવાનાં હિતકારિણીમ્ ।
 ઉચ્યતુસ્તૌ મહાવીર્યૌ તદા સામાન્વિતં વચઃ ॥ ૨ ॥
 બાલે ત્વં કિં ન જાનાસિ શુભ્ભં સુરબલાર્દનમ્ ।
 નિશુભ્ભગ્ચ મહાવીર્યં તુરાષાઢ્વિજયોદ્ધતમ્ ॥ ૩ ॥
 ત્વમેકાસિ વરાશેહે કાલિકાસિંહસંયુતા ।
 જેતુમિચ્છસિ દુર્બુદ્ધે શુભ્ભં સર્વબલાન્વિતમ્ ॥ ૪ ॥
 મતિદઃ કોઽપિ તે નાસ્તિ નારી વાપિ નરોઽપિ વા ।
 દેવાસ્ત્વાં પ્રેરયન્ત્યેવ વિનાશાય તવૈવ તે ॥ ૫ ॥
 વિમૃશ્ય કુરુ તન્વડ્ગિ કાર્યં સ્વપરયોર્બલમ્ ।
 અષ્ટાદશભુજત્વાત્ત્વં ગર્વગ્ચ કુરુષે મૃષા ॥ ૬ ॥

किं भुञ्जेर्भुङ्गिर्व्यर्थैरायुधैः किं भ्रमप्रदैः ।
 शुभमस्याग्रे सुराणां वै जेतुः समरशाविनः ॥ ७ ॥
 औरावतकरच्छेत्तुर्दन्तिदारणकारिणः ।
 जयिनः सुरसङ्घानां कार्यं कुरु मनोगतम् ॥ ८ ॥
 वृथा गर्वायसे कान्ते कुरु मे वयनं प्रियम् ।
 छितं तव विशालाक्षि सुभ्रुवं दृग्भनाशनम् ॥ ९ ॥
 दृग्भ्रुवानि य कार्याणि त्याज्यानि दूरतो भुधैः ।
 सुभ्रुवानि य सेव्यानि शास्त्रतत्त्वविशारदैः ॥ १० ॥
 यतुरासि पिकालापे पश्य शुभ्रभ्रुवं मडत् ।
 प्रत्यक्षं सुरसङ्घानां मर्दनेन मछोदयम् ॥ ११ ॥
 प्रत्यक्षञ्च परित्यज्य वृथैवानुमितिः किल ।
 सन्देहसङ्घिते कार्ये न विपश्चित्प्रवर्तते ॥ १२ ॥
 शत्रुः सुराणां परमः शुभ्रः समरदुर्जयः ।
 तस्मात्त्वां प्रेरयन्त्यत्र देवा दैत्येशपीडिताः ॥ १३ ॥
 तस्मात्तद्भयनैः स्निग्धैर्विच्यितासि शुचिस्मिते ।
 दृग्भाय तव देवानां शिक्षा स्वार्थस्य साधिका ॥ १४ ॥
 कार्यमित्रं परिक्षिप्य धर्ममित्रं समाश्रयेत् ।
 देवाः स्वार्थपराः कामं त्वामर्हं सत्यमब्रुवन् ॥ १५ ॥
 भज शुभ्रं सुरेशानं जेतारं भुवनेश्वरम् ।
 यतुरं सुन्दरं शूरं कामशास्त्रविशारदम् ॥ १६ ॥
 अश्वर्यं सर्वलोकानां प्राप्स्यसे शुभ्रशासनात् ।
 निश्चयं परमं कृत्वा भर्तारं भज शोभनम् ॥ १७ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृति तस्य वयः श्रुत्वा चाऽऽस्य जगदम्बिका ।
 मेघगम्भीरनिनदं जगर्जं पुनरब्रवीत् ॥ १८ ॥
 गच्छ जात्म मृषा किं त्वं भाषसे वञ्चकं वयः ।
 त्यक्त्वा हरिहरादींश्च शुभ्रं कस्माद्भजे पतिम् ॥ १९ ॥
 न मे कश्चित्पतिः कार्यो न कार्यं पतिना सङ्घ ।

સ્વામિની સર્વભૂતાનામહમેવ નિશામય ॥ ૨૦ ॥

શુભ્મા મે બહવો દૃષ્ટા નિશુભ્માશ્ચ સહસ્રશઃ ।

ઘાતિતાશ્ચ મયા પૂર્વ શતશો દૈત્યદાનવાઃ ॥ ૨૧ ॥

મમાગ્રે દેવવૃન્દાનિ વિનષ્ટાનિ યુગે યુગે ।

નાશં યાસ્યન્તિ દૈત્યાનાં યુથાનિ પુનરથ વૈ ॥ ૨૨ ॥

કાલ એવાગતોઽસ્ત્યત્ર દૈત્યસંહારકારકઃ ।

વૃથા ત્વં કુરુષે યત્નં રક્ષણાયાત્મસન્તતેઃ ॥ ૨૩ ॥

કુરુ યુદ્ધં વીરધર્મરક્ષાયૈ ત્વં મહામતે ।

મરણં ભાવિ દુસ્ત્યાજ્યં યશો રક્ષ્યં મહાત્મભિઃ ॥ ૨૪ ॥

હિં તે કાર્યં નિશુભ્મેન શુભ્મેન ચ દુરાત્મના ।

વીરધર્મં પરં પ્રાપ્ય ગચ્છ સ્વર્ગં સુરાલયમ્ ॥ ૨૫ ॥

શુભ્મો નિશુભ્મશ્ચૈવાન્યે યે યાત્ર તવ બાન્ધવાઃ ।

સર્વે તવાનુગાઃ પશ્ચાદાગમિષ્યન્તિ સામ્પ્રતમ્ ॥ ૨૬ ॥

ક્રમશઃ સર્વદૈત્યાનાં કરિષ્યામ્યથ સક્લયમ્ ।

વિષાદં ત્યજ મન્દાત્મન્ કુરુ યુદ્ધં વિશામ્પતે ॥ ૨૭ ॥

ત્વામહં નિહનિષ્યામિ ભ્રાતરં તવ સામ્પ્રતમ્ ।

તતઃ શુભ્મં નિશુભ્મં ચ રક્તબીજં મદોત્કટમ્ ॥ ૨૮ ॥

અન્યાંશ્ચ દાનવાન્સર્વાન્હત્વાહં સમરાઙ્ગણે ।

ગમિષ્યામિ યથાસ્થાનં તિષ્ઠ વા ગચ્છ વા દ્રુતમ્ ॥ ૨૯ ॥

ગૃહાણાસ્ત્રં વૃથાપુષ્ટ કુરુ યુદ્ધં મયાધુના ।

હિં જલ્પસિ મૃષા વાક્યં સર્વથા કાતરપ્રિયમ્ ॥ ૩૦ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

તયેત્યં પ્રેરિતૌ દૈત્યૌ ચાણ્ડમુણ્ડૌ કુધાન્વિતૌ ।

જ્યાશબ્દં તરસા ઘોરં ચક્રતુર્બલદર્પિતૌ ॥ ૩૧ ॥

સાપિ શઙ્ખસ્વનં ચક્રે પૂરયન્તી દિશો દશ ।

સિંહોઽપિ કુપિતસ્તાવન્નાદં સમકરોદ્ભવી ॥ ૩૨ ॥

તેન નાદેન શકાધા જહર્ષુરમરાસ્તદા ।

મુનયો યક્ષગન્ધર્વાઃ સિદ્ધાઃ સાધ્યાશ્ચ કિન્નરાઃ ॥ ૩૩ ॥

युद्धं परस्परं तत्र जातं कातरभीतिदम् ।
 यत्प्रिकारायैः योस्तीव्रं भाषाभङ्गगदादिभिः ॥ ३४ ॥
 यद्भुक्तान्छरान्देवी शिखेद निशितैः शरैः ।
 भुभोय पुनरुग्रान्सा भाषांश्च पन्नगानिव ॥ ३५ ॥
 गगनं छादितं तत्र सङ्ग्रामे विशिष्यैस्तदा ।
 शलभैरिव मेघान्ते कर्षकाणां भयप्रदैः ॥ ३६ ॥
 भुङ्गोऽपि सैनिकैः सार्धं पपात तरसा रणे ।
 भुभोय भाषावृष्टिं वै कुब्जः परमदारुणः ॥ ३७ ॥
 भाषाजालं मलद् दृष्ट्वा कुब्जा तत्राम्बिका भृशम् ।
 कोपेन वदनं तस्या बभूव धनसन्निभम् ॥ ३८ ॥
 कदलीपुष्पनेत्रञ्च भृकुटीकुटिलं तदा ।
 निष्कान्ता य तदा काली ललाटकलकाद्द्रुतम् ॥ ३९ ॥
 व्याघ्रयर्माम्बरा क्रूरा गजयर्मोत्तरीयका ।
 भुङ्गमालाधरा घोरा शुष्कवापीसमोदरा ॥ ४० ॥
 भङ्गपाशधरातीव भीषणा भयदायिनी ।
 भङ्गाङ्गधारिणी रौद्रा कालरात्रिरिवापरा ॥ ४१ ॥
 विस्तीर्णवदना जिह्वां चालयन्ती मुहुर्मुहुः ।
 विस्तारजघना वेगाज्जघानासुरसैनिकान् ॥ ४२ ॥
 करे कृत्वा मलावीरांस्ततरसा सा रुषान्विता ।
 भुभे चिक्षेप दैतेयान्पिषेप दशनैः शनैः ॥ ४३ ॥
 गजान्घण्टान्वितान्दस्ते गृहीत्वा निदधौ भुभे ।
 सारोडान्भक्षयित्वाजौ साट्टुडासं यकार ७ ॥ ४४ ॥
 तथैव तुरगानुष्ट्रांस्तथा सारथिभिः सड ।
 निक्षिप्य वज्रे दशनैश्चर्वयत्यतिभैरवम् ॥ ४५ ॥
 उच्यमानं बलं प्रेक्ष्य यद्भुङ्गो मलासुरौ ।
 छादयामासतुर्देवीं भाषासारैरनन्तरैः ॥ ४६ ॥
 यद्भुङ्गोऽकरोच्छायं यत्कं यत्कधरायुधम् ।

शिक्षेप तरसा देवीं ननाद य मुहुर्मुहुः ॥ ४७ ॥

नदन्तं वीक्ष्य तं काली रथाङ्गञ्च रविप्रभम् ।

भाणेनैकेन शिच्छेद सुप्रभं तत्सुदर्शनम् ॥ ४८ ॥

तं जघान शरैस्तीक्ष्णैश्चाण्डं चाण्डो शिवाशितैः ।

मूर्च्छितोऽसौ पपातोर्व्यां देवीभाणार्दितो भृशम् ॥ ४९ ॥

पतितं भ्रातरं वीक्ष्य मुण्डो दुःखार्दितस्तदा ।

यकार शरवृष्टिञ्च कालिकोपरि कोपतः ॥ ५० ॥

यण्डिका मुण्डनिर्मुक्तां शरवृष्टिं सुदारुणाम् ।

षट्शिकारैर्बलान्मुक्तैश्चकार तिलशः क्षणात् ॥ ५१ ॥

अर्धयन्द्रेण भाणेन ताडयामास तं पुनः ।

पतितोऽसौ महावीर्यो मेदिन्यां मदवर्जितः ॥ ५२ ॥

डाडाकारो मडानासीद्दानवानां भवे तदा ।

जडर्षुरमराः सर्वे गगनस्था गतव्यथाः ॥ ५३ ॥

विडाय मूर्च्छां चाण्डस्तु सङ्गृह्य मडतीं गदाम् ।

तरसा ताडयामास कालिकां दक्षिणे भुजे ॥ ५४ ॥

वञ्चयित्वा गदाघातं तं बभन्ध महासुरम् ।

तरसा भाणपाशेन मन्त्रमुक्तेन कालिका ॥ ५५ ॥

उत्थितस्तु तदा मुण्डो बद्धं दृष्ट्वानुजं भवात् ।

आजगाम सुसन्नद्धः शक्तिं कृत्वा करे दृढाम् ॥ ५६ ॥

आगच्छन्तं तदा काली दानवं वीक्ष्य सत्वरम् ।

बभन्ध तरसा तं तु द्वितीयं भ्रातरं भृशम् ॥ ५७ ॥

गृहीत्वा तौ महावीर्यौ चाण्डमुण्डौ शशाविव ।

कुर्वती विपुलं डासमाजगामाम्बिकां प्रति ॥ ५८ ॥

आगत्य तामथोवाच गृडाणोमौ पशू प्रिये ।

रणयज्ञार्थमानीतौ दानवौ रणदुर्जयौ ॥ ५९ ॥

तावानीतौ तदा वीक्ष्य यण्डिका तौ वृकाविव ।

अम्बिका कालिकां प्राड माधुरीसंयुतं वयः ॥ ६० ॥

वधं मा कुरु मा मुञ्च्य यतुरासि रणप्रिये ।
देवानां कार्यसंसिद्धिः कर्तव्या तरसा त्वया ॥ ६१ ॥

व्यास उवाच ।
एति तस्या वयः श्रुत्वा कालिका प्राड तां पुनः ।
युद्धयज्ञोऽतिविष्याते भद्रगुणै प्रतिष्ठिते ॥ ६२ ॥
आलम्भञ्च करिष्यामि यथा हिंसा न जायते ।
एत्युक्त्वा सा तदा देवी भद्रगेन शिरसी तयोः ॥ ६३ ॥

यकर्त तरसा काली पपौ य रुधिरं मुदा ।
अवे दैत्यौ हतौ दृष्ट्वा मुदितोवाच याम्बिका ॥ ६४ ॥

कृतं कार्यं सुराणां ते ददाम्यधे वरं शुभम् ।
यादमुद्गौ हतौ यस्मात्तस्मात्ते नाम कालिके ।
यामुद्गोति सुविष्यातं भविष्यति धरातले ॥ ६५ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां पञ्चमस्कन्धे यादमुद्गवधेन
देव्याश्चामुद्गोतिनामवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ५.२६ ॥

प.२७ समविंशोऽध्यायः । रक्तबीजद्वारा देवीसमीपे शुम्भनिशुम्भसंवादवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
हतौ तौ दानवौ दृष्ट्वा हतशेषाश्च सैनिकाः ।
पलायनं ततः कृत्वा जग्मुः सर्वे नृपं प्रति ॥ १ ॥

भिन्नाङ्गा विशिषैः केचिन्केचिच्छिन्नकरास्तथा ।
रुधिरस्त्रावदेडाश्च रुदन्तोऽभिययुः पुरे ॥ २ ॥

गत्वा दैत्यपतिं सर्वे यदुर्बुम्भारवं मुहुः ।
रक्ष रक्ष महाराज भक्षयत्यधे कालिका ॥ ३ ॥

तथा हतौ महावीरौ यादमुद्गौ सुरार्दनौ ।
भक्षिताः सैनिकाः सर्वे वयं भग्ना भयातुराः ॥ ४ ॥

भीतिदञ्च रणस्थानं कृतं कालिकया प्रभो ।
पातितैर्गजवीरैर्धैर्यैरकपदातिभिः ॥ ५ ॥

शोणितौघवडा कुल्या कृता मांसातिकर्हमा ।
 केशशैवलिनी भग्गरथयङ्कविराजिता ॥ ६ ॥
 छिन्नबाह्वादिभत्स्याह्या शीर्षतुम्भीकृलान्विता ।
 भयदा कातराणां वै सुराणां मोदवर्धिनी ॥ ७ ॥
 कुलं रक्ष मळाराज पातालं गच्छ सत्वरम् ।
 क्रुद्धा देवी क्षयं सद्यः करिष्यति न संशयः ॥ ८ ॥
 सिंढोऽपि भक्षयत्याजौ दानवान्मनुजेश्वर ।
 तथैव कालिका देवी लन्ति बाणैरनेकधा ॥ ९ ॥
 तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र मरणाय मृषा मतिम् ।
 करोषि सखितो भ्रात्रा शुभमेन कुपिताशयः ॥ १० ॥
 किं करिष्यति नार्येषा क्रूरा कुलविनाशिनी ।
 यस्या डेतोर्मळाराज उन्तुमिच्छसि भान्यवान् ॥ ११ ॥
 दैवाधीनौ मळाराज लोके जयपराजयौ ।
 अल्पार्थाय मडदुःखं बुद्धिमान्न प्रकल्पयेत् ॥ १२ ॥
 शित्रं पश्य विधेः कर्म यदधीनं जगत् प्रभो ।
 निडता राक्षसाः सर्वे स्त्रिया पश्यैक्यानया ॥ १३ ॥
 जेता त्वं लोकपालानां सैन्ययुक्तो छि साम्प्रतम् ।
 अेका प्रार्थयते बाला युद्धायेति सुसम्भ्रमः ॥ १४ ॥
 पुरा त्वया तपस्तप्तं पुष्करे देवतायने ।
 वरदानाय सम्प्राप्तो ब्रह्मा लोकपितामहः ॥ १५ ॥
 धात्रोक्तस्तवं मळाराज वरं वरय सुप्रत ।
 तदा त्वयामरत्वं य प्रार्थितं ब्रह्मणः डिल ॥ १६ ॥
 देवदैत्यमनुष्येभ्यो न भवेन्भरणं मम ।
 सर्पाकिन्नरयक्षेभ्यः पुंल्लिङ्गवायडादपि ॥ १७ ॥
 तस्मात्त्वां उन्तुकामैषा प्राप्ता योषिद्धरा प्रभो ।
 युद्धं मा कुरु राजेन्द्र विचार्यैवं धियाधुना ॥ १८ ॥
 देवी ल्येषा मळामाया प्रकृतिः परमा मता ।
 कल्पान्तकाले राजेन्द्र सर्वसंलारकारिणी ॥ १९ ॥

उत्पाद्यित्री लोकानां देवानामीश्वरी शुभा ।
 त्रिगुणा तामसी देवी सर्वशक्तिसमन्विता ॥ २० ॥
 अजय्या याक्षया नित्या सर्वज्ञा य सद्योदिता ।
 वेदमाता य गायत्री सन्ध्या सर्वसुरालया ॥ २१ ॥
 निर्गुणा सगुणा सिद्धा सर्वसिद्धिप्रदाय्या ।
 आनन्दानन्ददा गौरी देवानामभयप्रदा ॥ २२ ॥
 अेवं ज्ञात्वा महाराज वैरभावं त्यजनया ।
 शरणं व्रज राजेन्द्र देवी त्वां पालयिष्यति ॥ २३ ॥
 आज्ञाकरो भवैतस्याः सञ्जवय निजं कुलम् ।
 उतशेषाश्च ये दैत्यास्ते भवन्तु विरायुषः ॥ २४ ॥
 व्यास उवाच ।
 षति तेषां वयः श्रुत्वा शुभमः सुरभवादनः ।
 उवाच वचनं तथ्यं वीरवर्यगुणान्वितम् ॥ २५ ॥
 शुभ उवाच ।
 मौनं कुर्वन्तु भो मन्दा यूयं भग्ना रणाजिरात् ।
 शीघ्रं गच्छत पातालं ज्विताशा बलीयसी ॥ २६ ॥
 दैवाधीनं जगत्सर्वं का चिन्तान्न जये मम ।
 देवास्तथैव ब्रह्माद्या दैवाधीना वयं यथा ॥ २७ ॥
 ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रोऽयं यमोऽग्निर्वरुणस्तथा ।
 सूर्यश्चन्द्रस्तथा शङ्कः सर्वे देववशाः किल ॥ २८ ॥
 का चिन्ता तर्हि मे मन्दा यद्भावो तद्भवविष्यति ।
 उद्यमस्तादृशो भूयाद्यादृशी भवितव्यता ॥ २९ ॥
 सर्वथैव विचार्यैव न शोचन्ति बुधाः क्वचित् ।
 स्वधर्मं न त्यजन्तीह ज्ञानिनो मरणाद्भयात् ॥ ३० ॥
 सुभं दुःखं तथैवायुर्ज्वितं मरणं नृणाम् ।
 काले भवति सम्प्राप्ते सर्वथा दैवनिर्मितम् ॥ ३१ ॥
 ब्रह्मा पतति काले स्वे विष्णुश्च पार्वतीपतिः ।

નાશં ગચ્છન્ત્યાયુષોઽન્તે સર્વે દેવાઃ સવાસવાઃ ॥ ૩૨ ॥

તથાહમપિ કાલસ્ય વશગઃ સર્વથાધુના ।

નાશં જયં વા ગન્તાસ્મિ સ્વધર્મપરિપાલનાત્ ॥ ૩૩ ॥

આહૂતોઽપ્યનયા કામં યુદ્ધાયાબલયા કિલ ।

કથં પલાયનપરો જીવેયં શરદાં શતમ્ ॥ ૩૪ ॥

કરિષ્યામ્યઘ સઙ્ગ્રામં યદ્ભાવિ તદ્ભવત્વિલ ।

જયો વા મરણં વાપિ સ્વીકરોમિ યથા તથા ॥ ૩૫ ॥

દૈવં મિથ્યેતિ વિદ્વાંસો વદન્ત્યુદમવાદિનઃ ।

યુક્તિયુક્તં વચસ્તેષાં યે જાનન્ત્યભિભાષિતમ્ ॥ ૩૬ ॥

ઉદમેન વિના કામં ન સિધ્યન્તિ મનોરથાઃ ।

કાતરા એવ જલ્પન્તિ યદ્ભાવ્યં તદ્ભવિષ્યતિ ॥ ૩૭ ॥

અદૃષ્ટં બલવન્મૂઢાઃ પ્રવદન્તિ ન પણ્ડિતાઃ ।

પ્રમાણં તસ્ય સત્ત્વે કિમદૃશ્યં દૃશ્યતે કથમ્ ॥ ૩૮ ॥

અદૃષ્ટં ક્ત્વાપિ દૃષ્ટં સ્યાદેષા મૂર્ખવિભીષિકા ।

અવલમ્બં વિનૈવૈષા દુઃખે ચિત્તસ્ય ધારણા ॥ ૩૯ ॥

ચક્રીસમીપે સંવિષ્ટા સંસ્થિતા પિષ્ટારિણી ।

ઉદમેન વિના પિષ્ટે ન ભવત્યેવ સર્વથા ॥ ૪૦ ॥

ઉદમે ચ કૃતે કાર્યં સિદ્ધિં યાત્યેવ સર્વથા ।

કદાચિત્તસ્ય ન્યૂનત્વે કાર્યં નૈવ ભવેદપિ ॥ ૪૧ ॥

દેશં કાલઞ્ચ વિજ્ઞાય સ્વબલં શત્રુજં બલમ્ ।

કૃતં કાર્યં ભવત્યેવ બૃહસ્પતિવચો યથા ॥ ૪૨ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ નિશ્ચિત્ય દૈત્યેન્દ્રો રક્તબીજં મહાસુરમ્ ।

પ્રેષયામાસ સઙ્ગ્રામે સૈન્યેન મહતાઽઽવૃતમ્ ॥ ૪૩ ॥

શુભ ઉવાચ ।

રક્તબીજ મહાબાહો ગચ્છ ત્વં સમરાઙ્ગણો ।

કુરુ યુદ્ધં મહાભાગ યથા તે બલમાહિતમ્ ॥ ૪૪ ॥

રક્તબીજ ઉવાચ ।

मळाराज न ते कार्या चिन्ता स्वल्पतरापि वा ।
अळमेनां लनिष्यामि करिष्यामि वशे तव ॥ ४५ ॥
पश्य मे युद्धयातुर्यं क्वयेयं आवा सुरप्रिया ।
दासीं तेऽलं करिष्यामि जित्वेमां समरे बलात् ॥ ४६ ॥
व्यास उवाच ।
धत्याभाष्य कुरुश्रेष्ठ रक्तबीजो मडासुरः ।
जगाम रथमारुढ्य स्वसैन्यपरिवारितः ॥ ४७ ॥
उस्त्यश्वरथपादातवृन्दैश्च परिवेष्टितः ।
निर्जगाम रथाद्गढो देवीं शैलोपरिस्थिताम् ॥ ४८ ॥
तमागतं समालोक्य देवी शङ्खमवाधयत् ।
भयदं सर्वद्वैत्यानां देवानां मोदवर्धनम् ॥ ४९ ॥
श्रुत्वा शङ्खस्वनं योगं रक्तबीजोऽतिवेगवान् ।
गत्वा समीपे यामुण्डां बभाषे वयनं मृदु ॥ ५० ॥
रक्तबीज उवाच ।
आले किं मां भीषयसि मत्वा त्वं कातरं डिल ।
शङ्खनादेन तन्वङ्गि वेत्सि किं धूम्रलोचनम् ॥ ५१ ॥
रक्तबीजोऽस्मि नाम्नालं त्वत्सकाशमिडागतः ।
युद्धेच्छा येत्पिकावापे सज्जो भव भयं न मे ॥ ५२ ॥
पश्याद्य मे अलं कान्ते दृष्टा ये कातरास्त्वया ।
नालं पङ्क्तिगतस्तोषां कुरु युद्धं यथेच्छसि ॥ ५३ ॥
वृद्धाश्च सेविताः पूर्वं नीतिशास्त्रं श्रुतं त्वया ।
पतितं यार्थविज्ञानं विद्मद्गोष्ठी कृताथ वा ॥ ५४ ॥
साहित्यतन्त्रविज्ञानं येदस्ति तव सुन्दरि ।
शृणु मे वयनं पथ्यं तथ्यं प्रमितिभृङ्गितम् ॥ ५५ ॥
रसानाञ्च नवानां वै द्वावेव मुष्यतां गतौ ।
शङ्खगारकः शान्तिरसो विद्मज्जनसमासु य ॥ ५६ ॥
तयोः शङ्खगार अवाद्यौ नृपभावे प्रतिष्ठितः ।
विषगुर्लक्ष्म्या सडास्ते वै सावित्र्या यतुराननः ॥ ५७ ॥

शय्येन्द्रः शैलसुतया शङ्करः सः शेरते ।
वल्ग्या वृक्षो मृगो मृग्या कपोत्या यः कपोतकः ॥ ५८ ॥

अेवं सर्वे प्राणभृतः संयोगरसिका भृशम् ।
अप्राप्तभोगविभवया ये यान्ये कातरा नराः ॥ ५९ ॥

भवन्ति यतयस्ते वै मूढा दैवेन वञ्चिताः ।
असंसाररसज्ञास्ते वञ्चिता वञ्चनापरैः ॥ ६० ॥

मधुरावापनिपुणै रताः शान्तिरसे हि ते ।
क्व ज्ञानं क्व य वैराग्यं वर्तमाने मनोभवैः ॥ ६१ ॥

लोभे क्रोधे य दुर्धर्षे मोहे मतिविनाशके ।
तस्मात्त्वमपि कल्याणि कुरु कान्तं मनोहरम् ॥ ६२ ॥

शुभ्रं सुराणां जेतारं निशुभ्रं वा मलाबलम् ।
व्यास उवाच ।

धृत्युक्त्वा रक्तबीजोऽसौ विरराम पुरःस्थितः ।
श्रुत्वा जडास यामुण्डा कालिका याम्बिका तथा ॥ ६३ ॥

धृति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां पञ्चमस्कन्धे
रक्तबीजद्वारा देवीसमीपे शुभ्रनिशुभ्रसंवाद्दर्शनं नाम सस्तविंशोऽध्यायः ॥ ५.२७ ॥

५.२८ अष्टाविंशोऽध्यायः । रक्तबीजद्वारा देवीसमीपे शुभ्रनिशुभ्रसंवाद्दर्शनम् ।

व्यास उवाच ।

कृत्वा ङास्यं ततो देवी तमुवाच विशाम्पते ।
मेघगम्भीरया वाचा युक्तियुक्तमिदं वचः ॥ १ ॥

पूर्वमेव मया प्रोक्तं मन्दात्मन् किं विकृत्यसे ।
दूतस्थात्रे यथायोग्यं वचनं हितसंयुतम् ॥ २ ॥

सदृशो मम रूपेण बलेन विभवेन य ।
त्रिलोक्यां यद्वि कोऽपि स्थातं पतिं प्रवृणोम्यहम् ॥ ३ ॥

भ्रूहि शुभ्रं निशुभ्रमग्य प्रतिज्ञा मे पुरा कृता ।
तस्माद्गुध्यस्व जित्वा मां विवाहं विधिवत्कुरु ॥ ४ ॥

त्वं वै तदाज्ञया प्राप्तस्तस्य कार्यार्थसिद्धये ।

सङ्ग्रामं कुरु पातालं गच्छ वा पतिना सह ॥ ५ ॥

व्यास उवाच ।

तश्छुत्वा वयनं देव्याः स दैत्योऽमर्षपूरितः ।

मुभोय तरसा बाणान्सिंहास्थोपरि दारुणान् ॥ ६ ॥

अम्बिका ताच्छरान्वीक्ष्य गगने पन्नगोपमान् ।

शिखेद सायकैस्तीक्ष्णैर्वधुस्ततया क्षणात् ॥ ७ ॥

अन्यैर्जघान विशिष्यै रक्तबीजं महासुरम् ।

अम्बिकायापनिर्मुक्तैः कर्णाकृष्टैः शिलाशितैः ॥ ८ ॥

देवीभाण्डतः पापो मूर्खाभाप रथोपरि ।

पतिते रक्तबीजे तु डाडाकारो मडानभूत् ॥ ९ ॥

सैनिकाश्चुकुशुः सर्वे उताः स्म षति याज्जुवन् ।

ततो भुम्भारवं श्रुत्वा शुभ्रः परमदारुणम् ॥ १० ॥

उद्योगं सर्वसैन्यानां दैत्यानामादित्ये उ ।

शुभ्र उवाच ।

निर्यान्तु दानवाः सर्वे काम्बोजाः स्वबलैर्वृताः ॥ ११ ॥

अन्येऽप्यतिबलाः शूराः कालकेया विशेषतः ।

व्यास उवाच ।

धत्याज्ञामं बलं सर्वं शुभ्रेण य यतुर्विधम् ॥ १२ ॥

निर्जगाम मदाऽऽविष्टं देवीसमरमाण्डले ।

तमागतं समालोक्य यत्किञ्चिद् दानवं बलम् ॥ १३ ॥

घण्टानादं यकाराशु भीषणं भयदं मुहुः ।

ज्यास्वन् शङ्खनादञ्च यकार जगदम्बिका ॥ १४ ॥

तेन नादेन सा जाता काली विस्तारितानना ।

श्रुत्वा तन्निन्दं घोरं सिंहा देव्याश्च वालनम् ॥ १५ ॥

जगर्ज सोऽपि बलवाञ्जनयन्भयमद्भुतम् ।

तन्निनादमुपश्रुत्य दानवाः क्रोधमूर्च्छिताः ॥ १६ ॥

सर्वे त्रिपुरस्त्राणि देवीं प्रति मडाबलाः ।

तस्मिन्नेवायते युद्धे दारुणे लोमहर्षणे ॥ १७ ॥

ब्रह्मादीनाञ्च देवानां शक्तयश्चाङ्गिडकां ययुः ।
 यस्य देवस्य यद्रूपं यथा भूषणवाचनम् ॥ १८ ॥
 तादृगूपास्तदा देव्यः प्रययुः समराङ्गणे ।
 ब्रह्माणी वरटाङ्गढा साक्षसूत्रकमण्डलुः ॥ १९ ॥
 आगता ब्रह्मणः शक्तिर्ब्रह्माणीति प्रतिश्रुता ।
 वैष्णवी गरुडाङ्गढा शङ्भयङ्गदाधरा ॥ २० ॥
 पद्मस्तता समायाता पीताम्बरविभूषिता ।
 शाङ्करी तु वृषाङ्गढा त्रिशूलवरधारिणी ॥ २१ ॥
 अर्धचन्द्रधरा देवी तथाडिवलया शिवा ।
 कौमारी शिभिसंरुढा शक्तिस्तता वरानना ॥ २२ ॥
 युद्धकामा समायाता कार्तिकेयस्वरुपिणी ।
 धन्द्राणी सुष्ठुवदना सुश्रेतगजवाचना ॥ २३ ॥
 वज्रस्ततातिरोषाढ्या सङ्ग्रामाभिमुभी ययौ ।
 वाराडी शूकराकारा प्रौढप्रेतासना मता ॥ २४ ॥
 नारसिंही नृसिंहस्य भिन्नती सदृशं वपुः ।
 याम्या य मङ्गिषाङ्गढा दण्डस्तता भयप्रदा ॥ २५ ॥
 समायाताथ सङ्ग्रामे यमरुपा शुचिस्मिता ।
 तथैव वारुणी शक्तिः कौभेरी य मद्योत्कटा ॥ २६ ॥
 अवेविधास्तथाऽऽकारा ययुः स्वस्वभलैर्वृताः ।
 आगतास्ताः समालोक्य देवी मुदमवाप य ॥ २७ ॥
 स्वस्था मुमुर्दिरे देवा दैत्याश्च भयमाययुः ।
 ताभिः परिवृतस्तत्र शङ्करो लोकशङ्करः ॥ २८ ॥
 समागम्य य सङ्ग्रामे यङ्गिडकामित्युवाच उ ।
 उच्यन्तामसुराः शीघ्रं देवानां कार्यसिद्ध्युये ॥ २९ ॥
 निशुम्भं यैव शुम्भं य ये यान्ये दानवाः स्थिताः ।
 उत्वा दैत्यभवं सर्वं कृत्वा य निर्भयं जगत् ॥ ३० ॥
 स्वानि स्वानि य विषयानि समागच्छन्तु शक्तयः ।
 देवा यज्ञाभुजः सन्तु ब्राह्मणा यजने रताः ॥ ३१ ॥

प्राणिनः सन्तु सन्तुष्टाः सर्वे स्थावरजङ्गमाः ।
 शमं यान्तु तथोत्पाता ईतयश्च तथा पुनः ॥ ३२ ॥
 धनाः काले प्रवर्षन्तु कृषिर्बहुङ्गला तथा ।
 व्यास उवाच ।
 अेवं भ्रुवति देवेशे शङ्करे लोकशङ्करे ॥ ३३ ॥
 यद्दिडकाया शरीरात्तु निर्गता शक्तिरद्भुता ।
 भीषणातिप्रयत्ना य शिवाशतनिनादिनी ॥ ३४ ॥
 घोररूपाय पञ्चास्यमित्युवाच स्मितानना ।
 देवदेव प्रजाशु त्वं दैत्यानामधिपं प्रति ॥ ३५ ॥
 दूतत्वं कुरु कामारे भूढि शुभं स्मराकुलम् ।
 निशुम्भञ्च मद्योत्सिक्तं वयनाम्भम शङ्कर ॥ ३६ ॥
 मुञ्क्वा त्रिविष्टपं यात यूयं पातालमाशु वै ।
 देवाः स्वर्गे सुभं यान्तु तुराषाट् स्वासनं शभम् ॥ ३७ ॥
 प्राप्नोतु त्रिदिवं स्थानं यज्ञाभागांश्च देवताः ।
 ञ्जितेच्छा य युष्माकं यद्वि स्यात्तु मलत्तरा ॥ ३८ ॥
 तर्हि गच्छत पातालं तरसा यत्र दानवाः ।
 अथवा बलमास्थाय युद्धेच्छा मरणाय येत् ॥ ३९ ॥
 तदाऽऽगच्छन्तु तृप्यन्तु मस्त्रिवाः पिशितेन वः ।
 व्यास उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वयनं तस्याः शूलपाणिस्त्वरान्वितः ॥ ४० ॥
 गत्वाऽऽलु दैत्यराजानं शुभं सदसि संस्थितम् ।
 शिव उवाच ।
 राजन् दूतोऽलमम्बायास्त्रिपुरान्तकरो हरः ॥ ४१ ॥
 त्वत्सकाशमिडायातो छितं कर्तुं तवाभिलम् ।
 त्यक्त्वा स्वर्गं तथा भूमिं यूयं गच्छत सत्वरम् ॥ ४२ ॥
 पातालं यत्र प्रह्लादो बलिश्च बलिनां वरः ।
 अथवा मरणेच्छा येत्तर्ज्यागच्छत सत्वरम् ॥ ४३ ॥

સડ્ગ્રામે વો હનિષ્યામિ સર્વાનિવાહમાશુ વૈ ।
 ઇત્યુવાચ મહારાણી યુષ્મત્કલ્યાણહેતવે ॥ ૪૪ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ દૈત્યવરાન્દેવીવાક્યં પીયૂષસન્નિભમ્ ।
 હિતકૃચ્છ્રાવયિત્વા સ પ્રત્યાયાતશ્ચ શૂલભૃત્ ॥ ૪૫ ॥
 યયાસૌ પ્રેરિતઃ શમ્ભુર્દૂતત્વે દાનવાન્પ્રતિ ।
 શિવદૂતીતિ વિખ્યાતા જાતા ત્રિભુવનેઽખિલે ॥ ૪૬ ॥
 તેઽપિ શ્રુત્વા વચો દેવ્યાઃ શકુરોક્તં તુદુષ્કરમ્ ।
 યુદ્ધાય નિર્યયુઃ શીઘ્રં દંશિતાઃ શસ્ત્રપાણયઃ ॥ ૪૭ ॥
 તરસા રણમાગત્ય ચણ્ડિકાં પ્રતિ દાનવાઃ ।
 નિર્જઘ્નુશ્ચ શરૈસ્તીક્ષ્ણૈઃ કર્ણાકૃષ્ટૈઃ શિલાશિતૈઃ ॥ ૪૮ ॥
 કાલિકા શૂલપાતૈસ્તાન્ ગદાશક્તિવિદારિતાન્ ।
 કુર્વન્તી વ્યચરત્તત્ર ભક્ષયન્તી ચ દાનવાન્ ॥ ૪૯ ॥
 કમણ્ડલુજલાક્ષેપગતપ્રાણાન્ મહાબલાન્ ।
 બ્રહ્માણી ચાકરોત્તત્ર દાનવાન્સમરાડ્ગણે ॥ ૫૦ ॥
 માહેશ્વરી વૃષારૂઢા ત્રિશૂલેનાતિરંહસા ।
 જઘાન દાનવાન્સડ્ગ્ણ્યે પાતયામાસ ભૂતલે ॥ ૫૧ ॥
 વૈષ્ણવી ચક્રપાતેન ગદાપાતેન દાનવાન્ ।
 ગતપ્રાણાંશ્ચકારાશુ ચોત્તમાડ્ગવિવર્જિતાન્ ॥ ૫૨ ॥
 ઐન્દ્રી વજ્રપ્રહારેણ પાતયામાસ ભૂતલે ।
 ઐરાવતકરાઘાતપીડિતાન્દૈત્યપુડ્ગવાન્ ॥ ૫૩ ॥
 વારાહી તુણ્ડઘાતેન દંટ્ટાગ્રપાતનેન ચ ।
 જઘાન કોઘસંયુક્તા શતશો દૈત્યદાનવાન્ ॥ ૫૪ ॥
 નારસિંહી નખૈસ્તીવ્રૈર્દારિતાન્દૈત્યપુડ્ગવાન્ ।
 ભક્ષયન્તી ચચારાજૈ નનાદ ચ મુહુર્મુહુઃ ॥ ૫૫ ॥
 શિવદૂતી અટ્ટહાસૈઃ પાતયામાસ ભૂતલે ।
 તાંશખ્માદાય ચામુણ્ડા કાલિકા ચ ત્વરાન્વિતા ॥ ૫૬ ॥
 શિખિસંસ્થા ચ કૌમારી કર્ણાકૃષ્ટૈઃ શિલાશિતૈઃ ।

निजघान रणे शत्रून्देवानां च छिताय वै ॥ ५७ ॥
 वारुणी पाशसम्बद्धान्दैत्यान्समरमस्तके ।
 पातयामास तत्पृष्ठे मूर्च्छितागतयेतनान् ॥ ५८ ॥
 अेवं मातृगणोनाजवतिवीर्यपराङ्गमम् ।
 मर्दितं दानवं सैन्यं पलायनपरं ङ्यभूत् ॥ ५९ ॥
 भुम्भारवस्तु सुमडानभूत्तत्र भवाएवि ।
 पुष्पवृष्टिं तदा देवाश्चकुर्वन्त्या गणोपरि ॥ ६० ॥
 तश्छुत्वा निनदं धीरे जयशब्दं च दानवाः ।
 रक्तबीजश्चुकोपाशु दृष्ट्वा दैत्यान्पलायितान् ॥ ६१ ॥
 गर्जमानांस्तथा देवान्चीक्ष्य दैत्यो मडाभलः ।
 रक्तबीजस्तु तेजस्वी रणामभ्याययौ तदा ॥ ६२ ॥
 सायुधो रथसंविष्टः कुर्वञ्जयाशब्दमद्भुतम् ।
 आजगाम तदा देवीं क्रोधरक्तक्षेणोद्यतः ॥ ६३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां पञ्चमस्कन्धे रक्तबीजेन
 देव्या युद्धवर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ५.२८ ॥

५.२८ ऐकोनत्रिंशोऽध्यायः । देव्यासह युद्धकराणाय निशुम्भप्रयाणम् ।

व्यास उवाच ।
 वरदानमिदं तस्य दानवस्य शिवार्पितम् ।
 अत्यद्भुततरं राजञ्छुण्णु तत्प्रभ्रवीम्यहम् ॥ १ ॥
 तस्य देहाद्रक्तभिन्दुर्यदा पतति भूतले ।
 समुत्पतन्ति दैतेयास्तद्रूपास्तत्पराङ्गमाः ॥ २ ॥
 असङ्ख्याता महावीर्या दानवा रक्तसम्भवाः ।
 प्रभवन्त्विति रुद्रेण दत्तोऽस्त्यत्यद्भुतो वरः ॥ ३ ॥
 स तेन वरदानेन दर्पितः क्रोधसंयुतः ।
 अभ्यगात्तरसा सङ्घ्ये लन्तुं देवीं सकालिकाम् ॥ ४ ॥
 स दृष्ट्वा वैष्णवीं शक्तिं गरुडोपरिसंस्थिताम् ।

शक्त्या जघान दैत्येन्द्रस्तां वै कमललयनाम् ॥ ५ ॥

गद्यया वारयामास शक्तिः सा शक्तिसंयुता ।

अताऽयस्य यक्तेषा रक्तबीजं मडासुरम् ॥ ६ ॥

रथाऽगडतदेडात्तु भडु सुस्त्राव शोणितम् ।

वज्राडतगिरेः श्ुङ्गान्निर्जरा षव गैरिका ॥ ७ ॥

यत्र यत्र यदा भूमौ पतन्ति रक्तभिन्धवः ।

समुत्तस्थुस्तदाकाराः पुरुषाश्च सडस्रशः ॥ ८ ॥

अैन्द्री तमसुरं घोरं वज्रेणाभिजघान य ।

रक्तबीजं कुधाऽऽविष्टा निःससार य शोणितम् ॥ ९ ॥

ततस्तत्क्षतजज्जता रक्तबीजा ड्यनेकशः ।

तद्भीर्याश्च तदाकारा सायुधा युद्धदुर्मदाः ॥ १० ॥

अडमाणी अडमदण्डेन कुपिता ड्यडनद् भृशम् ।

माडेश्चरी त्रिशूलेन दारयामास दानवम् ॥ ११ ॥

नारसिंडी नभाघातैस्तं विव्याध मडासुरम् ।

अडनत्तुण्डघातेन कुद्धा तं राक्षसाधमम् ॥ १२ ॥

कौमारी य तथा शक्त्या वक्षस्येनमताऽयत् ।

सोऽपि कुद्धः शरासारैर्भिभेद निशितैश्च ताः ॥ १३ ॥

गदाशक्तिप्रडारैस्तु मातृः सर्वाः पृथक्पृथक् ।

शक्तयस्तं शराघातैर्विव्यधुस्तत्रकोपिताः ॥ १४ ॥

तस्य शस्त्राणि यिच्छेद यण्डिका स्वशरैः शितैः ।

जघानान्यैश्च विशिषैस्तं देवी कुपिता भृशम् ॥ १५ ॥

तस्य देडास्य सुस्त्राव रुधिरं भडुधा तु यत् ।

तस्मात्तत्सदृशाः शूराः प्रादुरासन्सडस्रशः ॥ १६ ॥

रक्तबीजैर्जगद्व्यासं रुधिरौघसमुद्भवैः ।

सन्नद्धैः सायुधैः कामं कुर्वद्भिर्युद्धमद्भुतम् ॥ १७ ॥

प्रडरन्तश्च तान्दृष्ट्वा रक्तबीजाननेकशः ।

भयभीताः सुरास्त्रेसुर्विषण्णाः शोककर्षिताः ॥ १८ ॥

येऽन्ये रुधिरजाः क्रूरा रक्तबीजा मडाभवाः ।
 तेऽपि निष्पातिताः सर्वे भक्षिता गतशोणिताः ॥ ३२ ॥
 कृत्रिमा भक्षिताः सर्वे यस्तु स्वाभाविकोऽसुरः ।
 सोऽपि प्रपातितो हत्वा ऋग्गेनातिविभ्रष्टितः ॥ ३३ ॥
 रक्तबीजे उते रौद्रे ये यान्ये दानवा रणे ।
 पलायनं ततः कृत्वा गतास्ते भयकम्पिताः ॥ ३४ ॥
 डाडेति विभ्रुवन्तस्ते शुम्भं प्रोयुः सविहवाः ।
 रुधिरारक्तदेहाश्च विगतास्त्रा विचेतसः ॥ ३५ ॥
 राजन्नम्बिकया रक्तबीजोऽसौ विनिपातितः ।
 यामुड्या तस्य देहात्तु पपौ सर्वं य शोणितम् ॥ ३६ ॥
 ये यान्ये दानवाः शूरा वाङ्मनेनातिरंभसा ।
 सिंहेन निहताः सर्वे कात्या य भक्षिताः परे ॥ ३७ ॥
 वयं त्वां कथितुं राजन्नागता युद्धयेष्टितम् ।
 अरितञ्च तथा देव्याः सङ्ग्रामे परमाद्भुतम् ॥ ३८ ॥
 अजेयेयं मडाराज सर्वथा दैत्यदानवैः ।
 गन्धर्वासुरयक्षैश्च पन्नगोरगराक्षसैः ॥ ३९ ॥
 अन्यास्तत्रागता देव्य षण्ढ्राणीप्रमुष्णा भृशम् ।
 युध्यमाना मडाराज वाङ्मनेरायुर्धैर्युताः ॥ ४० ॥
 ताभिः सर्वे हतं सैन्यं दानवानां वरायुधैः ।
 रक्तबीजोऽपि राजेन्द्र तस्मा विनिपातितः ॥ ४१ ॥
 अेकापि दुःसहा देवी किं पुनस्ताभिरन्विता ।
 सिंहोऽपि हन्ति सङ्ग्रामे राक्षसानमितप्रभः ॥ ४२ ॥
 अतो विचार्य सशिवैर्यद्युक्तं तद्विधीयताम् ।
 न वैरमनया युक्तं सन्धिरेव सुष्प्रदः ॥ ४३ ॥
 आश्चर्यमेतदभिलं यन्नारी हन्ति राक्षसान् ।
 रक्तबीजोऽपि निहतः पीतं तस्यापि शोणितम् ॥ ४४ ॥
 अन्ये निपातिता दैत्याः सङ्ग्रामेऽम्बिकया नृप ।
 यामुड्या य मांसं वै भक्षितं सकलं रणे ॥ ४५ ॥

वरं पातालगमनं तस्याः सेवाथवा वरा ।
 न तु युष्मं महाराज कार्यमम्बिकया सह ॥ ४६ ॥
 न नारी प्राकृता ऽप्येषा देवकार्यार्थसाधिनी ।
 मायेयं प्रभवा देवी क्षपयन्तीयमुत्थिता ॥ ४७ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति तेषां वयस्तथ्यं श्रुत्वा कालविमोहितः ।
 मुमूर्षुः प्रत्युवाचेदं शुभम्ः प्रस्कुरिताघरः ॥ ४८ ॥
 शुभम् उवाच ।
 यूयं गच्छत पातालं शरणं वा भयातुराः ।
 उनिष्याम्यहमधैव ताञ्च ताश्च समुद्यतः ॥ ४९ ॥
 जित्वा सर्वांसुरानाजौ कृत्वा राज्यं सुपुष्कलम् ।
 कथं नारीभयोद्भिन्नः पातालं प्रविशाम्यहम् ॥ ५० ॥
 निहत्य पार्षदांसर्वान् रक्तबीजमुभान् रणे ।
 प्राणत्राणाय गच्छामि हित्वा किं विपुलं यशः ॥ ५१ ॥
 मरणं त्वनिवार्यं वै प्राणिनां कालकल्पितम् ।
 तद्भयं जन्मनोपात्तं त्यजेत्को दुर्लभं यशः ॥ ५२ ॥
 निशुभमाहं गमिष्यामि रथाद्गडो रणजिरे ।
 उत्वा तामागमिष्यामि नागमिष्यामि यान्यथा ॥ ५३ ॥
 त्वं तु सेनायुतो वीर पाष्णिग्राहो भवस्व मे ।
 तरसा तां शरैस्तीक्ष्णैर्नारीं नय यमालये ॥ ५४ ॥
 निशुभम् उवाच ।
 अहमद्य उनिष्यामि गत्वा दृष्टाञ्च कालिकाम् ।
 आगमिष्याम्यहं शीघ्रं गृहीत्वा तामथाम्बिकाम् ॥ ५५ ॥
 मा चिन्तां कुरु राजेन्द्र वराकायास्तु कारणे ।
 स्वैषा बाला क्व मे बाहुवीर्यं विश्ववशङ्करम् ॥ ५६ ॥
 त्यक्त्वाऽऽर्तिं विपुलां भ्रातर्भुङ्क्ते भोगाननुत्तमान् ।
 आनयिष्याम्यहं कामं मानिनीं मानसंयुताम् ॥ ५७ ॥

મયિ તિષ્ઠતિ તે રાજન્ન યુક્તં ગમનં રણે ।
ગત્વાહમાનયિષ્યામિ તવાર્થે વૈ જયશ્રિયમ્ ॥ ૫૮ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।
ઇત્યુક્ત્વા ભ્રાતરં જ્યેષ્ઠં કનીયાન્બલગર્વિતઃ ।
રથમાસ્થાય વિપુલં સન્નદ્ધઃ સ્વબલાવૃતઃ ॥ ૫૯ ॥

જગામ તરસા તૂર્ણં સડ્ગરે કૃતમડ્ગલઃ ।
સંસ્તુતો બન્દિસૂતૈશ્ચ સાયુધઃ સપરિષ્કરઃ ॥ ૬૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે દેવ્યાસહ યુદ્ધકરણાય
નિશુભ્મપ્રયાણં નામકોનત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૨૯ ॥

પ.૩૦ ત્રિંશોડધ્યાયઃ । યુદ્ધાત્પ્રત્યાગતાનાં રક્ષસાં શુભ્માય વાર્તાવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
નિશુભ્મો નિશ્ચયં કૃત્વા મરણાય જયાય વા ।
સોદ્યમઃ સબલઃ શૂરો રણે દેવીમુપાયયૌ ॥ ૧ ॥
તમાજગામ શુભ્મોડપિ સ્વબલેન સમાવૃતઃ ।
પ્રેક્ષકોડભૂદ્રણે રાજા સડ્ગ્રામરસપણ્ડિતઃ ॥ ૨ ॥
ગગને સંસ્થિતા દેવાસ્તદાભ્રપટલાવૃતાઃ ।
દિદૃક્ષવસ્તુ સડ્ગ્રામે સેન્દ્રા યક્ષગણાસ્તથા ॥ ૩ ॥
નિશુભ્મોડય રણે ગત્વા ધનુરાદાય શાર્ડ્ગકમ્ ।
ચકાર શરવૃષ્ટિં સ ભીષયઞ્જગદમ્બિકામ્ ॥ ૪ ॥
મુઞ્ચન્તં શરજાલાનિ નિશુભ્મં ચણ્ડિકા રણે ।
વીક્ષ્યાદાય ધનુઃ શ્રેષ્ઠં જહાસ સુસ્વરં મુહુઃ ॥ ૫ ॥
ઉવાચ કાલિકાં દેવી પશ્ય મૂર્ખત્વમેતયોઃ ।
મરણાયાગતૌ કાલિ મત્સમીપમિહાધુના ॥ ૬ ॥
દૃષ્ટ્વા દૈત્યવધં ધીરં રક્તબીજાત્યયં તથા ।
જયાશાં કુરુતસ્ત્વેતૌ મોહિતૌ મમ માયથા ॥ ૭ ॥
આશા બલવતી જ્યોષા ન જહાતિ નરં ક્વચિત્ ।

भद्रं हृतभवं नष्टं गतपक्षं विद्येतनम् ॥ ८ ॥

आशापाशनिबद्धौ द्वौ युद्धाय समुपागतौ ।
निहन्तव्यौ मया कालि रणे शुम्भनिशुम्भकौ ॥ ९ ॥

आसन्नमरणावेतौ सम्प्राप्तौ दैवमोहितौ ।
पश्यतां सर्वदेवानां हनिष्याम्यहमद्य तौ ॥ १० ॥

व्यास उवाच ।
धृत्युक्त्वा कालिकां यज्ञी कर्णाङ्गुष्ठशरोत्तरैः ।
छादयामास तरसा निशुम्भं पुरतः स्थितम् ॥ ११ ॥

दानवोऽपि शरांस्तस्याश्चिरछेद निशितैः शरैः ।
तयोः परस्परं युद्धं बभूवातिभयानकम् ॥ १२ ॥

केसरी केशजालानि धुन्वानः सैन्यसागरम् ।
गाढयामास बलवान्सरसीं वारणो यथा ॥ १३ ॥

नभैर्दन्तप्रहारैस्तु दानवान्पुरतः स्थितान् ।
यथाद्य विशीर्णाङ्गान् गजानिव मधोऽहटान् ॥ १४ ॥

अेवं विमथ्यमाने तु सैन्ये केसरिणा तदा ।
अभ्यधावन्निशुम्भोऽथ विद्वृष्टवरकार्मुकः ॥ १५ ॥

अन्येऽपि कुब्जा दैत्येन्द्रा देवीं हन्तुमुपाययुः ।
सन्दृष्टन्तरसना रक्तनेत्रा ङ्यनेकशः ॥ १६ ॥

तत्राजगाम तरसा शुम्भः सैन्यसमावृतः ।
निहत्य कालिकां कोपाद्ग्रहीतुं जगदम्बिकाम् ॥ १७ ॥

तत्रागत्य ददृशाज्जाम्बिकाञ्च पुरःस्थिताम् ।
शैर्द्ररसयुतां कान्तां शङ्काररससंयुताम् ॥ १८ ॥

तां वीक्ष्य विपुलापाङ्गीं त्रैलोक्यवरसुन्दरीम् ।
सुरक्तनयनां रम्यां क्रोधरक्तेक्षणां तथा ॥ १९ ॥

विवालेच्छां परित्यज्य जयाशां दूरतस्तथा ।
मरणे निश्चयं कृत्वा तस्थावाहितकार्मुकः ॥ २० ॥

तं तथा दानवं देवी स्मितपूर्वमिदं वचः ।
बलाघे शृण्वतां तेषां दैत्यानां रणमस्तके ॥ २१ ॥

गच्छध्वं पामरा यूयं पातालं वा जलार्णवम् ।
 ञ्जिताशां स्थिरां कृत्वा त्यक्त्वात्रैवायुधानि च ॥ २२ ॥
 अथवा मच्छराघाततत्प्राणा रणाजिरे ।
 प्राप्य स्वर्गसुभं सर्वे क्रीडन्तु विगतज्वराः ॥ २३ ॥
 कातरत्वं य शूरत्वं न भवत्येव सर्वथा ।
 ददाम्यभयदानं वै यान्तु सर्वे यथासुभम् ॥ २४ ॥
 व्यास उवाच ।
 धत्याकर्ण्य वयस्तस्या निशुम्भो मदगर्वितः ।
 निशितं भङ्गमादाय यर्म यैवाष्टयन्द्रकम् ॥ २५ ॥
 धावमानस्तु तरसासिना सिद्धं मद्योत्कटम् ।
 जघानातिबलान्भूर्ध्नि भ्रामयञ्जगदम्बिकाम् ॥ २६ ॥
 ततो देवी स्वगदया वञ्चयित्वासिपातनम् ।
 ताडयामास तं बाहोर्मूले परशुना तदा ॥ २७ ॥
 भङ्गेन निहतः सोऽपि बाहुमूले मलामदः ।
 संस्तम्य वेदनां भूयो जघान यत्किञ्चिदं तदा ॥ २८ ॥
 सापि धाष्टास्वनं धोरं यकार भयदं नृणाम् ।
 पपौ पुनः पुनः पानं निशुम्भं हन्तुमिच्छती ॥ २९ ॥
 अथ परस्परं युद्धं बभूवातिभयप्रदम् ।
 देवानां दानवानाञ्च परस्परजयैषिणाम् ॥ ३० ॥
 पलादाः पक्षिणः क्रूराः सारमेयाश्च जम्बुकाः ।
 ननृतुश्चातिसन्तुष्टा गृध्राः कडुाश्च वायसाः ॥ ३१ ॥
 रणभूर्भाति भूयिष्ठपतितासुरवर्षडैः ।
 रुधिरस्रावसंयुक्तैर्गजैश्चदेलसङ्कुला ॥ ३२ ॥
 पतितान्दानवान्दृष्ट्वा निशुम्भोऽतिरुषान्वितः ।
 प्रथमौ यत्किञ्चिदं तूर्णं गदामादाय दारुणाम् ॥ ३३ ॥
 सिद्धं जघान गदया मस्तके मदगर्वितः ।
 प्रहृत्य च स्मितं कृत्वा पुनर्देवीमताडयत् ॥ ३४ ॥

सापि तं कुपितातीव निशुम्भं पुरतः स्थितम् ।
प्रहरन्तं समीक्ष्याथ देवी वचनमब्रवीत् ॥ ३५ ॥
देव्युवाच ।
तिष्ठ मन्दमते तावधावत्पद्गमिदं तव ।
ग्रीवायां प्रेरयाम्यस्माद् गन्तासि यमसादनम् ॥ ३६ ॥
व्यास उवाच ।
धृत्युक्त्वा तरसा देवी कृपाणेन समाहिता ।
चिच्छेद मस्तकं तस्य निशुम्भस्याथ चण्डिका ॥ ३७ ॥
सस्थिन्नमस्तको देव्या कबन्धोऽतीव दारुणः ।
बभ्राम य गदापाणिस्त्रासयन्नेवतागणान् ॥ ३८ ॥
देवी तस्य शितैर्बाणैश्चिच्छेद चरणौ करौ ।
पपातोर्व्यां ततः पापी गतासुः पर्वतोपमः ॥ ३९ ॥
तस्मिन्निपतिते दैन्ये निशुम्भे भीमविक्रमे ।
डाडाकारो मडानासीत्तत्सैन्ये भयकम्पिते ॥ ४० ॥
त्यक्त्वाऽऽयुधानि सर्वाणि सैनिकाः क्षतजम्बुताः ।
जग्मुर्बुम्भारवं सर्वे कुर्वाणा राजमन्दिरम् ॥ ४१ ॥
तानागतान्सुसम्प्रेक्ष्य शुम्भः शत्रुनिषूदनः ।
पप्रच्छ क्व निशुम्भोऽसौ कथं भग्नाः पलायिताः ॥ ४२ ॥
तश्छुत्वा वचनं राज्ञस्ते प्रोयुः प्राज्ञता भृशम् ।
राजंस्ते निहतो भ्राता शेते समरमूर्धनि ॥ ४३ ॥
तथा निपातिताः शूरा ये य तेऽध्यनुजानुगाः ।
वयं त्वां कथितुं सर्वं वृत्तान्तं समुपागताः ॥ ४४ ॥
निशुम्भो निहतस्तत्र तथा चण्डिकयाधुना ।
न हि युद्धस्य कालोऽथ तव राजन् रणाङ्गणे ॥ ४५ ॥
देवकार्यं समुद्दिश्य कापीयं परमाङ्गना ।
उन्तुं दैत्यकुलं नूनं प्राप्तेति परिचिन्तय ॥ ४६ ॥
नैषा प्राकृतयोषैव देवी शक्तिरनुत्तमा ।
अचिन्त्यचरिता क्वापि दुर्ज्ञेया देवतैरपि ॥ ४७ ॥

नानारूपधरातीव मायामूलविशारदा ।
 विचित्रभूषणा देवी सर्वायुधधरा शुभा ॥ ४८ ॥
 गडना गूढचरिता कालरात्रिरिवापरा ।
 अपारपारगा पूर्णा सर्वलक्षणसंयुता ॥ ४९ ॥
 अन्तरिक्षस्थिता देवास्तां स्तुवन्त्यकुतोभयाः ।
 देवकार्यञ्च कुर्वाणं श्रीदेवीं परमाद्भुताम् ॥ ५० ॥
 पलायनं परो धर्मः सर्वथा देहलक्षणम् ।
 रक्षिते किल देहेस्मिन्कालेऽस्मत्सुभताद्गते ॥ ५१ ॥
 सङ्ग्रामे विजयो राजन् भविता ते न संशयः ।
 कालः करोति बलिनं समये निर्बलं क्वचित् ॥ ५२ ॥
 तं पुनः सभलं कृत्वा जयायोपदधाति हि ।
 दातारं यायकं कालः करोति समये क्वचित् ॥ ५३ ॥
 भिक्षुकं धनदातारं करोति समयान्तरे ।
 विष्णुः कालवशे नूनं ब्रह्मा वा पार्वतीपतिः ॥ ५४ ॥
 छन्द्राद्या निर्जराः सर्वे काल एव प्रभुः स्वयम् ।
 तस्मात्कालं प्रतीक्षस्व विपरीतं तवाधुना ॥ ५५ ॥
 सम्भुभो देवतानाञ्च दैत्यानां नाशहेतुकः ।
 अकैव य गतिर्नास्ति कालस्य किल भूपते ॥ ५६ ॥
 नानारूपधराप्यस्ति ज्ञातव्यं तस्य चेष्टितम् ।
 कदाचित्सम्भवो नृणां कदाचित्प्रलयस्तथा ॥ ५७ ॥
 उत्पत्तिहेतुः कालोऽन्यः क्षयहेतुस्तथापरः ।
 प्रत्यक्षं ते महाराज देवाः सर्वे सवासवाः ॥ ५८ ॥
 करदास्ते कृताः पूर्वं कालेन सम्भुभेन य ।
 तेनैव विमुष्पेनाद्य बलिनोऽबलयासुराः ॥ ५९ ॥
 निडता नितरां कालः करोति य शुभाशुभम् ।
 नैवात्र कारणं काली नैव देवाः सनातनाः ॥ ६० ॥
 यथा ते रोचते राजस्तथा कुरु विमृश्य य ।
 कालोऽयं नात्र हेतुस्ते दानवानां तथा पुनः ॥ ६१ ॥

त्वदग्रतो गतः शङ्को भङ्गः सङ्घ्ये निरायुधः ।
 तथा विष्णुस्तथा रुद्रो वरुणो धनदो यमः ॥ ६२ ॥
 तथा त्वमपि राजेन्द्र वीक्ष्य कालवशं जगत् ।
 पातालं गच्छ तरसा ज्वलन्मद्रमवाप्स्यसि ॥ ६३ ॥
 मृते त्वयि मडाराज शत्रवस्ते मुदान्विताः ।
 मङ्गलानि प्रगायन्तो विचरिष्यन्ति सर्वतः ॥ ६४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां पञ्चमस्कन्धे युद्धात्प्रत्यागतानां रक्षसां
 शुम्भाय वार्तावर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ५.३० ॥

प.३१ ऐकत्रिंशोऽध्यायः । शुम्भवधः ।

व्यास उवाच ।
 एति तेषां वयः श्रुत्वा शुम्भो दैत्यपतिस्तथा ।
 उवाच सैनिकानाशु कोपाकुलितलोचनः ॥ १ ॥
 शुम्भ उवाच ।
 जात्माः किं श्रूत दूर्वाय्यं कृत्वा ज्वितुमुत्सहे ।
 निहत्य सखिवा-न्भ्रातृन्निर्लज्जो विचरामि किम् ॥ २ ॥
 कालः कर्ता शुभानां वाशुभानां बलवत्तरः ।
 का चिन्ता मम द्रुवरि तस्मिन्निशेऽप्यरूपके ॥ ३ ॥
 यद्भवति तद्भवतु यत्करोति करोतु तत् ।
 न मे चिन्तास्ति कुत्रापि मरणाज्ज्वलनात्तथा ॥ ४ ॥
 स कालोऽप्यन्यथाकर्तुं भावितो नेशते क्वचित् ।
 न वर्षति य पर्जन्यः श्रावणो मासि सर्वथा ॥ ५ ॥
 कदाचिन्मार्गशीर्षे वा पौषे माघेऽथ कृत्वाङ्गुने ।
 अकाले वर्षतीवाशु तस्मान्मुष्यो न यास्त्वयम् ॥ ६ ॥
 कालो निमित्तमात्रं तु दैवं हि बलवत्तरम् ।
 दैवेन निर्मितं सर्वं नान्यथा भवतीत्यदः ॥ ७ ॥

દૈવમેવ પરં મન્યે ધિક્ષ્ણૌરુષમનર્થકમ્ ।
 જેતા યઃ સર્વદેવાનાં નિશુભ્નોડપ્યનયા હતઃ ॥ ૮
 રક્તબીજો મહાશૂરઃ સોડપિ નાશં ગતો યદા ।
 તદાહં કીર્તિમુત્સૃજ્ય જીવિતાશાં કરોમિ કિમ્ ॥ ૯ ॥
 પ્રાપ્તે કાલે સ્વયં બ્રહ્મા પરાર્ધદ્વયસમ્મિતે ।
 નિધનં યાતિ તરસા જગત્કર્તા સ્વયં પ્રભુઃ ॥ ૧૦ ॥
 ચતુર્થુગસહસ્રં તુ બ્રહ્મણો દિવસે કિલ ।
 પતન્તિ ભવનાત્પઞ્ચ નવ ચેન્દ્રાસ્તથા પુનઃ ॥ ૧૧ ॥
 તથૈવ દ્વિગુણે વિષ્ણુર્મરણાયોપકલ્પતે ।
 તથૈવ દ્વિગુણે કાલે શકુરઃ શાન્તિમેતિ ચ ॥ ૧૨ ॥
 કા ચિન્તા મરણો મૂઢા નિશ્ચલે દૈવનિર્મિતે ।
 મહી મહીધરાણાઞ્ચ નાશઃ સૂર્યશશાકુયોઃ ॥ ૧૩ ॥
 જાતસ્ય હિ ધ્રુવં મૃત્યુર્ધુવં જન્મ મૃતસ્ય ચ ।
 અધ્રુવેડસ્મિઞ્છરીરે તુ રક્ષણીયં યશઃ સ્થિરમ્ ॥ ૧૪ ॥
 રથો મે કલ્પ્યતાં શીઘ્રં ગમિષ્યામિ રણાજિરે ।
 જયો વા મરણં વાપિ ભવત્વદૈવ દૈવતઃ ॥ ૧૫ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા સૈનિકાઞ્છુભ્નો રથમાસ્થાય સત્વરઃ ।
 પ્રયયાવમ્બિકા યત્ર સંસ્થિતા તુ હિમાચલે ॥ ૧૬ ॥
 સૈન્યં પ્રચલિતં તસ્ય સડ્ગે તત્ર ચતુર્વિધમ્ ।
 હસ્ત્યશ્વરથપાદાતિસંયુતં સાયુધં બહુ ॥ ૧૭ ॥
 તત્ર ગત્વાચલે શુભ્મઃ સંસ્થિતાં જગદમ્બિકામ્ ।
 ત્રૈલોક્યમોહિનીં કાન્તામપશ્યત્સિંહવાહિનીમ્ ॥ ૧૮ ॥
 સર્વાભરણભૂષાઢ્યાં સર્વલક્ષણસંવૃતામ્ ।
 સ્તૂયમાનાં સુરૈઃ ખસ્થૈર્ગન્ધર્વયક્ષકિન્નરૈઃ ॥ ૧૯ ॥
 પુષ્પૈશ્ચ પૂજ્યમાનાઞ્ચ મન્દારપાદપોદ્ભવૈઃ ।
 કુર્વાણાં શડ્ખનિનદં ઘણ્ટાનાદં મનોહરમ્ ॥ ૨૦ ॥
 દૃષ્ટ્વા તાં મોહમગમચ્છુભ્મઃ કામવિમોહિતઃ ।
 પઞ્ચબાણાહતઃ કામં મનસા સમચિન્તયત્ ॥ ૨૧ ॥

अडो रूपमिदं सम्यगडो यातुर्यमद्भुतम् ।
 सौकुमार्यञ्च घैर्यञ्च परस्परविरोधि यत् ॥ २२ ॥
 सुकुमारातितन्वङ्गी सधः प्रकटयौवना ।
 चित्रमेतदसौ भाला कामभावाविवर्जिता ॥ २३ ॥
 कामकान्तासमा रूपा सर्वलक्षणलक्षिता ।
 अम्बिकेयं किमेतत्तु उन्ति सर्वाभलाभलान् ॥ २४ ॥
 उपायः कोऽत्र कर्तव्यो येन मे वशगा भवेत् ।
 न मन्त्रा वा मरालाक्षीसाधने सन्निधौ मम ॥ २५ ॥
 सर्वमन्त्रमयी ङ्येषा मोहिनी मद्गर्विता ।
 सुन्दरीयं कथं मे स्याद्भ्रशगा वरवर्णिनी ॥ २६ ॥
 पातालगमनं मेऽद्य न युक्तं समराङ्गणात् ।
 सामदानविभेदैश्च नेयं साध्या मलाभला ॥ २७ ॥
 किं कर्तव्यं य गन्तव्यं विषमे समुपस्थिते ।
 मरणां नोत्तमं यात्र स्त्रीकृतं तु यशोऽपहृत् ॥ २८ ॥
 मरणाभूषिभिः प्रोक्तं सङ्गरे मङ्गलास्पदम् ।
 यत्तत्समानभलथोर्योधयोर्युध्यतोः किल ॥ २९ ॥
 प्राप्तेयं दैवरचिता नारी नरशतोत्तमा ।
 नाशायास्मत्कुलस्येह सर्वथातिभलाभला ॥ ३० ॥
 वृथा किं सामवाङ्मयानि मया योज्यानि साम्प्रतम् ।
 उन्ननायागता ङ्येषा किं नु साम्ना प्रसीदति ॥ ३१ ॥
 न दानैश्चालितुं योग्या नानाशस्त्रविभूषिता ।
 भेदस्तु विह्वलः कामं सर्वदेववशानुगा ॥ ३२ ॥
 तस्मात्तु मरणां श्रेयो न सङ्ग्रामे पलायनम् ।
 जयो वा मरणां वाद्य भवत्वेव यथाविधि ॥ ३३ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति सञ्चिन्त्य मनसा शुम्भः सत्वाश्रितोऽभवत् ।
 युद्धाय सुस्थिरो भूत्वा तामुवाच पुरःस्थिताम् ॥ ३४ ॥
 देवि युध्यस्व कान्तेऽद्य मृथायं ते परिश्रमः ।

भूर्भासि डिल नारीणां नाथं धर्मः कदाचन ॥ ३५ ॥

नारीणां वीर्येण बाणा भ्रुवावेव शरासनम् ।

डावभावास्तु शस्त्राणि पुमाँल्लक्ष्यं विचक्षणः ॥ ३६ ॥

सत्रालक्ष्माङ्गरागोडत्र रथश्चापि मनोरथः ।

मन्दप्रजल्पितं भेरीशब्दो नान्यः कदाचन ॥ ३७ ॥

अन्यास्त्रधारणं स्त्रीणां विडम्बनमसंशयम् ।

लज्जैव भूषणं कान्ते न य धार्ष्ट्यं कदाचन ॥ ३८ ॥

युध्यमाना वरा नारी कर्कशेवाभिदृश्यते ।

स्तनौ सङ्गोपनीयौ वा धनुषः कर्षणे कथम् ॥ ३९ ॥

क्व मन्दगमनं कुत्र गदाभादाय धावनम् ।

बुद्धिदा कालिका तेऽत्र यामुण्डा परनायिका ॥ ४० ॥

यष्टिडका मन्त्रमध्यस्था लालनेऽसुस्वरा शिवा ।

वाडनं मृगराडास्ते सर्वसत्त्वभयङ्करः ॥ ४१ ॥

वीणानादं परित्यज्य घण्टानादं करोषि यत् ।

रूपयौवनयोः सर्वं विरोधि वरवर्णिनि ॥ ४२ ॥

यदि ते सङ्गरेच्छास्ति कुतूपा भव भामिनि ।

लम्बोष्ठी कुनपी क्रूरा ध्वाङ्गवर्णा विलोचना ॥ ४३ ॥

लम्बपादा कुदन्ती य मार्जारनयनाकृतिः ।

धृष्टं रूपास्थाय तिष्ठ युद्धे स्थिरा भव ॥ ४४ ॥

कर्कशं वचनं ब्रूहि ततो युद्धं करोम्यहम् ।

धृष्टशीं सुदतीं दृष्ट्वा न मे पाणिः प्रसीदति ॥ ४५ ॥

उन्तुं त्वां मृगशावाक्षि कामकान्तोपमे मृधे ।

व्यास उवाच ।

धृतिं ब्रुवाणं कामार्तं वीक्ष्य तं जगदम्बिका ॥ ४६ ॥

स्मितपूर्वमिदं वाक्यमुवाच भरतोत्तम ।

दृष्ट्वाय ।

किं विधीयसि मन्दात्मन् कामबाणविमोहितः ॥ ४७ ॥

प्रेक्षिकाडं स्थिता मूढ कुरु कालिकया मृधम् ।

यामुद्गथा वा कुर्वते तव योग्ये रक्षाद्गणेशे ॥ ४८ ॥

प्रहरस्व यथाकामं नालं त्वां योद्धुमुत्सले ।

धृत्युक्त्वा कालिकां प्राह देवी मधुरया गिरा ॥ ४९ ॥

जड्येनं कालिके कूरे कुरुपप्रियमाहवे ।

व्यास उवाच ।

धृत्युक्त्वा कालिका कालप्रेरिता कालरूपिणी ॥ ५० ॥

गदां प्रगृह्य तरसा तस्थावाजौ कृतोद्यमा ।

तयोः परस्परं युद्धं भव्वातिभयानकम् ॥ ५१ ॥

पश्यतां सर्वदेवानां मुनीनाञ्च महात्मनाम् ।

गदामुद्यम्य शुम्भोऽथ जघान कालिकां रणे ॥ ५२ ॥

कालिका दैत्यराजानं गदया न्यहनद् भृशम् ।

भभञ्जास्य रथं यद्ग्री गदया कनकोज्ज्वलम् ॥ ५३ ॥

भरान्दत्वा जघानाशु दारुकं दारुणस्वना ।

स पदातिर्गदां गुर्वी समादाय कुधान्वितः ॥ ५४ ॥

कालिकाभुजयोर्मध्ये प्रहसन्नहनत्तदा ।

वञ्चयित्वा गदाघातं भद्गमादाय सत्वरा ॥ ५५ ॥

शिश्रेष्टास्य भुजं सव्यं सायुधं यन्नार्षितम् ।

स छिन्नबाहुर्विरथो गदापाणिः परिप्लुतः ॥ ५६ ॥

अथिरेण समागम्य कालिकामहनत्तदा ।

काली य करवालेन भुजं तस्याथ दक्षिणाम् ॥ ५७ ॥

शिश्रेष्ट प्रहसन्ती सा सगदं किल साद्गदम् ।

कर्तुं पादप्रहारं स कुपितः प्रयथौ जवात् ॥ ५८ ॥

काली शिश्रेष्ट यरणौ भद्गोनास्य त्वरान्विता ।

सस्थिन्नकरपाटोऽपि तिष्ठ तिष्ठेति य ब्रुवन् ॥ ५९ ॥

घावमानो ययावाशु कालिकां भीषयन्निव ।

तमागच्छन्तमालोक्य कालिका कमलोपमम् ॥ ६० ॥

यकर्त मस्तकं कण्ठाद्बुधिरौघवल् भृशम् ।

छिन्नेऽसौ मस्तके भूमौ पपात गिरिसन्निभः ॥ ६१ ॥

પ્રાણા વિનિર્ચયુસ્તસ્ય દેહાદુલ્કમ્ય સત્વરમ્ ।
 ગતાસું પતિતં દૈત્યં દૃષ્ટ્વા દેવાઃ સવાસવાઃ ॥ ૬૨ ॥
 તુષ્ટુવુસ્તાં તદા દેવીં ચામુણ્ડાં કાલિકાં તથા ।
 વવુર્વાતાઃ શિવાસ્તત્ર દિશશ્ચ વિમલા ભૃશમ્ ॥ ૬૩ ॥
 બભૂવુશ્ચાગ્રયો હોમે પ્રદક્ષિણશિખાઃ શુભાઃ ।
 હતશેષાશ્ચ યે દૈત્યાઃ પ્રણમ્ય જગદમ્બિકામ્ ॥ ૬૪ ॥
 ત્યક્ત્વાડડયુધાનિ તે સર્વે પાતાલં પ્રચયુર્નૃપ ।
 એતત્તે સર્વમાખ્યાતં દેવ્યાશ્ચરિતમુત્તમમ્ ॥ ૬૫ ॥
 શુભમાદીનાં વધં ચૈવ સુરાણાં રક્ષણં તથા ।
 એતદાખ્યાનકં સર્વં પઠન્તિ ભુવિ માનવાઃ ॥ ૬૬ ॥
 શ્ૃણ્વન્તિ ચ સદા ભક્ત્યા તે કૃતાર્થા ભવન્તિ હિ ।
 અપુત્રો લભતે પુત્રાન્નિર્ધનશ્ચ ધનં બહુ ॥ ૬૭ ॥
 રોગી ચ મુચ્યતે રોગાત્સર્વાન્કામાનવાપ્રુયાત્ ।
 શત્રુતો ન ભયં તસ્ય ચ ઇદં ચરિતં શુભમ્ ।
 શ્ૃણોતિ પઠતે નિત્યં મુક્તિમાઞ્જાયતે નરઃ ॥ ૬૮ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
 સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે
 શુભભવધો નામેકત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૩૧ ॥

પ.૩૨ દ્વાત્રિંશોડધ્યાયઃ । સુરથરાજસમાધિવૈશ્યયોર્મુનિસમીપે ગમનમ્ ।

જનમેજય ઉવાચ ।
 મહિમા વર્ણિતઃ સમ્યક્ચણ્ડિકાયાસ્ત્વયા મુને ।
 કેન ચારાધિતા પૂર્વં ચરિત્રત્રયયોગતઃ ॥ ૧ ॥
 પ્રસન્ના કસ્ય વરદા કેન પ્રાપ્તં કૃલં મહત્ ।
 આરાધ્ય કામદાં દેવીં કથયસ્વ કૃપાનિધે ॥ ૨ ॥
 ઉપાસનાવિધિં બ્રહ્મંસ્તથા પૂજાવિધિં વદ ।
 વિસ્તરેણ મહાભાગ હોમસ્ય ચ વિધિં પુનઃ ॥ ૩ ॥

सूत उवाच ।

एति भूपवयः श्रुत्वा प्रीतः सत्यवतीसुतः ।

प्रत्युवाच नृपं कृष्णो महाभायाप्रपूजनम् ॥ ४ ॥

व्यास उवाच ।

स्वारोचिषेऽन्तरे पूर्वं सुरथो नाम पार्थिवः ।

अभूव परमोदारः प्रजापालनतत्परः ॥ ५ ॥

सत्यवादी कर्मपरो ब्राह्मणानाञ्च पूजकः ।

गुरुभक्तिरतो नित्यं स्वदारगमने रतः ॥ ६ ॥

दानशीलोऽविरोधी च धनुर्वैदिकपारगः ।

अेवं पालयतो राज्यं भवेच्छाः पर्वतवासिनः ॥ ७ ॥

अलाञ्छन्नुत्पमापन्नाः सैन्यं कृत्वा यतुर्विधम् ।

उस्त्यश्चरथपादातिसङ्घितास्ते महोत्कटाः ॥ ८ ॥

कोलाविध्वंसिनः प्राप्ताः पृथ्वीग्रहणतत्पराः ।

सुरथः सैन्यमादाय सम्भुजः समपद्यत ॥ ९ ॥

युद्धं समभवद्भोरं तस्य तैरतिदारुणैः ।

भवेच्छानां तु अलं स्वल्पं राज्ञस्त्वंलभद्भुतम् ॥ १० ॥

तथापि तैर्जितो युद्धे दैवाद्राजा पराजितः ।

भग्नश्च स्वपुरं प्रापः सुरक्षं दुर्गमिदितम् ॥ ११ ॥

चिन्तयामास मेधावी राजा नीतिविद्यक्षराः ।

प्रधानान्विमना दृष्ट्वा शत्रुपक्षसमाश्रितान् ॥ १२ ॥

स्थानं गृहीत्वा विपुलं परिभादुर्गमिदितम् ।

कालप्रतीक्षा कर्तव्या किं वा युद्धं वरं मतम् ॥ १३ ॥

मन्त्रिणः शत्रुवशगा मन्त्रयोग्या न ते किल ।

किं करोमीति मनसा भूपतिः समचिन्तयत् ॥ १४ ॥

कदाचित्ते गृहीत्वा मां पापायाराः पराश्रिताः ।

शत्रुभ्योऽथ प्रदास्यन्ति तदा किं वा भविष्यति ॥ १५ ॥

पापबुद्धिषु विश्वासो न कर्तव्यः कदाचन ।

किन्न ते वै प्रकुर्वन्ति ये लोभवशगा नराः ॥ १६ ॥

भ्रातरं पितरं मित्रं सुदृढं बान्धवं तथा ।
 गुरुं पूज्यं द्विजं द्वेष्टि लोभाविष्टः सदा नरः ॥ १७ ॥
 तस्मान्मया न कर्तव्यो विश्वासः सर्वथाधुना ।
 मन्त्रिवर्गोऽतिपापिष्ठे शत्रुपक्षसमाश्रिते ॥ १८ ॥
 षति सञ्चिन्त्य मनसा राजा परमदुर्मनाः ।
 अेकाकी उयमारुह्य निर्जगाम पुरात्ततः ॥ १९ ॥
 असहायोऽथ निर्गत्य गहनं वनमाश्रितः ।
 चिन्तयामास मेधावी क्व गन्तव्यं मया पुनः ॥ २० ॥
 योजनत्रयमात्रे तु मुनेराश्रममुत्तमम् ।
 ज्ञात्वा जगाम भूपालस्तापसस्य सुमेधसः ॥ २१ ॥
 बहुवृक्षसमायुक्तं नदीपुलिनसंश्रितम् ।
 निर्वैरश्चापदाकीर्णं कोकिलारावमण्डितम् ॥ २२ ॥
 शिष्याध्ययनशब्दाढ्यं मृगयूथशतावृतम् ।
 नीवारान्नसुपक्वाढ्यं सुपुष्पङ्गलपाटपम् ॥ २३ ॥
 लोमधूमसुगन्धेन प्रीतिदं प्राणिनां सदा ।
 वेदध्वनिसमाहान्तं स्वर्गादपि मनोहरम् ॥ २४ ॥
 दृष्ट्वा तमाश्रमं राजा बभूवासौ मुदान्वितः ।
 भयं त्यक्त्वा मतिं यके विश्रामाय द्विजाश्रमे ॥ २५ ॥
 आसज्य पादपेऽश्वं तु जगाम विनयान्वितः ।
 दृष्ट्वा तं मुनिमासीनं सालच्छायासु संश्रितम् ॥ २६ ॥
 मृगाजिनासनं शान्तं तपसातिकृशं ऋजुम् ।
 अध्यापयन्तं शिष्यांश्च वेदशास्त्रार्थदर्शिनम् ॥ २७ ॥
 रक्षितं ङोघलोभाद्यैर्द्रन्द्वातीतं विमत्सरम् ।
 आत्मज्ञानरतं सत्यवादिनं शमसंयुतम् ॥ २८ ॥
 तं वीक्ष्य भूपतिर्भूमौ पपात दण्डवत्तदा ।
 तदग्रेऽश्रुजलापूर्जनयनः प्रेमसंयुतः ॥ २९ ॥
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते तमुवाच तदा मुनिः ।
 शिष्यो ददौ भूर्सी तस्मै गुरुणा नोदितस्तदा ॥ ३० ॥

उत्थाय नृपतिस्तस्यां समासीनस्तदाज्ञया ।
अर्धपादार्धार्धं यङ्के सुमेधा विधिपूर्वकम् ॥ ३१ ॥

पप्रच्छात्र कुतः प्राप्तः कस्त्वं चिन्तापरः कथम् ।
कथयस्व यथाकामं संवृतं कारणं त्विह ॥ ३२ ॥

किमागमनकृत्यं ते भ्रूढि कार्यं मनोगतम् ।
करिष्ये वाञ्छितं काममसाध्यमपि यत्तव ॥ ३३ ॥

राजोवाच ।

सुरथो नाम राजाहं शत्रुभिश्च पराजितः ।
त्यक्त्वा राज्यं गृहं भार्यामिहं ते शरणां गतः ॥ ३४ ॥

यदाज्ञापयसे ब्रह्मंस्तदहं भक्तिरतत्परः ।
करिष्यामि न मे त्राता त्वदन्यः पृथिवीतले ॥ ३५ ॥

शत्रुभ्यो मे भयं धीरं प्राप्तोऽस्म्यद्य तवान्तिकम् ।
त्रायस्व मुनिशार्दूल शरणागतवत्सल ॥ ३६ ॥

ऋषिरुवाच ।

निर्भयं वस राजेन्द्र नात्र ते शत्रवः किल ।
आगमिष्यन्ति बलिनो निश्चयं तपसो बलात् ॥ ३७ ॥

नात्र हिंसा प्रकर्तव्या वनवृत्वा नृपोत्तम ।
कर्तव्यं ज्वनं शस्तैर्नीवारकूलमूलकैः ॥ ३८ ॥

व्यास उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा निर्भयः स नृपस्तदा ।
उवासाश्रम एवासौ कूलमूलाशनः शुचिः ॥ ३९ ॥

कदाचित्स नृपस्तत्र वृक्षच्छायां समाश्रितः ।
चिन्तयामास चिन्तार्तो गृहं एव गताशयः ॥ ४० ॥

राज्यं मे शत्रुभिः प्राप्तं भ्लेष्यैः पापरतैः सदा ।
सम्पीडिताः स्युर्लोकास्तैर्दुराचारैर्गतत्रपैः ॥ ४१ ॥

गजाश्च तुरगाः सर्वे दुर्बला भक्षयर्जिताः ।
जाताः स्युर्नात्र सन्देहः शत्रुणा परिपीडिताः ॥ ४२ ॥

सेवका मम सर्वे ते शत्रूणां वशवर्तिनः ।
 दुःष्मिता श्वेव जाताः स्युः पाविता ये मया पुरा ॥ ४३ ॥
 धनं मे सुदुराचारैरसद्व्ययपरैः परैः ।
 धूतासवभुजिष्वादिस्थाने स्यात्प्रापितं किल ॥ ४४ ॥
 कोशक्षयं करिष्यन्ति व्यसनैः पापबुद्धयः ।
 न पात्रदाननिपुणा भवेच्छास्ते मन्त्रिणोऽपि मे ॥ ४५ ॥
 षति चिन्तापरो राज्ञा वृक्षमूलस्थितो यदा ।
 तदाऽऽजगाम वैश्यस्तु कश्चिदार्तिपरस्तथा ॥ ४६ ॥
 नृपेण पुरतो दृष्टः पार्श्वे तत्रोपवेशितः ।
 पप्रच्छ तं नृपः कोऽसि कुत श्वेवागतो वनम् ॥ ४७ ॥
 कोऽसि कस्माच्च दीनोऽसि हरिणः शोकपीडितः ।
 ब्रूहि सत्यं महाभाग मैत्री साक्षपदी मता ॥ ४८ ॥
 व्यास उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वयनं राज्ञस्तमुवाच विशोत्तमः ।
 उपविश्य स्थिरो भूत्वा मत्वा साधुसमागमम् ॥ ४९ ॥
 वैश्य उवाच ।
 मित्राढं वैश्यजातीयः समाधिर्नाम विश्रुतः ।
 धनवान्धर्मनिपुणः सत्यवागनसूयकः ॥ ५० ॥
 पुत्रदारैर्निरस्तोऽढं धनलुब्धैरसाधुभिः ।
 (कृपाणोति मिषं कृत्वा त्यज्त्वा मायां सुदुस्त्यजं ।)
 स्वजनेन य सन्त्यक्तः प्राप्तोऽस्मि वनमाशु वै ॥ ५१ ॥
 कोऽसि त्वं भाग्यवान्भासि कथयस्व प्रियाधुना ।
 राजोवाच ।
 सुरथो नाम राजाढं दस्युभिः पीडितोऽभवम् ॥ ५२ ॥
 प्राप्तोऽस्मि गतराज्योऽत्र मन्त्रिभिः परिवञ्चितः ।
 दिष्ट्या त्वमत्र मित्रं मे मिलितोऽसि विशोत्तम ॥ ५३ ॥
 सुभेन विहरिष्यावो वनेऽत्र शुभपादपे ।
 शोकं त्यज महाबुद्धे स्वस्थो भव विशोत्तम ॥ ५४ ॥

(अत्रैव य यथाकामं सुभं तिष्ठ मया सल ।)

वैश्य उवाच ।

कुटुम्भं मे निरालम्भं मया लीनं सुदुःषितम् ।

भविष्यति य चिन्ताऽऽर्तं व्याधिशोकोपतापितम् ॥ ५५ ॥

भायद्विडे सुभं नो वा पुत्रद्वेडे न वा सुभम् ।

एति चिन्तातुरं येतो न मे शाम्यति भूमिप ॥ ५६ ॥

कदा द्रक्ष्ये सुतं भार्या गृहं स्वजनमेव य ।

स्वस्थं न मन्मनो राजन् गृहचिन्ताकुलं भृशम् ॥ ५७ ॥

राजोवाच

यैर्निरस्तोऽसि पुत्राद्यैरसद्भृतैः सुभालिशैः ।

तान्दृष्ट्वा किं सुभं तेऽद्य भविष्यति मलामते ॥ ५८ ॥

छितकारी वरः शत्रुर्दुःखदाः सुदुःखः कुतः ।

तस्मात्स्थिरं मनः कृत्वा विहरस्व मया सल ॥ ५९ ॥

वैश्य उवाच ।

मनो मे न स्थिरं राजन् भवत्यद्य सुदुःषितम् ।

चिन्तयात्र कुटुम्भस्य दुस्त्यजस्य दुरात्मभिः ॥ ६० ॥

राजोवाच ।

ममापि राजयज्ञं दुःभं दूनोति किल मानसम् ।

पृथ्वावोऽद्य मुनिं शान्तं शोकनाशनमौषधम् ॥ ६१ ॥

व्यास उवाच ।

एति कृत्वा मतिं तौ तु राजा वैश्यश्च जग्मतुः ।

मुनिं तौ विनयोपेतौ प्रष्टुं शोकस्य कारणम् ॥ ६२ ॥

गत्वा तं प्रणिपत्याल राजा ऋषिमनुत्तमम् ।

आसीनं सभ्यगासीनः शान्तं शान्तिमुपागतः ॥ ६३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायां पञ्चमस्कन्धे सुरथराजसमाधि-

वैश्ययोर्मुनिसमीपे गमनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ५.३२ ॥

प.३३ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । देवीमालात्म्यवर्णनम् ।

राजोवाव

मुने वैश्वोऽयमधुना वने मे मित्रतां गतः ।

पुत्रदारैर्निरस्तोऽयं प्राप्नोऽत्र मम सङ्गमम् ॥ १ ॥

(कुटुम्भविरुद्धेणासौ दुःषितोऽतीव दुर्मनाः ।

न शान्तिमुपयात्येष तथापि मम साम्प्रतम् ।

गतराज्यस्य दुःषेन शोकार्तोऽस्मि मलामते ।)

निष्कारणञ्च मे चिन्ता लुप्तयात्र निवर्तते ।

उया मे दुर्भलाः स्युः किं गजाः शत्रुवशं गताः ॥ २ ॥

भृत्यवर्गस्तथा दुःषी जातः स्यात्तु मया विना ।

कोशक्षयं करिष्यन्ति शिपवोऽतिबलात्क्षणात् ॥ ३ ॥

एत्येवं चिन्तयानस्य न मे निद्रा तनौ सुषम् ।

जानामीदं जगन्मिथ्या स्वप्नवत्सर्वमेव हि ॥ ४ ॥

जानतोऽपि मनो भ्रान्तं न स्थिरं भवति प्रभो ।

कोऽलं केऽश्वा गजाः केऽमी न ते मे य सलोदराः ॥ ५ ॥

न पुत्रा न य मित्राणि येषां दुःषं दुनोति माम् ।

भ्रमोऽयमिति जानामि तथापि मम मानसः ॥ ६ ॥

मोहो नैवापसरति किं तत्कारणमदृढुतम् ।

स्वामिंस्त्वमसि सर्वज्ञः सर्वसंशयनाशकृत् ॥ ७ ॥

कारणं ब्रूहि मोहस्य ममास्य य दयानिधे ।

व्यास उवाच ।

एति पृष्टस्तदा राज्ञा सुभेधा मुनिसत्तमः ॥ ८ ॥

तमुवाच परं ज्ञानं शोकमोहविनाशनम् ।

ऋषिरुवाच ।

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि कारणं बन्धमोक्षयोः ॥ ९ ॥

मलामायेति विभ्याता सर्वेषां प्राणिनामिह ।

ब्रह्मा विष्णुस्तथेशानस्तुराषाड् वरुणोऽनिलः ॥ १० ॥

सर्वे देवा मनुष्याश्च गन्धर्वोरगराक्षसाः ।

वृक्षाश्च विविधा वल्ल्यः पशवो मृगपक्षिणः ॥ ११ ॥
 मायाधीनाश्च ते सर्वे भाजनं बन्धमोक्षयोः ।
 तथा सृष्टमिदं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ १२ ॥
 तद्गशे वर्तते नूनं मोलजालेन यन्त्रितम् ।
 त्वं कियान्मानुषेष्वेकः क्षत्रियो रजसाविलः ॥ १३ ॥
 ज्ञानिनामपि येतांसि मोलयत्यनिशं हि सा ।
 ब्रह्मेशवासुदेवाद्या ज्ञाने सत्यपि शेषतः ॥ १४ ॥
 तेऽपि रागवशात्लोकैः भ्रमन्ति परिमोहिताः ।
 पुरा सत्ययुगे राजन् विष्णुर्नारायणः स्वयम् ॥ १५ ॥
 श्वेतद्वीपं समासाद्य यकार विपुलं तपः ।
 वर्षाणामयुतं यावद् ब्रह्मविद्याप्रसक्तये ॥ १६ ॥
 अनश्वरसुभायासौ यिन्तयानस्ततः परम् ।
 ओकस्मिन्निर्जने देशे ब्रह्मापि परमाद्भुते ॥ १७ ॥
 स्थितस्तपसि राजेन्द्र मोलस्य विनिवृत्तये ।
 कदाचिद्वासुदेवोऽसौ स्थलान्तरमतिर्हरिः ॥ १८ ॥
 तस्माद्देशात्समुत्थाय जगामान्यद्दिदृक्षया ।
 यतुर्भुजोऽपि राजेन्द्र तथैव निःसृतः स्थलात् ॥ १९ ॥
 मिलितौ मार्गमध्ये तु यतुर्भुजयतुर्भुजौ ।
 अन्योन्यं पृष्टवन्तौ तौ कस्त्वं कस्त्वमिति स्म ॥ २० ॥
 ब्रह्मा प्रोवाच तं देवं कर्ताहं जगतः किल ।
 विष्णुस्तमाह भो मूर्धं जगत्कर्ताहमय्युतः ॥ २१ ॥
 त्वं कियान्बलहीनोऽसि रजोगुणसमाश्रितः ।
 सत्त्वाश्रितं हि मां विद्धि वासुदेवं सनातनम् ॥ २२ ॥
 मया त्वं रक्षितोऽद्यैव कृत्वा युद्धं सुदारुणम् ।
 शरणं मे समायातो दानवाभ्यां प्रपीडितः ॥ २३ ॥
 मया तौ निहतौ कामं दानवौ मधुकैटभौ ।
 कथं गर्वायसे मन्द मोहोऽयं त्यज साम्प्रतम् ॥ २४ ॥

न मत्तोऽप्यधिकः कश्चित्संसारोऽस्मिन्प्रसारिते ।

ऋषिरुवाच ।

अेवं प्रवदमानौ तौ ब्रह्मविष्णु परस्परम् ॥ २५ ॥

स्फुरदोष्ठौ वेपमानौ लोडिताक्षौ बभूवतुः ।

प्रादुर्भूव सडसा तयोर्विवदमानयोः ॥ २६ ॥

मध्ये लिङ्गं सुधाश्रेतं विपुलं दीर्घमद्भुतम् ।

आकाशे तरसा तत्र वागुवाचाशरीरिणी ॥ २७ ॥

तौ सम्बोध्य महाभागौ विवदन्तौ परस्परम् ।

ब्रह्मन् विष्णो विवाहं मा कुरुतां वां परस्परम् ॥ २८ ॥

लिङ्गस्यास्य परं पारमघस्तादुपरि ध्रुवम् ।

यो याति युवयोर्मध्ये स श्रेष्ठो वां सदैव हि ॥ २९ ॥

अेकः प्रयातु पातालमाकाशमपरोऽधुना ।

प्रमाणं मे वयः कार्यं त्यक्त्वा वाहं निरर्थकम् ॥ ३० ॥

मध्यस्थः सर्वदा कार्यो विवाहेऽस्मिन्द्ध्योरिड ।

ऋषिरुवाच ।

तच्छ्रुत्वा वयनं दिव्यं सज्जुभूतौ कृतोद्यमौ ॥ ३१ ॥

जग्मतुर्मातुमग्रस्थं लिङ्गमद्भुतदर्शनम् ।

पातालमगमद्विष्णुर्ब्रह्माप्याकाशमेव च ॥ ३२ ॥

परिमातुं महालिङ्गं स्वमडत्त्वविवृद्धये ।

विष्णुर्गत्वा डियद्देशं श्रान्तः सर्वात्मना यतः ॥ ३३ ॥

न प्रापान्तं स लिङ्गस्य परिवृत्य ययौ स्थलम् ।

ब्रह्मागच्छत्ततश्चोर्ध्वं पतितं केतकीदलम् ॥ ३४ ॥

शिवस्य मस्तकात्प्राप्य परावृत्तो मुदावृतः ।

आगत्य तरसा ब्रह्मा विष्णवे केतकीदलम् ॥ ३५ ॥

दर्शयित्वा च वितथमुवाच मममोडितः ।

लिङ्गस्य मस्तकादेतद् गृहीतं केतकीदलम् ॥ ३६ ॥

अभिज्ञानाय यानीतं तव यित्तप्रशान्तये ।

श्रुत्वा तद्ब्रह्मणोवाक्यं दृष्ट्वा च केतकीदलम् ॥ ३७ ॥

उरिस्तं प्रत्युवायेदं साक्षी कः कथयाधुना ।
 यथार्थवादी मेधावी सदाचारः शुचि समः ॥ ३८ ॥
 साक्षी भवति सर्वत्र विवादे समुपस्थिते ।
 ब्रह्मोवाच ।
 दूरदेशात्समायाति साक्षी कः समयेऽधुना ॥ ३९ ॥
 यत्सत्यं तद्भयः सेयं केतकी कथयिष्यति ।
 धृत्युक्त्वा प्रेरिता तत्र ब्रह्मणा केतकी स्फुटम् ॥ ४० ॥
 वयनं प्राड तरसा शार्ङ्गिणं प्रत्यबोधयत् ।
 शिवमूर्ध्नि स्थितां ब्रह्मा गृहीत्वा मां समागतः ॥ ४१ ॥
 सन्देहोऽत्र न कर्तव्यस्त्वया विष्णो कदाचन ।
 मम वाक्यं प्रमाणां हि ब्रह्मा पारङ्गतोऽस्य ह ॥ ४२ ॥
 गृहीत्वा मां समायातः शिवभक्तैः समर्पिताम् ।
 केतक्या वयनं श्रुत्वा उरिराह स्मयन्निव ॥ ४३ ॥
 महादेवः प्रमाणां मे यद्यसौ वयनं वदेत् ।
 ऋषिरुवाच ।
 तदाकार्यं हरेर्वाक्यं महादेवः सनातनः ॥ ४४ ॥
 कुपितः केतकीं प्राड मिथ्यावादिनि मा वद ।
 गच्छतो मध्यतः प्राप्ता पतिता मस्तकान्मम ॥ ४५ ॥
 मिथ्याभिभाषिणी त्यक्त्वा मया त्वं सर्वदैव हि ।
 ब्रह्मा लज्जापरो भूत्वा ननाम मधुसूदनम् ॥ ४६ ॥
 शिवेन केतकी त्यक्त्वा तद्दिनात्सुसुमेषु वै ।
 अवेन मायाबलं विद्धि ज्ञानिनामपि मोहदम् ॥ ४७ ॥
 अन्वेषां प्राणिनां राजन् का वार्ता विभ्रमं प्रति ।
 देवानां कार्यसिद्ध्यर्थं सर्वदैव रमापतिः ॥ ४८ ॥
 दैत्यान्वञ्चयते याशु त्यक्त्वा पापभयं हरिः ।
 अवतारकरो देवो नानायोनिषु माधवः ॥ ४९ ॥
 त्यक्त्वानन्दसुखं दैत्यैर्युद्धं यैवाकरोद्धिभुः ।
 नूनं मायाबलं यैतन्माधवेऽपि जगद्भुरौ ॥ ५० ॥

सर्वज्ञो देवकार्यांशो का वार्तान्यस्य भूपते ।
 ज्ञानिनामपि येतांसि परमा प्रकृतिः किल ॥ ५१ ॥
 बलादाकृष्य मोहाय प्रयच्छति महीपते ।
 यथा व्याममिदं सर्वं भगवत्या यरायरम् ॥ ५२ ॥
 मोडदा ज्ञानदा सैव बन्धमोक्षप्रदा सदा ।
 राज्ञोवाच ।
 भगवन्श्रुद्धि मे तस्याः स्वरूपं बलमुत्तमम् ॥ ५३ ॥
 उत्पत्तिकाराणं वापि स्थानं परमकं य यत् ।
 ऋषिरुवाच ।
 न योत्पत्तिरनादित्वात्प्रप तस्याः कदाचन ॥ ५४ ॥
 नित्यैव सा परा देवी काराणानां य काराणम् ।
 वर्तते सर्वभूतेषु शक्तिः सर्वात्मना नृप ॥ ५५ ॥
 शववच्छक्तिहीनस्तु प्राणी भवति सर्वथा ।
 शिच्छक्तिः सर्वभूतेषु रूपं तस्यास्तदेव हि ॥ ५६ ॥
 आविर्भावतिरोभावौ देवानां कार्यसिद्धये ।
 यदा स्तुवन्ति तां देवा मनुजाश्च विशाम्पते ॥ ५७ ॥
 प्रादुर्भवति भूतानां दुःखनाशाय चाम्बिका ।
 नानारूपधरा देवी नानाशक्तिसमन्विता ॥ ५८ ॥
 आविर्भवति कार्यार्थं स्वेच्छया परमेश्वरी ।
 दैवाधीना न सा देवी यथा सर्वे सुरा नृप ॥ ५९ ॥
 न कालवशात् नित्यं पुरुषार्थप्रवर्तिनी ।
 अकर्ता पुरुषो द्रष्टा दृश्यं सर्वमिदं जगत् ॥ ६० ॥
 दृश्यस्य जननी सैव देवी सदसदात्मिका ।
 पुरुषं रञ्जयत्येका कृत्वा ब्रह्माण्डनाटकम् ॥ ६१ ॥
 रञ्जिते पुरुषे सर्वं संहरत्यतिरेहसा ।
 तथा निमित्तभूतास्ते ब्रह्मविषणुमछेधराः ॥ ६२ ॥
 कल्पिताः स्वस्वकार्येषु प्रेरिता वीलयता त्वमी ।
 स्वांशं तेषु समारोप्य कृतास्ते बलवत्तराः ॥ ६३ ॥

दत्ताश्च शक्तयस्तेभ्यो गीर्लक्ष्मीर्गिरिजा तथा ।
 ते तां ध्यायन्ति देवेशा पूजयन्ति परां मुदा ॥ ६४ ॥
 ज्ञात्वा सर्वेश्वरीं शक्तिं सृष्टिस्थितिविनाशिनीम् ।
 अतस्ते सर्वमाभ्यातं देवीमालात्म्यमुत्तमम् ।
 मम बुद्ध्यनुसारेण नान्तं जानामि भूपते ॥ ६५ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायां पञ्चमस्कन्धे
 देवीमालात्म्यवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ५.३३ ॥

प.३४ यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । भगवत्याः पूजाराधनविधिवर्णनम् ।

राजोवाय ।
 भगवन्भूद्धि मे सम्यक्तस्या आराधने विधिम् ।
 पूजाविधिञ्च मन्त्रांश्च तथा लोमविधिं वद ॥ १ ॥
 ऋषिरुवाच ।
 शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि तस्याः पूजाविधिं शुभम् ।
 कामदं भोक्षदं नृणां ज्ञानदं दुःखनाशनम् ॥ २ ॥
 आदौ स्नानविधिं कृत्वा शुचिः शुक्लाम्बरौ नरः ।
 आचम्य प्रयतः कृत्वा शुभमायतनं निजम् ॥ ३ ॥
 ततोऽवलिप्तभूम्यां तु संस्थाप्यासनमुत्तमम् ।
 तत्रोपविश्य विधिवत् त्रिरायम्य मुदान्वितः ॥ ४ ॥
 पूजाद्रव्यं सुसंस्थाप्य यथाशक्त्यनुसारतः ।
 प्राणायामं ततः कृत्वा भूतशुद्धिं विधाय च ॥ ५ ॥
 कुर्यात्प्राणप्रतिष्ठां तु सम्भारं प्रोक्ष्य मन्त्रतः ।
 कालज्ञानं ततः कृत्वा न्यासं कुर्याद्यथाविधि ॥ ६ ॥
 शुभे ताम्रमये पात्रे यन्द्नेन सितेन च ।
 षट्कोणं विलिप्तेधन्त्रं याष्टकोणं ततो बलिः ॥ ७ ॥
 नवाक्षरस्य मन्त्रस्य बीजानि विलिप्तेततः ।
 कृत्वा यन्त्रप्रतिष्ठाञ्च वेदोक्ता संविधाय च ॥ ८ ॥

अर्या वा धातवीं कुर्यात्पूजामन्त्रैः शिवोदितैः ।
 पूजनं पृथिवीपाल भगवत्याः प्रयत्नतः ॥ ९८ ॥
 कृत्वा वा विधिवत्पूजाभागोक्तां समाहितः ।
 जपेन्नवाक्षरं मन्त्रं सततं ध्यानपूर्वकम् ॥ १० ॥
 डोमं दशांशतः कुर्याद्दशांशेन य तर्पणम् ।
 भोजनं ब्राह्मणानाञ्च तद्दशांशेन कारयेत् ॥ ११ ॥
 यस्मिन्नत्रयपाठञ्च नित्यं कुर्याद्विसर्जयेत् ।
 नवरात्रप्रतं यैव विधेयं विधिपूर्वकम् ॥ १२ ॥
 आश्विने य तथा यैत्रे शुक्ले पक्षे नराधिप ।
 नवरात्रोपवासो वै कर्तव्यः शुभमिच्छता ॥ १३ ॥
 डोमः सुविपुलः कार्यो जप्यमन्त्रैः सुपायसैः ।
 शर्कराघृतमिश्रैश्च मधुयुक्तैः सुसंस्कृतैः ॥ १४ ॥
 छागमांसेन वा कार्यो बिल्वपत्रैस्तथा शुभैः ।
 उयाश्चिदुसुमै रक्तैस्त्रिलैर्वा शर्करायुतैः ॥ १५ ॥
 अष्टम्याञ्च यत्तुर्दश्यां नवम्याञ्च विशेषतः ।
 कर्तव्यं पूजनं दैव्या ब्राह्मणानाञ्च भोजनम् ॥ १६ ॥
 निर्धनो धनमाप्नोति रोगी रोगात्प्रमुच्यते ।
 अपुत्रो लभते पुत्राञ्छुभांश्च वशवर्तिनः ॥ १७ ॥
 राज्यभष्टो नृपो राज्यं प्राप्नोति सार्वभौमिकम् ।
 शत्रुभिः पीडितो भ्रान्ति शिषुं मायाप्रसादतः ॥ १८ ॥
 विद्यार्थी पूजनं यस्तु करोति नियतेन्द्रियः ।
 अनवधां शुभा विधां विन्दते नात्र संशयः ॥ १९ ॥
 ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रो वा भक्तिसंयुतः ।
 पूजयेज्जगतां धार्त्री स सर्वसुभलाऽभवेत् ॥ २० ॥
 नवरात्रप्रतं कुर्यान्नरनारीगणश्च यः ।
 वाञ्छितं क्लममाप्नोति सर्वदा भक्तितत्परः ॥ २१ ॥
 आश्विने शुक्लपक्षे तु नवरात्रप्रतं शुभम् ।
 करोति भावसंयुक्तः सर्वाङ्गमानवाप्नुयात् ॥ २२ ॥

विधिवन्माण्डलं कृत्वा पूजास्थानं प्रकल्पयेत् ।
 कलशं स्थापयेत्तत्र वेदमन्त्रविधानतः ॥ २३ ॥
 यन्त्रं सुरुचिरं कृत्वा स्थापयेत्कलशोपरि ।
 वापयित्वा यवांश्चाहुन्यार्धतः परिवर्तितान् ॥ २४ ॥
 कृत्वोपरि वितानञ्च पुष्पमालासमावृतम् ।
 धूपदीपसुसंयुक्तं कर्तव्यं यद्दिउकागृहम् ॥ २५ ॥
 त्रिकालं तत्र कर्तव्या पूजा शक्त्यनुसारतः ।
 वित्तशाठ्यं न कर्तव्यं यद्दिउकायाश्च पूजने ॥ २६ ॥
 धूपैर्दीपैः सुनैवेद्यैः कृत्वापुष्पैरनेकशः ।
 गीतवाद्यैः स्तोत्रपाठैर्वेदपारायणैस्तथा ॥ २७ ॥
 उत्सवस्तत्र कर्तव्यो नानावादित्रसंयुतैः ।
 कन्यकानां पूजनञ्च विधेयं विधिपूर्वकम् ॥ २८ ॥
 यन्मनैर्भूषणैर्वस्त्रैर्भक्ष्यैश्च विविधैस्तथा ।
 सुगन्धतैलमाल्यैश्च मनसो रुचिकारकैः ॥ २९ ॥
 अथैवं सम्पूजनं कृत्वा ङोमं मन्त्रविधानतः ।
 अष्टभ्यां वा नवभ्यां वा कारयेद्विधिपूर्वकम् ॥ ३० ॥
 ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चात्पारणं दशमीदिने ।
 कर्तव्यं शक्तितो दानं देयं भक्तिपरैर्नृपैः ॥ ३१ ॥
 अथैवं यः कुरुते भक्त्या नवरात्रप्रतं नरः ।
 नारी वा सधवा भक्त्या विधवा वा पतिप्रता ॥ ३२ ॥
 षड् लोके सुभं भोगान्प्राप्नोति मनसोऽप्सितान् ।
 देहान्ते परमं स्थानं प्राप्नोति व्रततत्परः ॥ ३३ ॥
 जन्मान्तरेऽम्बिकाभक्तिर्भवत्यव्यभिचारिणी ।
 जन्मोत्तमकुले प्राप्य सदाचारो भवेद्धि सः ॥ ३४ ॥
 नवरात्रप्रतं प्रोक्तं प्रतानामुत्तमं व्रतम् ।
 आराधनं शिवायास्तु सर्वसौख्यकरं परम् ॥ ३५ ॥
 अनेन विधिना राजन् समाराधय यद्दिउकाम् ।

જિત્વા શિપૂનસ્ખલિતં રાજ્યં પ્રાપ્સ્યસ્થનુત્તમમ્ ॥ ૩૬ ॥

સુખઞ્ચ પરમં ભૂપ દેહેડસ્મિન્સ્વગૃહે પુનઃ ।

પુત્રદારાન્સમાસાદ્ય લપ્સ્યસે નાત્ર સંશયઃ ॥ ૩૭ ॥

વૈશ્યોત્તમ ત્વમેવાદ્ય સમારાધય કામદામ્ ।

દેવીં વિશ્વેશ્વરીં માયાં સૃષ્ટિસંહારકારિણીમ્ ॥ ૩૮ ॥

સ્વજનાનાં ચ માન્યસ્ત્વં ભવિષ્યસિ ગૃહે ગતઃ ।

સુખં સાંસારિકં પ્રાપ્ય યથાભિલષિતં પુનઃ ॥ ૩૯ ॥

દેવીલોકે શુભે વાસો ભવિતા તે ન સંશયઃ ।

નારાધિતા ભગવતી યૈસ્તે નરકભાગિનઃ ॥ ૪૦ ॥

ઇહ લોકેડતિદુઃખાર્તાં નાનારોગૈઃ પ્રપીડિતાઃ ।

ભવન્તિ માનવા રાજઞ્છત્રુભિશ્ચ પરાજિતાઃ ॥ ૪૧ ॥

નિષ્કલત્રા હ્યપુત્રાશ્ચ તૃષ્ણાર્તાઃ સ્તબ્ધબુદ્ધયઃ ।

ભિલ્વીદલૈઃ કરવીરૈઃ શતપત્રૈશ્ચ ચમ્પકૈઃ ॥ ૪૨ ॥

અર્ચિતા જગતાં ધાત્રી યૈસ્તેડતીવ વિલાસિનઃ ।

ભવન્તિ કૃતપુણ્યાસ્તે શક્તિભક્તિપરાયણાઃ ॥ ૪૩ ॥

ધનવિભવસુખાઢ્યા માનવા માનવન્તઃ

સકલગુણગણાનાં ભાજનં ભારતીશાઃ ।

નિગમપઠિતમન્ત્રૈઃ પૂજિતા યૈર્ભવાની

નૃપતિતિલકમુખ્યાસ્તે ભવન્તીહ લોકે ॥ ૪૪ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં

સંહિતાયાં પઞ્ચમસ્કન્ધે ભગવત્યાઃ

પૂજારાધનવિધિવર્ણનં નામ ચતુસ્ત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૩૪ ॥

૫.૩૫ પઞ્ચત્રિંશોડધ્યાયઃ । સુરથરાજસમાધિવૈશ્યયોર્દેવીભક્ત્યેષ્ટપ્રાપ્તિવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા દુઃખિતૌ વૈશ્યપાર્થિવૌ ।

પ્રણિપત્ય મુનિં પ્રીત્યા પ્રશ્રયાવનતૌ ભૃશમ્ ॥ ૧ ॥

હર્ષેણોત્કુલ્લનયનાવૂચતુર્વાક્યકોવિદૌ ।

कृताञ्जलिपुटौ शान्तौ भक्तिप्रवणयेतसौ ॥ २ ॥

भगवन्पावितावद्य शान्तौ दीनौ श्रुयान्वितौ ।

तव सूक्तसरस्वत्या गङ्गयेव भगीरथः ॥ ३ ॥

साधवः सम्भवन्तीह परोपकृतितत्पराः ।

अकृत्रिमगुणारामाः सुभटाः सर्वदेहिनाम् ॥ ४ ॥

पूर्वपुण्यप्रसङ्गेन प्राप्तोऽयमाश्रमः शुभः ।

तवावाभ्यां महाभाग महादुःखविनाशकः ॥ ५ ॥

भवन्ति मानवा भूमौ बलवः स्वार्थतत्पराः ।

परार्थसाधने दक्षाः केचित्कवापि भवादृशाः ॥ ६ ॥

दुःभितोऽहं मुनिश्रेष्ठ वैश्योऽयं यातिदुःभितः ।

उभौ संसारसन्तमौ तवाश्रमपटे मुदा ॥ ७ ॥

दर्शनादेव हे विद्वन् गतं दुःखमिडावयोः ।

देहञ्च मानसं वाक्यश्रवणादेव साम्प्रतम् ॥ ८ ॥

धन्यावावां कृतकृत्यौ जातौ सूक्तिसुधारसात् ।

पावितौ भवता ब्रह्मन् कृपया करुणार्णव ॥ ९ ॥

गृडाणास्मत्करौ साधो नय पारं भवाण्वि ।

मत्रौ श्रान्ताविति ज्ञात्वा मन्त्रदानेन साम्प्रतम् ॥ १० ॥

तपः कृत्वातिविपुलं समाराध्य सुभप्रदाम् ।

साम्प्राप्य दर्शनं भूयो यास्यावो निजमन्दिरम् ॥ ११ ॥

वदनात्तव सम्प्राप्य देवीमन्त्रं नवाक्षरम् ।

स्मरणञ्च करिष्यावो निराडारौ धृतप्रतौ ॥ १२ ॥

व्यास उवाच ।

एति सञ्चोदितस्ताभ्यां सुमेधा मुनिसत्तमः ।

ददौ मन्त्रं शुभं ताभ्यां ध्यानबीजपुरःसरम् ॥ १३ ॥

तौ च प्राप्य मुनेर्मन्त्रं सम्मन्य गुरुद्वैतौ ।

जम्भतुर्वैश्यराजनौ नदीतीरमनुत्तमम् ॥ १४ ॥

येकान्ते विजने स्थाने कृत्वाऽऽसनपरिग्रहम् ।

उपविष्टौ स्थिरप्रज्ञौ तावतीव कृशोदरौ ॥ १५ ॥

મન્ત્રજાપ્યરતૌ શાન્તૌ ચશિત્રત્રયપાઠકૌ ।
 નિન્યતુર્માસમેકં તુ તત્ર ધ્યાનપરાયણૌ ॥ ૧૬ ॥
 તથોર્માસવ્રતેનૈવ જાતા પ્રીતિરનુત્તામ ।
 પાદામ્બુજે ભવાન્યાસ્તુ સ્થિરા બુદ્ધિસ્તથાપ્યલમ્ ॥ ૧૭ ॥
 કદાચિત્વાદયોર્ગત્વા મુનેસ્તસ્ય મહાત્મનઃ ।
 કૃતપ્રણામાવાગત્ય તસ્થતુશ્ચ કુશાસને ॥ ૧૮ ॥
 નાન્યકાર્યપરૌ ક્વાપિ બભૂવતુઃ કદાચન ।
 દેવીધ્યાનપરૌ નિત્યં જપમન્ત્રરતૌ સદા ॥ ૧૯ ॥
 એવં જાતે તદા પૂર્ણે તત્ર સંવત્સરે નૃપ ।
 બભૂવતુઃ કૃલાહારં ત્યક્ત્વા પર્ણાશનૌ નૃપ ॥ ૨૦ ॥
 વર્ષમેકં તપસ્તત્ર ચક્રતુર્વૈશ્યપાર્થિવૌ ।
 શુષ્કપર્ણાશનૌ દાન્તૌ જપધ્યાનપરાયણૌ ॥ ૨૧ ॥
 પૂર્ણે વર્ષદ્વયે જાતે કદાચિદ્દર્શનઞ્ચ તૌ ।
 પ્રાપતુઃ સ્વપ્નમધ્યે તુ ભગવત્યા મનોહરમ્ ॥ ૨૨ ॥
 રક્તામ્બરધરાં દેવીં ચારુભૂષણભૂષિતામ્ ।
 કદાચિનૃપતિઃ સ્વપ્નેડપ્યપશ્યજજગદમ્બિકામ્ ॥ ૨૩ ॥
 વીક્ષ્ય સ્વપ્ને ચ તૌ દેવીં પ્રીતિયુક્તૌ બભૂવતુઃ ।
 જલાહારૈસ્તૃતીયે તુ સ્થિતૌ સંવત્સરે તુ તૌ ॥ ૨૪ ॥
 એવં વર્ષત્રયં કૃત્વા તતસ્તૌ વૈશ્યપાર્થિવૌ ।
 ચક્રતુસ્તૌ તદા ચિન્તાં ચિત્તે દર્શનલાલસૌ ॥ ૨૫ ॥
 પ્રત્યક્ષં દર્શનં દેવ્યા ન પ્રાપ્તં શાન્તિદં નૃણામ્ ।
 દેહત્યાગં કરિષ્યાવો દુઃખિતૌ ભૃશમાતુરૌ ॥ ૨૬ ॥
 ઇતિ સઞ્ચિન્ત્ય મનસા રાજા કુણ્ડં ચકાર હ ।
 ત્રિકોણં સુસ્થિરં સૌમ્યં હસ્તમાત્રપ્રમાણતઃ ॥ ૨૭ ॥
 સંસ્થાપ્ય પાવકં રાજા તથા વૈશ્યોડતિભક્તિમાન્ ।
 જુહાવાસૌ નિજં માંસં છિત્વા છિત્વા પુનઃ પુનઃ ॥ ૨૮ ॥
 તથા વૈશ્યોડપિ દીપ્તેડગ્રૌ સ્વમાંસં પ્રાક્ષિપત્તદા ।

रुधिरैर्वा बलिं यास्यै ददतुस्तौ कृतोद्यमौ ॥ २८ ॥

तदा भगवती दत्त्वा प्रत्यक्षं दर्शनं तयोः ।

प्राड प्रीतिभरोद्भ्रान्तौ दृष्ट्वा तौ दुःभितौ भृशम् ॥ ३० ॥

द्रेव्युवाच ।

वरं वरय भो राजन् यत्ते मनसि वाञ्छितम् ।

तुष्टालं तपसा तेऽद्य भक्तोऽसि त्वं मतो मम ॥ ३१ ॥

वैश्यं प्राड तदा देवी प्रसन्नालं मलामते ।

किं तेऽभीष्टं ददाम्यद्य प्रार्थयाशु मनोगतम् ॥ ३२ ॥

व्यास उवाच ।

तश्चूत्वा वचनं राजा तामुवाच मुदान्वितः ।

देलि मेऽद्य निजं राजयं ङतशत्रुभलं बलात् ॥ ३३ ॥

तमुवाच तदा देवी गच्छ राजन् निजं गृहम् ।

शत्रवः क्षीणसत्त्वास्ते गमिष्यन्ति पराजिताः ॥ ३४ ॥

मन्त्रिणस्ते समागम्य ते पतिष्यन्ति पादयोः ।

कुरु राजयं मलाभाग नगरे स्वं यथासुभम् ॥ ३५ ॥

कृत्वा राजयं सुविपुलं वर्षाणामयुतं नृप ।

देलान्ते जन्म सम्प्राप्य सूर्याख्य भविता मनुः ॥ ३६ ॥

व्यास उवाच ।

वैश्यस्तामप्युवायेदं कृताञ्जलिपुटः शुचिः ।

न मे गृहेण कार्यं वै न पुत्रेण घनेन वा ॥ ३७ ॥

सर्वं बन्धकरं मातः स्वप्नवन्नश्चरं स्फुटम् ।

ज्ञानं मे देलि विशदं मोक्षदं बन्धनाशनम् ॥ ३८ ॥

असारेऽस्मिंश्च संसारे मूढा मज्जन्ति पामराः ।

पण्डिताः सन्तरन्तील तस्मान्नेच्छन्ति संसृतिम् ॥ ३९ ॥

व्यास उवाच ।

तदाकार्यं मलाभाया वैश्यं प्राड पुरःस्थितम् ।

वैश्यवर्य तव ज्ञानं भविष्यति न संशयः ॥ ४० ॥

धृति दत्त्वा वरं ताभ्यां तत्रैवान्तरधीयत ।

अदृशन् गतायां तु राजा तं मुनिसत्तमम् ॥ ४१ ॥

प्रणम्य ङयमारुह्य गमनाय मनो दधे ।

तदैव तस्य सचिवास्तत्रागत्य नृपं प्रजाः ॥ ४२ ॥

प्रणोमुर्विनयोपेतास्तमूयुः प्राञ्जलिस्थिताः ।

राजंस्ते शत्रवः सर्वे पापाश्व्य निडता रणे ॥ ४३ ॥

राज्यं निष्कण्टकं भूप कुरुष्व पुरमास्थितः ।

तच्छ्रुत्वा वयनं राजा नत्वा तं मुनिसत्तमम् ॥ ४४ ॥

आपूश्च्य निर्यथौ तत्र मन्त्रिभिः परिवारितः ।

सम्प्राप्य य निजं राज्यं दारा-स्वजनभान्धवान् ॥ ४५ ॥

बुभुजे पृथिवीं सर्वां ततः सागरमेभलाम् ।

वैश्योऽपि ज्ञानमासाद्य मुक्तसङ्गः समन्ततः ॥ ४६ ॥

कावातिवाहनं तत्र मुक्तभन्धश्चकार उ ।

तीर्थेषु विचर-गायन्भगवत्या गुणानथ ॥ ४७ ॥

येतत्ते कथितं देव्याश्चरितं परमाद्भुतम् ।

आराधनङ्गलप्राप्तिर्यथावद्भूपवैश्ययोः ॥ ४८ ॥

दैत्यानां हननं प्रोक्तं प्रादुर्भावस्तथा शुभः ।

येवम्प्रभावा सा देवी भक्तानामभयप्रदा ॥ ४९ ॥

यः शृणोति नरो नित्यमेतदाभ्यानमुत्तमम् ।

सम्प्राप्नोति नरः सत्यं संसारसुभमद्भुतम् ॥ ५० ॥

ज्ञानदं मोक्षदं यैव कीर्तिदं सुभदं तथा ।

पावनं श्रवाणान्नूनमेतदाभ्यानमद्भुतम् ॥ ५१ ॥

अभिलार्थप्रदं ऋणां सर्वधर्मसमावृतम् ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां कारणं परमं मतम् ॥ ५२ ॥

सूत उवाच ।

जनमेजयेन राज्ञासौ पृष्टः सत्यवतीसुतः ।

उवाच संछितां द्वियां व्यासः सर्वार्थतत्त्ववित् ॥ ५३ ॥

चरितं चण्डिकायास्तु शुभमदैत्यवधाश्रितम् ।

कथयामास भगवान्कृष्णः कारुणिको मुनिः ।

ॐति वः कथितः सारः पुराणानां मुनीश्वराः ॥ ५४ ॥

ॐति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायां पञ्चमस्कन्धे सुरथराजसमाधिवेश्ययोर्देवी-
भक्त्येष्टप्राप्तिवर्णनं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ५.३५ ॥

॥ ॐति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे पञ्चमस्कन्धः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

——
5 Shrimaddevibhagavatamahapurane Panchamah Skandhah

pdf was typeset on March 31, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

